

B. A. R. P. R.

MSS ROMÂNE

2931

6351

Coet 8

Purgatorul

brile

Dăruit de Elena

Coșbuc la 27 VI. 1941

1-6

- Lăsând în urm' o mare-asa grozavă,
 De-acum spre-a here ape mult mai bune,
 Vânturile'ntind-o a duhului meu navă,
 Si'ncepe de-al doilea regn acum a spune,
 În care, spre-a fi demn de corul sfânt,
 Unamul spirit scoarta si-o depune.
 O, Muse sfinte, căci al vostru sînt,
 Aci-mi revăsteli moarta mea cîntare
 Si-pui puțin așdice-mi al meu cînt
 Caliope-ajutînd cu glasu-i care
 Iși'n fieride-asa că să nu poată
 Clasa speră, sîmnele,-o iertare.
 Colobarea dulce de sașis ce toată
 Lemna mare-a corului curat
 Unplea vîrduhul pînă'n primo coată
 Un faruc dulce'n ochi mi-a răvarsat
 Cînd fui iert la lăp din moarta boare
 Ce si-al meu suflet si-ochii mi-a'ntîristat.
 Tar mandra stea spre-Amor, îndemnătoare
 Facea tot oșu'n timbet să i'aline,
 Flăbind a murei, co-o noțea, lăcoare.
 Spre dreapta întors apoi, luînd aminte
 Alt pol, vîrui un grup de patru stele
 Cel nevăzut decât de-întîia gînte.
 Tărea și coru' veselit de ele.
 Sărac e Nordu'n vîduvia lui
 Că'n veci nu vede-asemeni flăcările!
 Sătul de-a lor privire-apoi cînd fui
 Si-mi pîe spre-alt pol privi, spre partea'n care
 Perise Caru-acum, un mos vîrui
 Stînd sugar lîngă mine, si de-otare

Lăpud

 Oh, pol e
 Oh, pol e

Vai să fugiți din această țară
cine nu simțiți

Și cine să cânte, ce faceți

Că o par de ieri pe o mormonă răi pe cel

Ori par-au nouă lege în cer, că-ți dăruie

și să-mi vorbească răspund pe-un vîr

36

42

48

54

60

66

Respect prin toate - domn, cum unui tată
Nici cînd nu-ți dădorește - un fîu mai mare.
Avea o barbă lungă și înspicată
În alb, asemenea plelelor, și - avea
Pe pept o duplă vit' a lor scăpată,
Dar fata - i de lumină i - o umplea
Din pahie stelo stult - a lor lăcșare,
Parînd că roșele stă în fata mea.
Voi ce simțite? Din vecinica închisoare
De ce fugiți pe negrul rîu în sus?
A țis nîscînd o feti - onestă floare.
Ce faceți aurati? Cine v' a condus
Terînd din hăul nopții în necoate
Ce n' veți pe - a mormonă văi osînd 'a pus?
Astfel sînt legile din țad căleate?
Ori poate - o lege nouă n' cer s' a dat,
Să-mi între 'n pesteri duhuri condamnate?
Vîgil aie început - a sa ma îndemne
Smerit și în fata și în gemenechi să fie,
Și - mi da prin ochi, prin mîini și vorbe sonore.
Răspunde - apoi: "Tu nu de sine - mi vin.
Din cer a Doam' a scoborât să - mi facă
Rugarea ca 'mîlînd s' aput pe - un vin.
Acesta este stăruca - ne. Dar dacă
Voința - ti e să stă mai multe tu,
Nimic nu poate - a mîla negînd să - ti tace.
El ultima sa noapte n' o vîră
Li - atât de - aproape - i fu, prin el, nebunul
Încît s' o vadă foarte - aproape - i fu.
Deci fu, și numai adevărul spune - l.
Trîmbe să - l scap, ca nu de tot să căză,
Și - alt drum n' avui decît acesta unul.
Făcî pe 'ntregul neam pierdut să - l vîră
Și vreau să vadă și poporul pus

V. M.

2
demon

mai multe

Ce-avei să curăța sub sfânta-ti pară.
 Or fi prea lung să-ti spun cum l-am condus. 3
 De-a te vedea și-a te-auzi pe tine,
 Puterea asta dată-mi e de sus.
 Să-ti placă deci a te 'nvoi că vine.
 El cântă libertatea, scumpul dar,
 Cum cel ce-i moare ei o stie bine,
 Și-o stie, căci pentru ea mi-ti fuse-amar
 Mășină și armă în lupta vestmântul
 Ce 'n marea și lăci-vă 'n multu-i har.
 Acesta-i vin, n'a rupt deci legământul
 Etern; nici eu, căci nu sînt în cărnire,
 Ci 'n lăbul sînt din care-ti scapă sfîntul
 Tău spirit Marcia, plină de 'nvelire
 În ochii-ovăși și-acum de-o to 'o tîi;
 Te 'nvelisă deci de noi pe-al ei iubire,
 Să trece a tale septe 'mpărăție;
 Și am să-duc o la recunoștință
 De creși că-derem prin Tăd numit să fii.
 "Fu Marcia, cît timp avei ființă,
 Vedere mîle dragă, așă, firea,
 Încât îi împlinesc orice dorință.
 Ci-acum că peste rîul rîu trăiește
 Nu pot să-mai ascult, căci mi s'a zis,
 Când scor eu fui, o lege ce m'oprește.
 Dar dac' o Doamnă sfîntă to-a trîie,
 Cum tîci, n'astept ochi dulci să mă convingă,
 Destul mi e să spun că ea mi-a tis.
 Deci mergi și fă-l pe-acesta să se 'neingă
 În nădăjdie și spală-i lăta bine
 La orice pat' a ei de-acum s'o stingă,
 Căci nici c'eu fel de nor nu se curine,
 În ochii săi, să 'ntîmpine pe solul
 Ce-i primul serv. al cotelor divine.

le-i primul semn al celorlalte divine.
Dreptul munte - un sex ii face-ocolul,
Pe jos, pe unde marea - l'ualbeste
Si mult tristis produce in el nămolul.
Căci nici o plant' acolo nu trăeste
Din câte-au trunchiu lemnos sau poartă foi,
Căci nu se îndoaie in valul ce-o loveste.
Dar nu-mi veniți din nou pe-aici, apoi.
Văz soarele ce iese - o sa vă'nspre
Te drumu pe deal mai lesne-ar fi de voi.
Si - apoi peri. In gata de poruise,
Mimică ticănd, lângă poel n'am has
Si in ochii lui fixai a mea privire.
Tar el: Unceară; fuile, al meu par;
De-aici ne întoarcem, caei de-aici declina
Compara in jos spre marginile ei.
Amurgu' n'vins de-at' forilor lumino
Pereu flugând, ora că in depărtare
Neoleau si marea cea de tremur plină.
Pe-un câmp pustiu mergeau ca omul case
Cătând pierdute - i drumu, până ce nu-i
Ajuns la el, degeaba drumu-i par;
Când fusău si intru loc in umbra cui
Cu soarele se lepta multă rouă
Căci prea puțin o scade-arzita lui,
Usor si puse palmele-amândouă
Virgil pe iarba fragedă; eu, însă,
Stând ce vrea lăcrău lui cea nouă
Spre dănsu' n'ntinsei fata mea cea plânsă,
Si-atunci îmi apăru coloarea vie
Ce in tad îmi fusă-atata vreme stănsă.

Acet alior
marea - l'um
dece

marea

paru

cu

des

n

Dei m'a-near-

130
Venim apoi la marea cea pustie
Ce'n veei pletind pe ape-i nu varii
V'nu om ce-apoi si'ntoarcerea, s'o stie.
Ma'neuse-aree cum altuia-i'placiu.
Si'ce minune! ndata ce-si culese,
Umila plantă, ea din nou crescă
Deodată'n locul de-unde mi-o rupseră.

Co do-abia

2

3
Tar soarel-apusese pe-orizontul
Al cărui cer de-aniarări învâleste
Tar noaptea ce'n opusul cer roteste
Isia din gaură cu oca mărșă
Co-i lunecă din mări când se împlineste,
Așa că albi-obrazi și de purpură
Di mândrei aurori, din locul meu,
De multă săzistă galbeni se făcuse.
Pe malul mării noi mergeam mersu
Si-acum, așa cum răsăditi dramele
12 Cu gândul merg, dar umbrele-l au greu.
Si-iat atunci, ca'n faptul diminetii
Cum rozu Mars pe marea întunecată
15 Adăre spre-apus stăbato-alboarea cetii,
Așa varii-vai, să-l mai vad odată-
Venind spre noi un punct de foc pe mare
Cum mei în zbor întine-asa n'arată.
Si'n timp ce mersu se-i fac o întrebare,
Ma'ntoarcere spre marea mea o clipă,
21 Mai luciu-l rezorui și mult mai mare.
Si de-ambelă lui părți se'ntinse'n pripă

2
care-o pură lui,
acum cu-
purăto-
cobrăși albi
cu toator, din
locu-unde-am
fost eu

aifol un

Intoarcei celui
spre Visul

de unde stat-au
eu

celu
Spre apus schipeto for prin norul

Cu atare zbor venind pe mare-o stea
La mi-i alt zbor
pe lunte-alt zbor mersu s'o ba

Si'n timp co'păla poel,
Intoarcei celui-abia mersu
o clipă

24. Stiu-eu ce alb, si dedesupt aiu
 25. Văsu' apti alb trest cum se' n'fripă.
 Dar n'v'crupit măestrul meu tăcu
 Pânăce înaiul alb aripi deschise
 26. Si. atunci pe-acest lăutros îl cunoscă.
 "Grăbit să cari acu' n' geminechi" înu' rise
 Si. închină-te! e înger acost foc.
 27. De-acum solu' de-acestea - ti s'nt trimise.
 Vori cum răppinge - ori co-omenere mijloc;
 Nu vrea lopeti, nici altfel de vântrele
 28. Decât aripi spre-acat departe lor.
 Vori cum spre cer întrune stă cu ele
 Si bato' n' vânt cu aripi de lumină
 29. Căci n'au schimbar ca unuana piele.
 Venind meren deci paserea divină,
 Vedeam cum ea tot mai de foc se face,
 30. Că nu putui s'o rabd în ochi' vecină.
 Cu m'asternu'. Si. o lăutro-ase s'buracep
 Opi la mal, si-asa de fulg' făcută,
 31. Că nici c'nu senin n'a stins a ape' pace.
 De har divin întreaga strabatută,
 La căma sta angelico sofie
 32. Si moarte în lăutro-avea mai multi de-o sută.
 "Lănd L'ra'il ierit-a din robie"
 Cântau cu totu' - un singur glas, în cor,
 33. Si psalmu' întreg cu tot ce'ntrănsul senie.
 Făcând un semn al crucii - asupra lor,
 34. Pe mal au dat navală acestia nito,
 35. Dar el, precum veni, plecă cu lor.
 Străie acestei tări noamosente
 Si-nimic parând, în jur privea poporul
 36. Cum fac acei ce vād nemai-vărite.
 Tutudeni soarele-avârlee cu torul

le-estare
aci

on marte
băutale ca masele

intunecata vedeni

schimbări

atato de re
b'luceppn,

Face
si cum s'au
ad esecul au
Deci ei pe mal
au dat

Rămas aci

Si u lăutro moarte în multi locu.

Pasand venind de ste
 necunosc
 Si uca ne prefera
 mas pe loc por

si tot si

În plină zi săgeți și - arzând ferbinte
 52 Gonia din mizerul bolta căprioare
 Când ochii ridicându-i noua gînto
 Spre noi, a zis: „Rugăm-vă, de stili,
 60 Ce drum spre deal avem de-acum înainte?”
 Iar dulcele măștiu: „Voi gănditi
 Că poate noi am ști această țară;
 63 Dar, ca și voi, străini sîntem, veniți
 Putem ceva înainte-ve, pe-o scară
 A altui rău și-atat de aspru drum
 66 Că joc acest urcus o să ne pară.”
 Băgînd de seau' apoi cu totu cum
 Îmi suflă gura și că s'vîu odiea
 69 De-nimise multă ngălbenir' acum.
 Precum pe lîng' un sol ce-oliv ridică
 Se'ndeasă totu s'aud' o noutate
 72 Si-a fi stîpîrit' nici cui nu-i este frică
 Acele-umbre-aze steteau mirate
 Cu toate-acum, în fala mea privind,
 75 Uitînd că merg să spele-a lor păcate.
 Văru pe una cum porci dorînd
 Cu-atîta foc să mă cuprîndă'n brată,
 78 Că fui mîscat și eu ca să-l cuprînd.
 Nălucă ce numai par că au o viață!
 De trei ori vrînd să-l am la piept, bătu
 81 De trei ori pieptu-mi, gol avînd în față.
 De-nimise, cred, cu galben mă făcu.
 Dar el tîmbi, îndăiat trăgîndu-și pasul,
 84 Iar eu, urmîndu-mi drumul meu, trecui.
 Duios el m'a rugat să stau, iar glasul
 Făcînd să știu ce umbră e, - l rugai
 87 S' amîne pentru noi o clipă poporul.
 Cum drag în carnea morții tu-mi erai,
 90 Mi-esti drag, a zis, și-acum cînd mi-e luată.

pe-amura
 si adal de
 procale aell
 dnu
 gura

locuri
 si cum

71

89

9. Se-aceea stau. Dar tu, ce din muni ai?
 „Casele meu! Spre a mă rentoarea-odată
 Aici la voi, fac calea mea de-acum -
 10. Dar cumi do-ă ta-ă atât de întârziată?
 Nu-mi fu făcut ultragiu nici de-acum,
 Că el ce ia pe-o vreme oricând îi place
 11. De mult mi-a tot negat al mării drum.
 Din jură vrese vrese lui se face.
 Si... drept ca de bei leu el ia între-ai lui
 12. Se place-oii cum vrea n deplina pace.
 Tar cu care pe-al mării mal statui
 De unde Tibu necepe ca să moară,
 13. Trănit de el cu buna vrese lui
 Dău locul căsă care-l vese că zboară,
 Căci oricând oii s'adun' oricine
 14. Din cai ce nu spre-amarul său zboară.
 Vro nouă lege dăcă nu-ti reține
 Memoria si. urul cântului oel
 15. Se-adere-e stins alăta dor în mine,
 Alina-mi bictul suflet putintel,
 Osa-l ruga, că n' tîmpu-: case moare
 16. Venind aici, mi-e tuda mortu' n' el.
 Subire n' gînd cu mine vorbitoare,
 Osa începî si dulce-asa cîntînd,
 17. Că sună si-ari în mine-acea dulceare.
 Măestrul meu si eu si toti cei stînd
 Cu el, păreau, că n' farmecul co-aură,
 18. N'aveau pe-datur-alte nume în gînd.
 Si-atenti la cînt si veniscati statură,
 Cînd: cei aici? De-mublăti asa de nece?
 19. Strigă de-odată onestul mos din gură.
 Ce preget e? Ce leze n' gînd vă dote?
 Ureati spre deal, spre a rupe solru-acei
 20. Ce-opresc pe cel țian să n' crete?

manic n'aveau alce pe lume

125 Pe cum, pe când adun ori boabe-ori mieu,
Porumbii ce i adună la mâncare,
126 Si făr a re'ngusa ca de-obicei,
De-odată - și lasă hrana, când le pare
Că vad ceva venind ce-i înspăimântă,
127 Cuprinsi fiind de-o gura mult mai mare,
Așa vorbii lăsând și ceata sfântă
Cântarea ei, spre deal fugi napoi
128 Cum fugi - un om ce n'are nici o tîntă;
Si în fugă mai târziu n'au fost nici noi.

3

Deși mprăștiată de fuga cea grabită
Pe câmp, întorși spre muntele acel
La care - a voastră minte n'are n'uită,
Cu stetei răsun de ducele fidel,
Lăci cine - ar fi condus a mea cărare
Si cum era să mii fără de el?
Si așa-mi părea că-si face-acum musthare.
O, suflet demn și nepătat! Ce mică
Presală-ti face-aururi așa de amare!
Lăud pripei care-oricui ael ridică
Nobleța sa, el stăvilă i-a pus,
Dar spiritul-mi, strimbat de-avută frică,
Lărgi atenția ca din rîuri dus,
Privi spre muntele ce-si face cale
Spre cor din ape - al lumii cel mai sus.
Dar soarele ce'n dorul meu din vale
Adeco, sta n'fala-mi rupt, fiindcă avea
Părete n'trupul meu luminii sale,
Si atunci speriat mă întorsei făr a vrea
Crezând că-s singur când vorui, veri-buie,

Pecând privea în pământ, pe gânduri dus
 Și în sinuri judecă acel pământ,
 Dar cu ochii umblau pe stânci pe sus,
 Văzui la dreapta șiul unui colț
 De spirite, spre noi părând că vine,
 Și nepărând, că așa veniau de'neco.
 Rădă-te ochii că sorere în fine,
 Maestre, dăhuri, să ne dea și mi s'at
 De n'ai putea să-l afli tu prin tine.
 Alunei privi și el, și-angurat:
 „Pă mergem noi spre ei, că vin ca în silă,
 Dar tu n'asperanta to să fie strănat.”
 Dări spre ei noi messem poate-o milă,
 Era într-o noi și-aceu o îndepărtare
 Cât sboar o piatră diu o man'abilă,
 Când stău sub poala stâncii în nemiscare
 A stat gramadă în loc întreg poporul
 Cum stai și-observi când nu li se prea pare.
 „Voi cei cu bun sfârșit!” conducătorul
 Așa încep, vă rog pe sfânta pace
 De care-aveti, cred eu, cu toți dorul,
 Pă ne-arătați în care loc se face
 Mai lină coastă spre-a sui și noi -
 Când stii mai mult, mai mult și graba-ti place.”
 Cum una-nțai, când ies din staul oi,
 Ori dov'ori trei, și, timide să iasă,
 Cu bot tărăl stau cele de-napoi,
 Ce prima face toate face, și leasă
 Stau proaste în loc, desi nu stii ce este,
 Când prima stă, și în coaste i se ndeasă:
 Așa vă sui pe primii diu de-aceste
 Ferice umbre cum porvind veniso
 Pfiase în chip și cu mișcări modeste,
 Ci în clipa când la dreapta mea țării

„Vă rog” a lui spre ei.

Lumina tilei ruptă n' mersul ei
Dar umbra mea pe stănei, cum se respin,
Au stat și s'au retras puțin, iar cei
Ce n' urmau - le veniau, fără să se știe
Ce cauză au de stat, au stat și ei.
Și atunci: „Fără a întreba, știut vă fie
Că - i viu în carne - i omul ce l' vedeți,
De aceea n' drum lumina o sfășie;
Deci nu vă mișcați, ci credință aveți
Lăsați de-uu har ce domnul i-l trimite
El n' ar cerea să urce - acești păcătoși.”
Așa Tugil, dar capul domnei cete:
„Vă întoarceți deci, iar noi vă vom urmări.”
Și - apoi și - mi seun cu - al palmei dos ne dote.
Și atunci: „Oricine - ai fi, să întorci mergând,
Într' țese - un ducă, la ta călătoria
Și veri de m' ai vorbit poate - orecând.”
Cu fix privi frumoasă lui stătură;
Gentil la chip și fătă sa balaură
Și - avea la ochi sub frunte - o tăctură.
Și merit i - au spus că n' viața lui umară
Cu mult cunosc; iar el, priveste - amoro!
Și sus la piept face să - vâd o rară.
Și - apoi zimbând: „I Manfred al meu nume,
Ne pot Constantei celei mari, o știu;
Deci rogu - te când vei ești la lume,
Frumosai mele fete - ai cărei fii
Sunt celor două țări mândrii regale
Să - i spun ce - i doști, de spun altfel cei vii.
Când fui neis prin două țări mortale,
Plângând mă dotei nob celei ce vrea
Cu drag să ioste - oricui orice gresale.
Păcate - amii cumplite n' viața mea,
Dar largi sunt bratele eternei Nile

Spartușii în gardul său

Pe când mergeam, pe la pământ ascultându-l,
 Lăci soarele pe cer s'urcase mai
 16 Lincireci de acări, și n'am fost observându-l.
 Când furam unde - acolo umbre - alse
 Strigări 'n cor: „Te - aici e ce vi - e gândul.”
 17 Spartușii mai mari în gardul său adese
 C' un brat, de spini tăramul 'și - le - astupa,
 Pe când în strigări bruna fata ieșe,
 22 Decât pe unde el iutau, eu după,
 Întră Vigil pe - un gang și, călător
 Pe - alt drum de - acum lăsarăm înalta trupă.
 23 Lan - Leo - l' urei, la Noli te cobori,
 Și până 'n vârf Bismantova e lină
 Și o mî pe jos, ci - aici aveai să ițori,
 24 Cu iuti auri, te eu, cu goana plină
 A marelui meu dor, de - acolo dus
 Le - mi da speranță și - mi făcea lumină.
 25 Uscam pe scocul ruptei stânci în sus
 Lă de - ambii săi părți având strînsoare
 Și - având geminchiu 'n locul mînei pus.
 26 Pe valta căprie - a căpei nuitoare
 Ajunsi apoi, pe - un liber brâu ce - avea,
 Naștie - am tis, „ce drum s'alegem oare?”
 27 De - acum la vale nici un pas, ținea,
 Și pîn' om da de vîrful care stie,
 Meren căstiga - ti munte 'n urma mea.
 28 Dar vârf avea ce nu - putea să - mi fie
 Vârful, și - ureas așa poris, cum ai
 În sfert de cerc spre centru - o mijlocie.
 29 Totam trudit cînd astfel cuvântai:
 „Te 'ntoarce, tata drag, și mă privește
 Că mor pe - aici, de nu te 'ndur să stai.”
 30 „Tu numai pîn' aici te mai trudește

Si - un brâu, ceva mai sus, ca serui mi-l puse,
 Ce întregul deal pe-aii îl scoloste.
 79 Așa îmboldit de vorbele ce-nu spuse,
 Trădit m'au tras pe branci în urma lui,
 Si 'n urm' apoi sub tălpi si - acosta? mi fuse.
 80 Serui mei si el, si eu serui,
 Tutori spre țori, pe unde-am srit pe cale,
 Că 'n urma-și a privi e drag oricui.
 81 Privii dultău spre-al mării mal în val,
 Spre soare - apoi, si-am stat uimit văzând
 La stânga mea cărarea roții sale.
 82 Virgil a cunoscut miratu-mi gând,
 Cum stau privind ca Tebes vrea s'apuce
 Pe ocale dultre noi si Nord intrând.
 83 Si - a lăsa așa: „Lăud Costor si Polue
 Ar fi' notind pe cer oglinda care
 Si jos si sus lumina si-o conduce,
 84 Cu mult mai mult veșiu cu Urso - mare
 Vedete - ai roșul zodiace pe lunc,
 De n' ar iesi din veșhia sa cărare.
 85 De vrei să vezi, apoi, aceasta cum e,
 Închipue-ți că muntele Sion
 Si - acost de-aci stau pe pământ, si - amine
 86 Așa că au un singur orizon
 Dar două hemisfere, lunga strada
 Ea arse cu al său car de Factor,
 87 Ast deal pe-o parte - ar trebui s'o vadă
 Si pe-alta celalalt, de-ici aminte
 Si clar tu judeci ce-am adus dovadă.”
 88 „Ei, da, maestro, dar mai înainte
 Nicicând nu - mi fu așa, ce - acum discoru
 Si ce - mi părea direct de - a mea minte.
 89 Căci cercul mediu - al cerului superu

si - ai brâu -
 si - omul
 laș

caru

minti delot

si -
 si -

si -

pe drumul mării

si - da, maestre, dar mai înainte
 nu fusese alt de

- Nimic Equator de-una dritre arte,
 Ce sta' ntre Nord si Sud fixat etern,
 82 Me sta', din cauza care-o spui, departe
 Spre Nord atata, pecat dela' casei
 Se vede' indepartat spre calda parte.
 83 Dar vreau sa stiu, maestre - al meu, de vrei,
 Cat' drum mai e? ca'ci me-a coastei frunte
 Mai sus decat' i-o voad cu ochii mei."
 84 Dar el: "E' grea - atare -" acest munte -
 Urcarea intai, ci - atat cat vrei onoara
 Si truda' n om, mai lesne ca i-o nfunto.
 91 Cand calca - ti va pareca asa de - usoara
 Incat' urcarea si - va pentru tine
 Cum e pe tina al luntrei ce scoboara,
 97 Atunci vei fi la tuta ca'ci' n sing
 Si acolo vei afla si - odihna data.
 Nu - ti spui mai mult. Dar astea lo stiu bine."
 92 Dar vorba hiteaga' terminata
 Si - un glas vecin: "Dar poate vei avea
 Nevoe par' atunei sa sari vrodota!"
 100 Ne' ntoarse - aceasta voce - aunu spre ea,
 Si' n stanga - ne varuram o pietr-oaie
 Le intai nici eu si nici el n'o vedea.
 3 Am mers la ea. Si' n dosul ei o droaie
 De duhura sta, supt umbra ei, trantita
 Cum face - un om cand multa leze - l nioaie.
 6 Din ele - o umbra, ce - mi' pareca trudită,
 Se dea' avand gemenelie' mbratizati
 Tinea' ntre - acestia fata ghemuita.
 9 O, vite dulce tata, dulce - acesti culcati
 Priveste, - am tis pe cel mai leze care,
 Sa furei co el cu leuca - s cuminati!"
 112 S'a ilors si ne - a privit, mai cu niderunare

stiu acestu' bine

ca sa ai

Ne' ntoarse - alina spre el vorbitul grai
 nu el mei cu niderunare

nu i'fu

Tutoni da

plavici stau

acurati

dar niderunare

Sus Tu stai, că te este
Măști lu,

Mi au încrețit puțin surii

De amiază po. al noștri cer, și în cel apus

Dar nu mai sus de sold, așa n-ai un fel,
Si-mi țize-apoi: „Tu du-te, că ești tare.”
15 Atunci l-au cunoscut, și putintel
Dori pe-ai mei plăpâni tuda stăpână,
Da nu m'opri sa nu mă duc la el.

16 Când fui apăsare, — abia mai sus de mână
Năltându-și ochii — a zis: „Vădeseți cum
Pe stânga Teb teleaga lui și o mână.”

21 Cuvântu-și scut și-al fetei leșes drume
Mi-adusecă puțin suras pe bură,
Si-avea zis: „Belacqua, n-ai plâng de-acum!”

27 Dar spune-mi tu, ce leze-asa de-urșura
Te-a prins aici? Iti faci lu'ndativatul
Tabiet al tău? Aștepti n-o călăuză?

22 Tar el: „Ei, frate, ce mi-e bun urcatul?
Căci tot mi-m'ar lăsa la prag divinel
Portar se intru sare-a-ni spăla păcatul.

28 Căci din mătasea mi facea'n jur seninul
Atâtea noti ca'n viața mea trecută,
Căci până'n moarte-avea tot înșirul suspinul.

33 Si o rugă pân' atunci de nu-mi quita,
Când din inimă dragi lelei de sus,
Le poate-a mea, cea'n ceruri neplăcută?”

36 Virgil era plecat și-urcând mi-a spus:
„Pornește-acum! Văd, soarele e'n focal
De-amiază pe cer, și'n marginea de-apus

37 Al nopții-avuzg acopere Marocul.”

5.

Lăsând acele umbre și plecând
Urmas pe urma dulcelui meu Duce,

ca înfrunt
Pe când un Mizerere în cor cântăndul

mutându-se glasul
În lung și sarbed o

se întoarce în formă de solie

la o dată respect

- Când diidărat cu mânia aratând
 7 Un dub: „Te vrei, că parca nu străluce
 lumina în stânga celui de desupt
 Și ca și un viu el pare - a se conduce!”
 2 Când m'au iutor, vâru ca nestrerupt
 Fixat eram de-a lor cântătură
 Tu, eu și jos al tlei lăcu rupt!
 10 Atunei Virgil: „Ce gând nebun te fură
 Încât și-urearii-acum tăbăcă-ti face?
 De-acesti de-aci ce-ti pară ce-si murmură?
 13 Încearcă-mă, iar și soaptăscă în pace!
 Fii tare ca un turu ce nu-si clăteste
 Corpura în vânt, de-ar bate-oricun în place.
 16 Căci omu în care-apusuri se goneste
 Un gând pe-alt gând, delungă tînta lui,
 Căci unu pe-altu în fupe să slăbește.
 14 Cu ce puteam, decât că „Vin” să spun,
 Și-am spus, și-acel obiar putu avândul
 Ce-adese face deun să ierti oricun.
 22 Pe munte în acest timp, înclujurându-l
 Venia, ^{de}putu mai sus de noi, popor
 Cântând un Mizerere în cor cu rîndul.
 25 Dar când vătură ca eu puie țavos
 Lumina cu-al meu trup, schimbă glarul
 Și-un lung și sarbed o în cântul lor.
 28 Dar doi dii ei își și întetisa parul,
 Spre noi, spre-a ne întieba, ca o solie,
 În care cere vi-e dat aici poporul?”
 31 Virgil alunei: „Vă întoarceți, și să fie
 Acestea celor ce-au rămas stulte:
 Că în trup aeasta-i om în carne vie.
 34 De-au stat, din cauza umbrei lui, umplute
 De-nimise-are, atât mai am de spus:
 Ompare-i date, căci poate să v'ajute!”

- 12 Mai intî cu vî am vîrîat nîci meleorî
 1' aprîndî 'n fîptul seri - a boltîi slavă,
 Nîci soarele topînd în August înorî
 40 Cum ei au curs de deal fără zăbavă
 Si cum agîrîi, porîrîsă 'n jos poporul
 Cum fîr de fîano cură 'n câmp o stavă.
 43 Sînt multî aceti ce vin acum cu zorul
 Vorbi virgil, si toti cu vî o rugare,
 Deci mergî meet si - ascultă - lî 'n mers dorul.
 46 O tu ael ce spre fîrîca stare
 47 Te duci cu trupul ce din mamă - lî,
 Sîrigau venînd, fî - ti gabei alîuare
 49 Să veri de nu cînoști pe vî unul, vîi,
 Spre - a duce despre el în lume stîi -
 De ce tot mergî mîerî, de ce nu stai?
 52 Hoi totî murîam moarte 'ntî cîmplîre
 Si pîrî 'n moarte - au tot fîcînt pîcîre
 Si - alîuare - o luminat cîrîre albîre
 55 Încî, cîrînd - ne au îcînt îcîtalî
 Din vîatî noîstî axîci cî fîmîrîre
 57 Ce - acum pîi dorul de - a - l vedea ne bate!
 59 Oî cît vî tot pîrîre, rîspîrîci eu,
 "Nu pot să vî cînoști. Dar de vî place
 Să fac, alîsi pîrtîsi, ce pot să vîu,
 61 Vorbiți, si vîu să fac, pe sfîntî pace
 Pe corî, alîgînd din sfîre 'n sfîre,
 Sî o cît îst dîce ce - lî mîerî mî facî."
 64 Tar unul a 'nîeput: "Tu bîu - ti vîre
 Noî credem toti, chîr fîrî pîrîmîste,
 De nî o fî poîte - nu car să nî ai putîre.
 67 Cu unul deci, a toti mîi îmîntî:
 De - i mîi vedea tu tîrî dîntîre statul
 Lui Carlo si Romagna, oî amîntî
 70 Te rog, si 'n Fano fî - mî atînt cu sfîtul

cum ei vîrîre

7
Că doar prin rugă ei poarta - nu vor deschide,
Să-mi pot spăla cumpăt ce-l am păcatul. 20

23 De-acolo fuit; dar rămile perfide
Ce scurser' al meu sânge - una core - am stat
Îmi fură date 'n țări autemoride,

26 Încă eu mă creoleam că-s mai veghiat.
Un d' este mi-o făcu 'ntro ură care
Mai mult a fost decât îi fu iertat.

29 Spre Misa însă de cătam scōpase,
Ajuns de ei la Orsac când fui,
As fi și-acum la cei ce au suflare.

32 Fugii spre bălți, și-aci' ncurcat căzum
În hestie și nămol, și desfăcută
În lac de sânge viată mi-o vârmă. 36

35 Și-alt duk apoi; cum vrei să-ti versi umplută
Dorinta ce te-a 'mpins pe dealul sfânt,
Cu buia mil' a mea tu mi-o ajută.

38 Din Montefeltre - am fost, Buonconto sînt;
Giovana și-altii grija mi mi-o poartă,
De-aceia - mi' port eu ochii - aci' 'n pămînt. 42

41 "Dar ce 'ntâmplare" - am zis, sau care soartă
Te-a dus departe - atât de Campaldin
Că nu stiu unde-ti face haina moartă. 46

44 "Oh, zise el, din jos de Casertin
O gârle e, și-Archiano e chemată,
Din sus de schit născută 'n Apennin.

47 Spre locul unde-i cu Arno maritată,
Fugii pe jos, însăgerand pămîntul
Cu ce - mi scurza stăpînă bescagată.

50 Aci - mi' perolui vederea, iar cvoitul
Din urma al Mourei nime - mi fu, și-apoi
Acolo gol lăsatu - mi - am vermăntul.

53 Cu spini ce-i adevăr, tu - l' de 'ntre voi:
N'a prins un inger, îns' al tău, Inferno,

Lu murea sa.

Lu - a sa patere firii sale datai.
Si 'n faptul serii vaita 'n vali
Din Protonagno pana 'n jugul - mare
Lu nori, si ceru - asa - l acoperi
Ca 'n apa s'a topit intreaga Tare,
Tar cata ploaie nu putu s'o nghita
Samantle - n el, prin vai cato scapare
Si - apoi cu alti torrenti mai mari uniti
Lasiu 'n regalul raiu cu atata hui
Ca n'a mai fost vi' un chip de a fi oprita.

vorand

Striga spre cel din cer: tu ma despo!
Ai dus din el ce - avea dintr-o eterna,
Răpindu - mi - l c'o biat' ostaro buna
Dar celeilaltu - alt fel ii vom arde!
Tu bine sti, 'n vardu-huri cum s'aduna
Vaporii usi ce 'n ploaie se intore de ndata
Co - urcand apung tu frigul de sub luna:
Dei Vreca cea ce numai rau - l rata
Unind si minte, vant si furi starni.
Afla 'nghetatu - mi trup la gura lui
Unflatul Archian si 'n lina ma npiuse
Si crucea - mi desfaci care - o facu
Pe piept atunei cand vaiul meu ma nvrise;
Pusat pe fundul lui apoi, curand
Intrec in prada - i de raiul ma nciuse.
Ah cand tu 'n lume vei fi ntors, si cand
Vei fi intramat gustand caldatoria,
Vorbi acestui dubl alt dubl urmand,
Vorbeste si de mine - atenci! Sunt Pia,
Imi dete Siena trup, Maremma moarte:
I stie - aceasta cel ce 'n curunia
Cea noua mea inelul vru sa - mi poarte.

21

co - apung

lu murea sa,
lu vale

lu murea sa,
lu vale

cand va fi
mentori

6

1. Cand sparg un toc de zar, cel ce - a pierdut
Ramane trist si - are nea singur toate
Si trist repeta cum ar fi facut
2. Lu celalalt merg toti, care vainte
Si care 'n urma lui si dand - i coate
Din latul altul ii aduce - aninte.
3. El nu sta 'n loc, ci - ascult ale lor toate,

posand, cum
sa fii

Si reapă de imbulsiis astfel cât poate.

face al diabolului vârf nu

22
→
10 Dar cui îi do, se mântuie de el
11 Aşa întorcându-se cu faţa în desu, acel
12 Popor, spre tot de lângă mine,
13 Si-asa, prin promisiuni, scăpam la fel.
14 Si pe - Aretinul col de mână haine
15 Ucis, de ghino Tac, aci - l văzui,
16 Si - acel ce 'n goana se 'ncea 'n rovine,
17 Era si - acel Visan din coura cui
18 Păru Marne col bun aşa de tare, *denie pară pară*
19 Si mână tunde spre cer în plânsul lui
20 Novell; si d'Orso să si - acel ce fure
21 Prin pime si - uo dat perisii pradă,
22 Dar nu prin via proprie, cum îmi spus.
23 Tu sic de Della Brera. Dece sa vada
24 Stăpâna din Prabant, cât timp e vie
25 Ca nu într-o turmă mult mai rea să cadă!
26 Dar când fui liber de umbrele cari mie
27 Astfel mi se rugau, spre - a fi 'n putintă
28 Mai iute 'n cer Prin ruga mea să vie,
29 Am sis: "Tu-mi pari ca regi cu stăruinta,
30 Tu fapta mea, 'nti 'm text al tău că poate
31 La schimbi prin rug' a cerului sentintă:
32 Dar asta e ce-o cer acestea toate!
33 Sperarea ei Tădornie asadară,
34 Si spusa la eu n' o întolerei, poate?
35 Răspunse el: "Scriptura mea e clasă
36 Si nici nu sper' acestia nebuneste,
37 De judeci drept, nu cum ar fi să poră.
38 Dreptatea cea de vece nu se clinteste,
39 Că umple 'n clip' o dragoste înfocată
40 Co - acestor înă pe 'ncet li se 'mplineste.
41 Dar unde - am spus acel cuvânt odată

ACADEMIA
MSE
ROMÂNĂ

*mi s nente
leio*

Nu se spăsea prin rugă nici o vînt
Căci rugă sta de cer îndepărtată.

23

la cheie

47 Dar nu te-opri pe-o cheie-asa de fină,
De nu te'ndeamu' acea condreatică
Ce dă nître mînto și-adevăr, lumino.

48 Tu nu stîi de'ntelogi, Tie de Beatrice.
Pe culmea ăstei muntel- acolo euz
Vedea-o veî semina și ferice."

#

in umbel

49 "Să ne grăbim deci, duce-al meu," am spus,
Căci nu mai sînt tîndit ca mai nainte,
Și iată dă și n'umbre-al scrii-apus."

50 "Vom merge ori," răspuns-al meu părinte
Alina cat li-e scris să te ridici,

"Dă altfel lucrul e mi sîntu ti-e aminte.

far

51 Căci pîn' atunci vedea-vei tot do-are,
Venind pe cel ce după deal dispase,
Și-asa ca rîră-i n-o s'o mai despici!

52 Vesi colo mîr' un deș, stînd singur, care
Spus noi acum priveste cu-atîntă
Ne-o spune-acesta pe-unde-aveu corare."

l

53 Ne-am dus la el. Cu ce despicătură
Art deș loribard și cînt' mîndrie sta,
Mîscînd înset ăstea lui priuze,

54 El nu ne-a țis nimic, ci ne lăsa
Și uram în mers, ci-al nostru mers urmîndu-l
Cum face-un leu cînd stă n'odihna sa.

atînt

55 Virgil se duse-aproape-atunci rugîndu-l
Să-i spus-ju drum pe-unde-aveu mîr' mai bîrîp,
Ci-al său răspuns el nu'ntrebă nî dîndu-l

56 De vîntă, ne'ntrebă de țară n'fuz.

"Dii Mîndria" n'ceput-a azadara

Th

Și uram n'ntreaga concentrată, n' suze

Thygal: adîncat
n'odihna
n'odihna
n'odihna
n'odihna

57 Grăbitu-s'o de unde-a stat să sara

Si in uifer nava

carda

vada

dintr

- 74 Si "Mantovano" a jis "eu sint Lordel!"
Si unel p'altu' atencei se mbrazasara.
76 Oh, rhymerico Italie! Trist ospel
Si nava 'n viscol, co-si pierdu pilotul,
Nu doamna de provinciu, ci bordel!
77 Acel prea nobil duh cum fu cu totul
habit, la singur sfantul nume-al tarii,
Sa-si stringa 'n brate-aslu compatriotul!
78 Si-acum traese in locul desbinarii
Cai vii ai tai, manecandu-se cainește
Cati au un sant si-un tid al aparari.
79 Ai marii tarii, nemerico, -i privește
In jurul tau, si caut' apoi in line,
De-ai vi un partid ce'n liniste traeste!
80 Dar ce-ti facu' imparatul tie bunc
Ca-ti dete frau, cand gol e locul zelu!
Laci far de el, n'ar fi ara rusine.
81 Oh, neam ce-as trebui si-oranduelu
Sa-i fu rupus, si'n sea sa lasi Cosarul,
De stu ce-ti scrie Domnu 'n evanghelii!
82 Nu-ti veri turbat sburdandu-ti arhasarul,
Laci n'ai stit du prieteni sa-l stumesti
Cand frau 'n maini ti-l dete-odata harul!
83 Germano-Albert, tu col ce-l parasesti
Ca-l veri nebulu in furia lui diaceasca,
In loc sa-i sari in sea sa-l stapanesti,
84 Du stelo cada furie cersasca
Pe capul tau, si noua si deplina,
Incat al tau unvas se se ngrotesca!
85 Laci priuto a la si-batatulu tau vira,
Tinti ducolo priu nosat, proclatu,
Ne sto pushe o regnului gradina!
86 Ilai veri Montechi tai si capuleti
Si-ai tai Monaldi, o tu nepasatorul!

un sant si-un tid

inceste si pur, co-ai

troni taru' realu

Nemurico

De ai hant in pas

in un partid

Pe-accia tristă, și în drum po-accia, bătă.

9 Hai veri, cumplit, cum îți zug poporul
Doroni tăi, și cum a lor păcate,
Și veri cât de veghiat ti-e laula fiorul!

12 Hai veri cum Roma la plângând se sbato
Și ti și noapte, - o văduvă rădă
De ce nu ești cu mine - o tu mparat!

15 Hai veri cum se umbere ai tăi! și dacă
Pierduri de noi doborât compativirea,
Purine propriu faimă atunci să-ti facă!

17 De pot să utorbi, tu cel ce răstignirea
În lume o superis, supreme Jai,
Sint ochi drept ai tăi întors ai ea?

21 Ori poate pregatești tu lucruri noi
În vecinul tău stat, spre al nostru bine,
De parte adănc și nețele de noi?

24 Căci toate ale Italie tări sunt plene
De domeni tirani, și orice lieha
Ce intră în un partid, Marcel devine!

27 Tu poți fii Jai și grii, Florența mea,
Căci nu te poate atinge atare acură,
Căci reamul tău e just și i just ce vrea.

30 Multe au dreptate ei și o tu sub spula
Spre a nu veni la are în chip nebun,
Ce ai tăi o au în gură! și de refuză

33 La pue - un unar multe la greu comun,
Poporul tău apărind grăbit răspunde
Chiar rechemat la greu: ba cu mi-l pun!

36 Fa-ti albe țile deci, căci ai de urdo!
Și averi ai tu, și pace și măsură -

De-i drept ce tie, vru vreni și n-or ascunde!

39 Atena, vai, și la parla cari Jaiură
Verito legi, și atata de civile,

Hai veri, ca marea
bata

Căci este în căle
de parca

140. Te slăbe minte 'n bunul trai ai avut
 142 Cu tine 'n rând, căci astfel de suptile
 Măsurî tu teşi eşi ce 'n Octomvrie legi
 N'ajunge - a sta 'n Noemvrie Toce zile!
 144 De când tîi minte, cât amar de legi
 Tu n'ai schimbat, si datini si guverne
 Si banii tăi, si o tală membre întregi!
 146 Dar minte dacă ai si poti discerne
 148 Vedea - te - vei lafel cu - acel bolnav
 Ce negasand odihna 'n chin pe perne
 150 Se 'ntoarce - adese spre - a nu-i parca grotav.

m. real t. lafel

sp. a. wa
reg. p. de cl.

12/16 - un l. ghia cu niste pene
invelu

15) 8 M. de bere

Purgatorul

Coet 9
28

7-12

u

- 1 A lor onete - onoruri, si semine,
Când jură 'n rând de trei ori repetate
Sordel s'a tras ticând: „Si - acum, voi cine?”
2 „Pe când erau nedumerii cei morți să câte
Această coastă, ca spre cer să sue,
De - August îmi jură oarele năpădate.
3 Eu sunt Virgil, iar cerul al meu nu e
Printu' alt păcat, decât că nu crezui”
Dsa neepu măestrul meu să spue.
10 Precum ael ce vede 'n fala lui
De - odat' nu fapt ce - l umple de mirare,
Cretând si nu, ticând ba e, ba nu-i,
13 Sordel, plorându - si ochii, - a stat atare.
Venind apoi l. a mbrătișat unil
De unde - nu prine s'agată de - omul mare.
16 „Oh, glorie între Latini, al cărui stil
Dovore, ce poate - al nostru gain, ne dete,
Si - al țării mele - onoare 'n veac, Virgil!
19 Că grație - ori merit vru să mi te - arete?
Si spune - mi te, de - i deun de - al tău cuvânt,
De vii din iad, din care care, poate?”
22 „Pui toate - ale dureri cereuri sunt
Venit aici” a tis, „si fac aceste
Mănat de o Doamna, din locul sfânt.
25 Si nu făcând, ci nefăcând îmi este
Pierdut ce tu dorosti, supreniul Dnu,
De care eu tângiu am prins de veste.
28 Nu loc e 'n iad, si - o noapte far' de fiiu
Neface trist, nu casna, si întristate
Noi nu 'n urlări ne plângem, ci 'n suspine

- 37 Acolo stau cu prietenii cei curioși
Pe care - i dure moartea mai năimă
De-a fi de culpa întregii lumii spălati,
- 38 Acolo - i cei ce n'au știut bei știute
Virtuți, trăind, dar pe-allele pe toate,
Lipșiți de orice păcat, le-avur' amuște.
- 39 Dar da-ne un semn, de ști și de se poate,
La locul de-mede propriul Cărgător
Tei ia neaput, ce drum mai scurt ne scote ?⁴⁰
- 40 N'aveți aici amănunț loc. Cum vor,
Și'n sus și'n jos oricine poate treci;
Cât pot să merg, îi stau conducător.
- 41 Dar vezi că luna necepe să se plece,
Tar noaptea'n sus nu poți sui, deci câtă
Și aflate un loc mai bun spre-a o potrece.
- 42 La dreapta-ne stă umbre-aii îndată;
De vrei te duc la ele, și-ți avea
Placere-a ști ce soarta le e dată.⁴³
- 43 Dar cum, o fost răspunsul, dac' ar vrea
La mine-mi duh, e poate că nu-l lasă
Altceineva ? Sau e, că n'ar putea ?⁴⁴
- 44 Văruși în tăr'n-o linie cum apasă
Cu degetul, și : „Luna dac' apune,
Nu poți să treci nici dunga asta trasă.
- 45 Dar nu e alt lucru piedică ne-ar pune,
Decât negăsirea nopții - a ne sui,
Că'n vreacă noastră orice puteri răpunse.
- 46 Poti noaptea'n jos să mergi cât ai voi,
Poti coastei face-ocol, dar e'n orbie,
Cât timp ni-e sub picioare - arătura zi.
- 47 Virgil ca și cuprins de-nimere vie,
Răspunse-atunci : „Deci du-ne unde-a spus
Că starea'n loc plăcut o să ne fie.

Casa de moarte
noli scitari

oceluri în pusti
orbe

1. Putina cole noi do-aci ne-am dus
 Când si vârtui că dealul se desface
 Facând o vale ca și 'n lume sur.
 2. Vorn merge-acolo unde coasta face
 Din sine - în sine, a tis, si noul soare
 Vorn sta să-l așteptăm acolo 'n pace.
 3. Era între clin și oblu - o cotitoare
 Poteca 'n vale ce ne duse 'n locul
 În care - al văii limb aproape moare.
 4. Lurat argint si aur ros ca focul,
 Smarald în clipe când îl frângi, serinul
 Gleen lucios, si purpura si cocul
 5. Vinse - ar fi rămas acolo 'n plinul
 De flori si ierburi sine, cu strălucirea,
 Precum de - al său mai mult e 'nviu putinul.
 6. Nu numai c'a depins acolo firea,
 Ci - a miu de-odorusi o dulceare rară
 Fae dulce - amestec nestiut aicea.
 7. Si duhuri, ce pe paputi s'arețară,
 Cântau, aci Salve Regina 'n cor,
 Pe cari din deal nu le vedeai de-afară.
 8. Sardel, al nostru - aici conducător:
 "Cât timp putinul soare n'o să cadă,
 Nu - mi cereti să vă duc în valea lor.
 9. Mai bine - ale lor fete - o să se vada,
 Si - alor miscări, aici pe culme stând,
 Decat fiind cu dișu 'ntro gramada.
 10. Deal ce rade cel mai sur, pășând
 C'ar fi negles ce - avea sa faptușea
 Si voră că nici nu cântă cu-altii 'n rând,
 11. Rudolf a fost si - ar fi putut s'oprească
 Italia de - a pări de răni, de case
 Tarziu va fi alt brat s'o lecușcă.

77 Vecinul său, ce-l mângâie, cum pare,
Domni pământe - a celor vâi ce drum
Prin Moldova 'n Elba-si fac, prin Elba 'n mare,
100 Si - i Olocar, mai bun ca prune decum
E' fiu-i Venceslau, de barba plinul,
Ce 'n lene si 'n desfrâu se 'ngrase - acum.
2 Si - ael nascior, ce pare cu vecinul
Cel blând la chip, in poarta intinut
Muri fugind si desflorându - si crinul.
6 Veri cum tu bate pieptul, desperat.
Si veri pe colabai ce - oftând fierbinte
Din palme - obrazilor facut - a pat:
9 Sunt cumei Franței soare si părinte;
Si - au iurii luto - are de avar durute
Dăci viața lui cea cea si far' de minte.
12 Tar cel cu membre - asa de mari părate,
Ce cântă 'n rând cu cel cu mare nas,
Fu 'neius cu brâu - a tot ce e virtute,
15 Si rege după el de - ar fi rămas
Ael flăcări ce 'n dosul lui se vede,
Virtutea s'ar fi seurs din vas în vas,
18 Cum nu poti spune de alt al său crede,
Caci Frederic si Iacob au arsi țară
Dar ce - i mai bun nici unul nu poreda.
21 Unu no probitate creste rară
Pe crengi în sus, căci vrea să fiu - artfel
Ael ce - o dă, ca lui să i se ceară.
24 Si Cărnului si - si altui Jecu - ael
De care plânge. Apulia si Provanta
Deaste - ocare li se cuvin la fel.
27 Aci 'ntre pom si germene - i distanta
Cât e 'ntre Margareta si Beatrice
Cu sotul lor si cu - al ei tot Constanta.

V. 10

ca sta tauru

ca i stă murel
tari

o afli are
creștă
creștă

- 22 Pe-al Angliei rege - al trairului simplice,
 curie, de o parte stând, priviți-l voi:
 El fu în vârstă - o plantă mai senec!
 23 Dar cel ce zădărnice mult mai jos, apoi,
 Privind spre ceruri, Wilhelm e, marchezul,
 Al cui cu - Alexandru lung război
 24 Si Montferat - trist și lanaverul.

8

Când el departe așteptu clopot
 lăutându - și parca o lăut -

La pe timpul care-aduce dor
 Si inima în vârstă de jale o frânge.
 În ziua când le-au ris dinu buni ai lor,
 Când sufletu într-un hațu se strânge
 Când cânt' un clopot dulce în depărtare
 Ce-a zilei moarte - acolo parc'o plânge
 Când eu simt c'aurul îmi dispore,
 Si-un duf varu năltându - se între ele
 Făcând cu mână sevă ca de-ascultare.
 Si-unle palme ridicând spre stele
 Privea spre răsărit, ca și ricând
 Spre Dumnezeu: „Ce-mi pasă de-alte cele!”
 Te lucis așteptu de dulce simând,
 Încât simțiam din simțuri ca mă scoate,
 Cuvinte a spus cucernice, și n-rind
 Lă el si dulce si devote toate
 Cântăra într-unul iun până la fine,
 În ochi stăru spre vecinicele roate.
 Fixară-ti ochi pe-adevar, creștine,
 Aici, căci văl are de finu și pui,
 Că lăne - o ră străvez, par el, stă bine.
 Pe-acel gentil popor deci îl varu

strang. V. M.

frang. / 100

Când el departe
o lăut, moarte

Cet. Glara

Dulce-auru

Cântăru
muri

Cucernice

Privind în sus și, ca și în așteptare,
 Unul și palid în tăcerea lui,
 Și - apoi doi ângeri din adânce țări
 Văruu venind, cu spăși, de foc făcute,
 Dar fără vârf și tălpe picare.
 Oceau, ca foile de - acum născute,
 Vestmânt ce în urma - la jura în usor
 Sursu de verzi așpi, domol bătute.
 De - asupra noastră' oprindu - și unul sborul,
 Mai jos pe mal dincolo - al doilea stete
 Așa ca sta'ntre dînsii - acum poporul.
 Cu clar văzut - am blondele lor plote,
 Ci în ochi mi - aduse fata lor orbie,
 Cum tot prea multul poate - un simț să mbete.
 Spre - a ne pări de - un sarpe ce - o să vie
 Aci în cursând, Maria nu - i aduce;

Cu nestîind ce drum avea să apuce,
 Privii în jur și reze ca un sloi
 M'am stăut în dosul dulcelui meu duce.
 Acum vom scobori, ne - a țis apoi
 Să stăm de vorbă cu - ocea gloata sfîrșită
 Căci drag lor lo viața și cu voi.
 Trei pași, cred eu, și - am fost la cei ce cîntă.
 Și - un duh văruu care, păsând c'ar vrea
 Ști de - s eu, privea la mine tîntă.
 Era pe - un timp cînd țara se negrea
 Dar nu intrat at spre - a nu cunoaște bine
 Ce în ochi de -ntare nelimpede părea,
 Și - am mers spre el, iar el veni spre mine.
 Că nu te - aflai, o cât de mult îți place,
 Cu rău în iad, o domne jude mine!
 Salutul de nimeni eu nici el nu - l ține.
 Și - apoi „de cînd sosisi”, un rîs el

Sub munte - aici pe-o mare născă pace?
 O, de-are din Lori, prin tristul loc, și astfel
 C'această vată a mea tot prima este
 Si - are - mi cântig pe-o dona cu-areș Tel.
 De-abia mi-au așrit cum spun acesto
 Sordel și nu, și ados făcerea saltul
 Le-l face-în om de-o spaimă far-de-vesto.
 Se întoarse unul spre Virgil, iar altul
 Spre-un dub ce-are sedea și „Sus, Conrad!
 La veri ce-a vut oia mila sa Prea-naltul!
 Tar mio-apoi: „Pe. acel al gratiei grad
 Le-l dătoresu tu celui ce ne-areunde
 Decul prin ca'n veei sa n'aibă vad,
 Ayum ducolo de-ale mari unde,
 La-i spui so'nallo ruci a nea giovane.
 La cel ce-oreând curatilor răspunde,
 Nu cred că'n piept mai poartă mă-se tana
 Decând schimbat-a albul vâl al ei
 Pe care-odată l'ar mai vee, sâmana!
 Exemplu clar din ea tu poți să iei,
 Când nu-l atiti neresu cu ochi-or gura
 Cât tino-în foc al dragostii'n fernei!
 Tar me-i va pune mândră sepultura
 Napărea din Milan ce-aduna olini,
 Cum i-ar fi pus cocorul din gallina.
 A tis, și'n timp - acestei tânguiri
 Vedeam pe folă-i stampra răunei care
 Dă drept cântar porcini
 În lăcării tot spre car'priveam, spre-o țare
 Pe unde-au astu cel mai lui ocol,
 Cum mai veeu de-o orie roata-l are.
 Si-o tis Virgil: „Ce cânti tu sur în gol?
 Tar eu „Frei spino-acelea flăcările
 Co-apruseră dincoace întregul pol.“

mefi

Dar el: Sînt por dincolo palmu stelo
 Pe cari le-ocheari în tori, de licur pline
 Si-aestea sue-acum unde-au fost ele.
 Pecând vorbea l-a tras lordel spre sine
 Licănd, si-a nîins si mîna ca s'areto,
 "Veri colo, veri dar mamul cum ne vine!"
 Si-au sarpe 'n partea fîr de papapete
 A stîmbei vîri, pîecum, de n'au gîraloi,
 Fu cel ce l'avei testul fîect îl dole,
 Venia prin flori si ierbi, spîrscată bală,
 Si-odes cu capu nîors el dosul dîu
 Lîngîndu-si l'ca bîrtia cînd se spală,
 Cu n'au varîet, deci miei nu pot sa spînu,
 Vultîri-acei coresi cum se miscă
 Dar pe-amiîndoi miscîndu-se-i vîrtu.
 Sîntînd aripî cum aeru-l se pasă,
 Fugi năperea, si-îngeri 'n seniu
 Cu sbor egal la post venîră toră.
 Dar duhul ce veni chemat de tin,
 El nu vîetă fixat s'a nă priveasco
 Măseu în tot acel aralt divin.
 Făclia ce te duce 'n sus gîseasca
 Destulă coară 'n vîro-ti, spre-a pulea
 Ca pîră 'n spîalt po culme sa-ti lueasco!
 Du Valdimagi ori diu veeni cu ea
 Sa-mi spui, de stie, v'o vîrtu-adevartă
 Lăci mare-acolo fîu în vîrtă mea.
 Corrado Malaspina fîu odaltă,
 Nu cel bătrîn, ci-urmas, si-a mîe cea vîrt
 De ci miei iubire-o fac diu curată.
 O, tîrei eu, a vîrtă sîmîrtie
 Cu nîocunosc, ci 'n lîropo oare
 E vîrt unde va vîu s'a nu vî-o stie?
 A casei vîrtă fîmî si onoare

acer

spîncea l'
 lîngîndu-se
 lîngîndu-si o

?
 In tot dîmîu a
 celu cel.

In lîu C.
 lîpîl mî

Dă stiri de voi și țara voastră oriunde,
 Treacă ajunse - o pildă nătră popoare!
 Și-te jur, și-asa s'ajung unde măi simț,
 Că al voștru neam partesea omărea nătră
 Vistosi, și-a spărie ca și-a purgii lui!
 Și dă natura și-urul privilegii
 Trecat, pe răul dinuș oricâtă ră plec,
 El merge drept, urând călearea legii.
 "Dei mergi! Și n'aple dăti nici nu va drec
 Să doarmă Teb în patul ce-l supune
 Subt labe nătră și nătră e sub Berbec
 Și-aceast' o la curtean opinie
 Cu mult mai mare cum se va nătră
 În capul tău decât cum alții-ar spune,
 Justitia n'are de se va opri.

Dar Teb sa
 doarmă nu va
 lăsa de apăs
 Teb sub labe
 al curtean
 va fi nătră

opri

9

Acum amanta lui Titan antical

- 4 De pietre scumpe fruntea ei lucea,
 Tocnute n'chipul friguroasei fiare,
 A cărei coadă când lovește - i' rea.
- 2 Dar Noaptea două stări, cum ea le are,
 Tăcuse - urcând spre locul unde stam,
 Și-aripi acum plecă spre-a treia stare,
 Când eu ce încă aveam ce-mi dăde - Adam
 Căruia de somn ca celce nu mai poate,

1. pal' erau lăsat
 pe nătră
 2. cel nătră nătră
 în dăti: cōtōr pe
 nătră - nătră

concură

luna -

Pe iarba unde-acestia cinei eram.
 13. În ceasul deei când rândunica scoate
 fălitate-i plâns, spre-a zorilor lumină,
 16. Aminte-având întâie-i bocet poate,
 Când mintea 'n noi e mult mai peregrină
 Din carnea ei, și mai negânditoare,
 Și a ei vedenie-apropo e divină
 19. Părea ca 'n vis eu văd plutind în soare
 Cu pene de-aur în vultur ce 'n zbor
 Cu 'ntinse-aripi sta gata să scoboare.
 22. Părea că este-acolo unde 'n nor
 Peri, lăsându-și soții, Jannimed,
 Când smuls el fu și dus în sfântul cor.
 25. Gândeam: „el stă pe-aici, așa se vede,
 Din simplu obicei, căci poate-alt loc
 De-a fi prădat de el nederen îl credo.”
 28. Păru apoi că 'n larg rotite-i joc
 Lămplet căsând ca fulgerul, mă prinse
 Și 'n sus cu el mă duse până 'n foc,
 31. Și parc' aici și eu și el s'aprinse.
 Și-atat m'ardea închipuit-acel
 Păjar de sus, că somnul meu se stinse.
 34. Nu cred c'ăkil s'a desteptat altfel,
 Rotind în jur priviri ce 'nmărmurise
 De-atăta loc străin pe lângă el,
 37. Când mamă-sa lui Chiron i-l răpire
 Și-l duse 'n schiros, adormit pe brată,
 De unde 'n urmă-l sevarse-apoi Ulise,
 40. Cum eu mă desteptai, când de pe fată
 Perindu-mi somnul, 'ngălbenii de-odată,
 Ca omul când de-o mare spaimă 'nghiată.
 43. Văru cu mine singur pe-al meu tată,
 De doua ceasuri roarele 'n tărie
 Și 'n larg spre mare fată mea 'nturnată.

Când dus el fu în
 supremul
 consiliu.

"N'ai nici o grija, căci esti bine-adus,
Fa-ți inima", vorbi conducătorul

Scarna
39

Ajunși acum să vezi și Targatorul.
Vezi largul zid ce 'n jur îl cercuiește,
Dar unde pare rupt îi stă zăvorul.
Decând al zilei fapt de-abia născut
Dar reflecte-ți dureri 'ntre el, pe câmpia
Pe care-alata floare-o 'mpodobeste,
Venind o Doamnă 'a lui: «Tu sînt Lucia.
La iau pe-acest ce doarme, să mă lasi,
Sa-și fac mai lesne-astfel călătoria»
Cei trei la umbre 'n vale sînt rămasi.
Ea te-a luat, și și cum se făcuse
Tu surs vezi, iar eu pe-ai dîusei pași.
Și-aci te-a pus, dar mai înainte mi spuse
Cu mîndrie ochi de-această sfîntă intrare,
Și- apoi și ea somnul tău se duse.
Cum prinde- un ou în dubie 'mbărbat
Și închide 'n siguranță frica lui
Cînd verdele-adevăr în fată-l are,
Ora și eu, iar cînd vîrșie ca nu-
Și mine spaimă, Cel ce-mi vine tot bine
Porne pe deal, și-are prins și eu să miu.
Tu bine vezi cum eu înalt creștine,
Materia mea, să nu te mise dără,
Că pînă și duh mai mult ca și o sprîjinie.
Și era ruind, erau unde de-afară
Acea ce distîine o scorbura părea
Cum este 'n zid firida ce-l separă,
Văzui că-i poartă și că stau rupt ea
Drei scări de trei culori deosebite,
Și-avînd portar ce mult încă stetea.
Și tot mai larg privirile-mi întite

Și-asa ca te-a
lud. și în caud
tute.

Cum prinde
treget mînt

Cum este
o scorbura

Văzui că-i poartă
și ca stău mînt

long. pînă
avînd

Veni în sus urmându-
Născu-

Ca pînă la sprîjinie

ce mult în prag

72

76

79

Pe el, vârmă că spade 'n capul scării
C'ne chip așa că ele-mi far' orbite,
C'o spada 'n mână, în felul apăsării,
Le-atași lucruri lăsa 'n priviri să pice
C'ades, la 'ntoarsei oarbe 'n largul țării.

"Doi doi de por", așa 'ncepî a țico,
Le vreti, și cine-i cel ce v'a condus?
Veghiați ca drumu 'n sus să nu vă strice!"

"Cunoașteți-oare - a ce-i pe-aici, de sus
Venind o Doamnă" țico-al meu țărînto
De-această poartă chiar acum ne-a spus!"

"Spre bine pași duce-vi-î nainte,"
Vorbî du nou acel gentil portar,
"Pășiți acum pe-a noastră trepte sfinte."

"Spre ele-am mers. Și prima ca de var
Era din piatră lăcio, curată
Și lina' așa că mă neda cum par.

Ca purpura, dar mai întinsecată,
Din piatră a doua, aspră și bătrână
Și 'n lat și 'n lung în multe părți crăpată.

A heia apoi și-a ambelor stăpană
Parea porții cu-asa coloare nouă
Ca sângele ce-acum stăcni din stână.

Pe-această decî cu tălpile-amănîndu-ă
Sta sfîntul sol, stînd pe-un prag cum mi e
Mai plin de liur clauul strop de rouă.

Țărînd că buna vore-a mea mă sue,
Virgil îmi dăte'ndem: "Acum tu lui
Smerit să-i ceri ca poarta s'o descue."

La sfîntele-i picioare m'asternui
Căzîndu-i mila porților deschise,
Ci 'n piept dintîu de trei ori mă bătui.

El scapte P pe frunte-atunci îmi zise
Cu 'al săbii vîrf, și-apoi: "Se dealul sfînt

Fu veri de acelu' nari so - ti fu' nchis

O lăune - umblate 'n bro sea pînă - o

Fu veri de 'nchide - aceste rani, un' tise.
Culoare de cenure - ori de pămînt
Co - l rapi' uscat, avea o lui hlămidă;
Si doua chei a scos de sub versmînt,
De - argint si de - aur, dănd ca să deschidă
Cu alba 'ntăie, cu - a doau' apoi, la fel
Si - ara 'mpăcat - a unma - ni avidă.
„Cînd una dintre chei, ne tise el
Nu merge - uror reaga
Răuane - atunei închis acest tunel.
Mai scumpă - i una, tîsă cere - o întregă
Știută si - arta - a doua acelu' ce - o 'nvarteste,
Tîndcă nodul numai ea - l desleaga.
Cînd tîrău ni le - a dat, a tîs: «Pește
Mai bine, cui descui, decât la scară
La tî popor ce mila ti - o cerește.» “
Si 'npiuse - acele uși, cînd loc ne dără,
Tîrati, ne - a tîs, ci - aveți de grijă bine
Că 'n urmă - ti de to nite, to 'ntorci afară,
Si cînd pe cardeni so' 'nvărtiră 'n fine
Acele doua anxi la poartă sașă,
De fier, si tari si - adane de vîet plîns,
Nici n'a genut Tarpeia, nici mai așă
N'a fost așa, vîrînd cum îi dispore
Metel cel bun, losînd o 'n bunuri marea.
Ipre primul cînt mă 'ntoarșei cu 'ncordare
Si par' c'a fost Te Deum co - au cîntat
Si - un dulce glas s' amesteca 'n cîntare;
Si ce - auziam în mine - o desteptat
O stare - așa precum ti - e sînta mîntul
Cînd voci si - organe cînt' amestecat
Si - azeu auzi si - azeu n' auzi cîntul.

41

live in do
culoare a sa

ci - alla cor

Tarpeia mei
genit
nici

Când fui intrat deci și pe poarta care
 Rămâne' neînșă prin iubirea cea,
 Căci strămbul' drept atunci îți pare,
 Cu sgonot aurii cum ne-o închidea.
 Deun, de n'as fi'ntors și o văd, creștine,
 Ce scuse-as fi' avut la vîna mea?
 Sîmțam pe-un drum ce în colțuri se lipe
 Prin strămbul' seor din stînga deșpicată
 La fel c'au val ce fuge și revine.
 Putem aici de-atentie-ocum ne călă
 S'urcam, o tis Virgil, mereu spre-a fi
 Și-aici și-aici de partea undulată.
 Dar luăm-acesta parii ni-i rău,
 Oșă ca mai curînd stîrbita lună
 Apusese în patul ei spre-a s'odihni,
 Decît noi doi din strălucita vîgăună.
 Dar cînd am fost de-arupă în colozol
 În locu' în care mîntele s'adună,
 Cu prea bîdit, și despro-al nostru' ocol
 Negușeri ambii, stetam pe-o câmpie
 Cum ne-i pîrșim să aib' un drum mai gol.
 Din malul de-undă golu'-i face iie
 La malta coastă intruna suitoare,
 De trei ori cît ne om putea să fie.
 Și cît am dat vederi-aripe să zboare
 Prin cer la dreapta și la stînga mea,
 La fel părea întreaga' neîngătare.
 Dar pîn' a nîci nu face-un pas pe ea,
 Văzui de apus că
 Ce nîci nu dădă de-a fi urcus n'avea
 Era de-o alba mîrmură și-o năta

cel de mult secret

In care - au venit cei doi

Pe partea a care domnul mi-l avu

mai erat

32. Cu-atari sculpturi ca nu vi mi Polictet,
35. Li-ar fi ramas chiar firea rusinata.
Prinmisul cel ce-aduse-acel decret
Peu care - a multor oameni plansa pace
Deschise cerul cel de mult, secret
In fata-ne aparu si-asa vorace
Scobit, si-atat de dulci miscari avea,
Ca nu parea sa fie-mi chip ce tace.
Sa juri ca teo ave; saci stetes
In fata ta, cui cheia - fusese data,
Tubisei cei de veci spre-o descuia,

38. Oremeni cerii - al sau sigil purtandu-l,
39. Aceste vorbe: Ecce - apella Dei.
40. "Nu-ti pune numai tu mi loc tot gândul!"
41. Vorbi Virgil; iar eu, pe partea lui
42. In care-aveam noi inimile - avându-l
43. Privii si mai departe si vârtui
44. Pe partea n care-aveam pe-al meu varinte,
45. Si
46. Scobita'n piatra alta'ntâmplaminte
47. Si vrând mai clara'n ochi sa mi s'arale,
48. Treceu pe lângă maistru mai vainte.
49. Erau aici in narmura sapate:
50. Un car cu boi si intrânsul arca sfântă
51. Si cum oficiul necrut to bate,
52. Si multa gloata'n zaplo coruri frântă,
53. Cântand asa ca simturile mele
54. Ne canta" imul si-altul rise "canta"
55. Si-al jertfei furi il aratau desle
56. Sculpturi asa, ca ochii mei si nasul
57. Cu mi si da' galeavă-avea'ntre ele.
58. Si-banihel David, plectându-se basul
59. Cel sfant, mai mult si mai putu de-as'-data

scobit

co-avea
chei

cum era mea in
fata lui

in urma mea
fata V.M.
Chib
scobit

scobit era in

66. Decât un rege, 'n salt avându-și pasul
Și poala 'n brâu, iar la un gleam mirată
Prinse Melhola din palat
Ca și o femeie tristă și ofensată.
70. Treceai și mai nouă de unde-am stat,
La vâd de aproape alt chip pe-acel părete,
Ce-albca după Melhola năfătat.
Înalta glorie 'n fată aici mi s'ate,
A prîntului roman, valoarea cui
75. Îbândă mare lui Gheorghe-i dete.
Cu de împăratul de Traian vă spun.
Și o vâd văz în plâns amar, și al gurii
Și al ochilor, s'a prins de frîul lui.
Văză tot câmpu 'n goana călătoriei
40. De rîbi și ostani, și 'n vînt, peste Cesar
Stindarde de aur își miscau vulturii.
Și biata, ea între-atîti, plîngînd amar
Răsună-nă, Doamne, dăp' a la putere
Pe fiul mort, sa nu plîng înădărar!
El da răspuns: „Așteapt' acum, muere,
80. Pecând mă nădărar.” Iar ea: „Stăpâne bun,”
Ca cel n'are astîmpar în durere,
„Dar dacă nu te nădărar?” — „O să-l răsbune
Urmasul meu!” Iar ea: „Al altui bine
90. Ce-ti este bun, când uite pe-al tău?” Și-i spune
Traian: „Tu mîngăiată. La curtea
Să fac ce-nu voru, acum și ne apoi,
Dreptatea vrea și mila mă retine!”
Acel ce 'n vîră nu vede lucruri noi
95. Dieste vorbe le-a sculptat vîrșule,
Dar nouă mi e nouă, căci nu-l voru la noi.
Pecând mă desfătam privind plăcute
Imagini de smerenie-atît de mare,
98. Mai dragi stînd de cine-au fost făcute,

având în sală

44

la el, de

V. M.

anale

prelu

date

fugare

si se nădărar

înădărar

de nouă

cauă stu

Dă-mă, iată un stol acum apare,
 Vorbi Vîrgel, ci-atîta via de gîi!
 Ne-or spulue-arestia pe-unde-acum cărare
 Si-atentă sa vadă intruna ochii mei
 Tot noue stări, si'n ele-avînd placare,
 N-au fost tîrziu în sborul lor spre ei.
 N'as vrea, dar simți, creștine, vi-o scădere
 În bucuria tău propus, de-aurei ce plată
 Drept vaim gîselii Dumnezeu ne cere!
 Tu nu cătă spie-al coznei chip; ci cătă
 Umbrarea ei, căci orice-ar fi sa fie,
 Nu poate întrec marea judecată.
 Si-asa începî: „Nu oameni par sa vie
 Spre noi acolo, dulce lat'al meu;
 Dar nu știu ce-s, așa sînt prins de-orbie!”
 El rise-alunei: „Mărtiriul lor cel greu
 Pe care-l au, așa-i îngemunehearoi,
 Că întîie si'ntîie n'au îndoit si eu.
 Dar fix privește-acum si-i certetearea
 Cum vin purtînd pietrăoas' n'apate pure
 Si-acum si veri cum ficeare-ofteară!”
 Vai bieli creștini trufari, fâpturi răpuse!
 Căci orbi de ochii minții noastre, vrem
 La fel s'apungem pe cărări opuse.
 Voi nu vedeți că numai viernii sîntem
 Născuți spre-a deveni coreștii fluturii,
 Le sborîră slabi la judele suprem?
 Le-umblate fuduli prin valto-ara tînturii,
 O voi înșește înco, nedepline
 La viernii-acei cămasi întru neaputuri!
 Precum, balcoane-orî stesimi să sprijine,
 Ca stîlp un chip de om veri căteodala
 Cum strînsi gemenele el la piept u tunc,
 Către piept.

Precum ca stîlp, balcoane
 sau stesimi, veri

De l' voră tu sună dăre - adăvărătă
De chinu' nchîpuit diu el, oțar
Stăreie - aici acelu cîrmîl arătă.
Drept e ca după pială mie' orî mare,
Erau stărciti pulu orî mai - de - tot,
Dar cel cu cea mîi multă n el răbdare

Plîngînd parcă zicea: Eu nu mai pot!"

||

O, Tat' al nostru care n' coruri stai,
Nu circumscris, ci prin amor mîi mare
De prin - tîdili ce n'prepur îi ai,
Puterea și al tău nume - l' aib' oricare
Săptura n' preamării, cum se cuvine
Spre a - ti multămă de dulcea ta suflare.
Și vie - ti pacea n'păcătiei sfinte,
Caci noi, spre a o gasi, noi nici un apor
N' avem prin noi, cu toată a noastră minte.
Cum jertfă - ti dă și al îngerilor cor
Dă sa voia n' cîntec do. Orana
Dă sa - ti dea și oameni pe - a lor.
Și dă - ne și - aie și n' orice zile marea
Caci făr de ea n' n'ceastă gresă pusti
Noi hănu - l' cîntăm și - aflăm prihana.
Și cum iertăm n' un rău ce - o sa ne fie
Făcut de - alt om, ne iart' orice gresală
Și ne călă spre a noastră viednicie.
Virtutea - ne, ce - așă de - ușor se n'gală,

Se luă spre primăle ti efecte o ai

spre

spre a zărire

V. m.

N. m.
făcăt

Fiindc' având acast' ce e cu mine
Pot haina lui Adam cea din născare,

Veniți cu noi, ca nu e
Departe n' dreapta drumul de urcat

10 N'o ispiti eu - acel ce n' raiu no - a las,
11 Si scapă - ne de mulla lui navală.
22 Dar, Tata drag, acest' din urmă glas
23 Mu - i pentu noi, caci de - arla nu ne doare
24 Si pentu - acci ce n' urma - ne au kămas."
25 Si lor si nouă - astfel fericitoare,
26 Vin umbrele purtând povara n' spate
27 Preveni celei ce - o vîrsei soare,
28 Si - ocol făcând au tudele gadate
29 Si toate plâng, pe cea dintai curmă,
30 Spălând ce - aură n' lumina lor păcate.
31 Când pentu noi se roag' aci n'preună
32 Ducând si - astfel, dincoace pentu ele
33 Cât pot sa fac' acci ce - au voro bună!
34 Datori suntem a lo - ajuta sa - si spele
35 Sumereul seurs, ca limperi să ia sborul
36 Uscare n' sur spe vecinicele stele.
37 Descare - vă de plumb Judecatorul
38 Prin mila lui aripile n' curând,
39 Spre - a si sberace - așa pecum vi - e dorul,
40 Ce drum e cel mai scurt, spre scări mergând?
41 Si - dacă sînt mai multe, - atunci veri - bine,
42 Va rog să ne - arătați pe cel mai blând.
43 N' avui putint' a ști pe dehlul care
44 Raspuns - a dat la ce - a dorit sa - i spu
45 Acel ce n' aducea pe - aici, ci - atare
46 Raspunsu - i fu: De - aici departe nu e
47 La dreapta, tot pe mal, un drum de - urcat
48 Pe care poate - usor si - in vau sa - l sur.
49 De - acast' peticu de n' az si n' piedecat
50 Ce gătului tufaz povara - ni face
51 Si - nu tîie capu - asa de - adăne plecat,
52 Previne - ar eu po - acest' ce - i vin si tace

ACADEMIA
MSE
ROMÂNĂ

58. Să-l văd ca poale-odată-l cunoscui
 Si-a fi de casna mea dorit l.-as face,
 Latin si al unui print din Tosea fui,
 Guilelm Aldobrandesc pe tota-l cheama,
 Dar nu stiu de-i cunoasteti faima lui.
 59. De vechiu-mă neama si faptele do-aramă
 A morilor lui ast fol de semet,
 Treacă, nesocotind obstearca mamă,
 Aveam pe-oricine-alata-ntre despret
 Să fui veis, precum în Sienna tie
 Si'n toata toza ei orice drumet,
 60. Cu sunt Unibest, nu însa numai mie
 Si-a fost spre-amar, ci-a'implus spre tristul port
 Pe toti ai mei fastati a lor trufie.
 De-aceia am oest pietrou să-l port,
 61. Cat timp în cer măs are domnu'n ură;
 Căci n'au făcut ca voi o fac ca mort.
 Cu vrând s'ascult plecai a mea statură;
 Si-atunci un dub, nu cel caro-mi vorbeie,
 S'a întors sub piatra ce-i făcea strănutură,
 Prioi, mă cunoscui, pe nume-mi lise,
 Cu greu tinând spre mine-un ochiu deschis,
 * * *

62. Cum stam precum atentia mă'ndoise.
 "O, dizei eu, nu tu esti Odois,
 A Gubiei fala si-a acelei arte
 Ce-o cheamă aluminare prin Paris ?"
 "O, frate, gis, cartoanele ce'imparte
 Ori Franco Bolones sunt mult mai bune,
 Si-i gloria n'reag' a lui si-a mea e'n parte.
 Ce spune, fireste, nu puteam eu spune

Traind, din cauza slăbiciunii mele,
Spre slava goală având porunci nebune.
Si - atare trufii aici' au să se spele.
Si nici aici n'as fi, dar în cămătă
Căru' cât timp puteam să mai fac rele.
E glorie goală a omului putintă!
Spre vârf verdeat' abia i-o veri si nuce,
De n'o ajung si timp de neprimă.
Cresu' n' pictor' a fi si Cimabue
Stăpân a tot, si n' umbră e rămasă
Ari' faima lui, de Giotto cel ce nuce.
Aşa si - un Guido celualt îi lasă
Al limbii - Olimp, si poate - i si nascut
Real ce pe-ambii - i va goni din casă.
Umana faima - i vântul ce - a bătut
Venind acum din dor, acum din fată
Schimbând numirea sa după tinut.
Vei fi tu mai vestit trecând din viață
În an' cărunți, decât din carnea vie
Evid pe-când te poartă doica n' brată,
În mîia de - an' ? Un timp în vecinicie
Mai sunt decât o clipă n' moata care
Din toate n' cer o stîm cea mai tîrzie!
Toseana 'ntreag' urlă de - acesta care
În fata mea cu geul dîm se luptă,
Si n' lieno grija nimem' ar' nu - i are
Desi i - e fost stăpân, pe-când fu ruptă
În furia ei Florenta cea semeată
Atît pe - atunci pe-cât e azi coruptă!
E faima voastră al verbu' fir ce - adese
Se stinge - așa căbia vîni si nu - i,
Prin rora cui din glie e tîmăr iose.
Dar cu: "Imperio n' mîmo tu - mî pui"

Si - are grija si lieno nimem' ar' nu - i are

co furei
furea stăruie
pe cal

"Făcându-mi mareă bub' a mea să sece,
 Dar cine - i col de care tocmai spui?"
 Salvari Provențian, și-aci petrece,
 "Funde' avu, mi-a ris, trufarul tot
 Ca liera întreaga 'n jugul lui s'o plece.
 Osa a mori și merge - oșă la fel,
 De când e mort. Spie - atare carna mână
 A fi 'ngamfat de tot p'ea mult ca el!"
 Dar eu atunci: "Dar doie nu duh ce amână"
 30. Mer eu, până la moarte, - a se căi,
 E 'nchis mai jos și nu se urea până
 Nu trece 'ntregul timp cât îl trăi,
 De nu i-l scad cu vîrga muntorii:
 Osa curând aici el cum veni?
 "Pe când trăia, mi-a ris, mai plin de gloriu,
 Lasând, din propria vîrte, - orice rusino
 S'a 'nfipt în liera 'n for ca corsetorii
 Spie ca să - și scoat' amicul din suspine
 Si temuta lui Caplo, el aici
 40. Cereca svăcnindu - i lăbă - ale lui vine.
 Nu - ti spunu mai mult, si - obscur poate că - nu tie,
 Dar nu mult timp va trece, si vecinii
 Osa - ti vor face 'ncât o să - ti explic.
 44. Si - ast fapt l'a smuls din joarele confinii.

1. Mergeau acum cu umbra cea 'ncăreată
 Ca boii - alături când în jug îi pui,
 Cât timp mă îngădui preabunul Tată.
 Dar când mi-a zis: „Desparte-te și tu”,
 Că: „bine-ai cu vâsle și vântule
 Să 'mping' un om cât poate barca lui”
 Dănd dreptu-i stăt înfățișare melo
 Cum faci când vrei să pleci, desi-nu erau
 Favorurile smente-acum și gale,
2. Erani în mers și pașii mei urmau
 Cu drag pe-ai lui Virgil, făcând dovadă
 Si-ai lui si-ai mei ca sprintem umblet au.
 Când iar mi-a zis: „Las' ochii tăi să cadă”!
 Spre-a fi cu spor cărarea to 'nainte,
 Să faci și locul de sub tălpi să-l vadă.”
 Precum scobesc pe lespede de morminte
 Intregul chip, așa cum îi fusese,
 Al celui mort spre-a fi de-adus aminte
 Si-a da el cu prilej de-a plânge-adese
3. Prin boldul evocării care poate
 Să 'ncindă foc în suflatoarele,
 Așa vâru, ci mult mai bine în toate
 Prin vorta lor, figuri pe colnicel
 Cât bine ca drumeții din surse și coaste-l scoate.
 Vâru deoparte cum superbul cel
 Mai bun creat cumi n'a fost altul nime
 Din cor cădea într'al fulgerului fel.
 Vâru, străpuns de foc din înaltime
 Intru Briar cum țese, de-altă parte,
 Cu moarte-i trup pământului germe.

petru

milo

bucuresti

bucuresti

Văru pe Palas, pe Timbreu și Mare
 Armati pe lângă țes, privind căslete
 Mari membre de-uriasi pe câmp departe.
 Văru sub poala naltai fortărețe
 Pe Nimrod ca naue privind popoare
 Ce-au fost cu el în lăsaar semete.
 O, Moze cu ce priviri de-oroare
 Priveai copii tui, sculptati pe stoboa,
 De septe-orî doi, cum unul-unul moare
 O Saul tu, în propria ta spadă
 Le mort părai pe Gilboa juratul
 Nici tona 'n veci nici ploaie să nu mai vadă.
 O, tu robur' Asahne pe 'n curcatură
 Țesut al tău, ce scump plăteai o toană,
 Paianjen trist făcându-te păcatul.
 O, Roboam 'n areai aici 'n ieoană
 Trufasul chip ce-amenintă, ci 'n carul
 Gornit de-ai tăi fugai cumpănită goană!
 Scobit era pe aspra piatră amarul
 Lui Alameon cel ce-a făcut să-i pară
 Osa de goarnă mamei sale darul!
 Scobit era cum fui 'n aruncare
 Pe Sanharib în temple 'n care stelo
 Si- uis acolo 'n capiste: l lăsară.
 Scobit era ce-amară moarte-i delo
 Lui Iis, când rise 'n furie Tamiri:
 Tu sânge bea, ca de-asta-ti fuseset.
 Scobit era cum au fugit Asiri
 Când mort fu Oloferu, și totodată
 Si palnicole moarte-ale cumpănită.
 Văru și Troia 'n pulvere- aruncată
 O, Iliou, ce ticălos și-unmil
 X k chipul care-aici te-arată!
 Ce maistru-a fost, al cui penei sau stil

V. M.

X Scobit

Tăci figuri și umbre - aiei de care
 Le poate - nimă și - un duh cât de subtil?
 Par morți cei morți, iar vii vii, și clare
 Nu le - au varuit cei ce - au văruit ca mine
 Cât timp umrau plecat așa cărare.
 7. Si - aieau te mai mândrește - o tu creștine,
 Călcaud de sus și nasu' n vorî purtându-l,
 Ca drumul rău să nu fi - l veri sept time!
 Facurăm drum mai mult pe deal, urcându-l,
 Si - drum mai mult și soarele - a mplinit
 Decât creșteam eu cel aîmî cu gîndul
 Cănd cel care mergea neseu tulit
 Numă' nainte, - a tis: Tu sui pîrsește!
 Nu - i timp de - a merge - astfel și - are' robil.
 Caci iat' aici un tîrîș se gătește
 8. Să vie cătă noi, și - a sa solie
 A sesea serv' a țilei și - o' nplinesc.
 Si' n' graie și' n' ochi s' adunî eucornic,
 Să i' plas' a no pofti, și - aieito ei
 Că țileu astă' n' vezi n'o să mai vie!
 Cu' ndemnul său atot ma' îndăltăi
 Să nu pierd vremea n'căt povat' obreșă
 Ed nu putea să - ni dea n'ti al limbii grai.
 Spre noi veri frumoasă creatura,
 În alb vestmînt și' n' chip avînd lucrare
 9. Cum dîmîș par' n' țori în țare pură
 Le brate - a' ntîns și - aripi ca vînd sărbore
 Si - apoi: Veniti, așa n'cepu să țico
 Sînt scări aici, de - ureal de - aieun usoare.
 Umînd chemări - o! Hare ce se ridică!
 Vai neam umau, nascut spre - a te urea
 De ce căsi tu de - o boare - oricât de mica?
 Ne - a dus deci unde - o seară n' stînei cră
 N' atîrse - apoi cu - aripi sa pe frunte,

Lucian Blaga

cu

sui

l

bon m su

la

dus

1. voci
Cum nu pot fi la noi micul rostul

C'apropie nu mi sunt că nu pe o scară

Si - nu s'iger drumu mi - a spus că vom afla.
Precum la disca, spore - a sui pe munte,
La temple care, - o, bine camufla
Oras, stă în deal, când treci a văi punte,
S'alina al coastei din prin scări cioplite
Si pure - aici din viori mai cum se cade
Pe când si - col si - ocale - au fost ciurite,
Oras s'alina tipo care cade
Si - aici, pieris do ras din core veeu,
Dar ambii umeri piati' aici ta - i rade.
Pe când eram înfiali acum deplin,
Si voci, cum
Cintau: Terico - aici cur delu putin!
Oh, aste porti cat sunt de felinite
De cele din infern! aici cântări
Te împănina si 'n iad urlări cumplite!
Suiau acum pe - aele sfute scări
Si mult mai dulei decum păseau de - afară
Se - aflau în fuga sprintenei ureări.
Si - au zis: Maestre - o spune - mi ce povară
Oras de grea din spate - mi se desprinsu,
Că nici un greu nu sunt ureând pe scară?
Basta stonelo ce - acum aproape - s'înso
Se fruntea, dar tot mai au putere,
Vor fi ca intări toate rase stinse,
Piciorulo - ti vor fi de buna - te urse
In vîrse - astfel ca nu le va mai fi
Suirea în sus o tuda, ci plăcere.
Ca cel ce merge - avînd, fară do - a sti,
Se cap ceva, si neepo - a sti că - l are,
Că - l fac al altor semno - a bănei,
Si duc - o mînă deci spre neredintare
Si cată si - afla si - astfel mînă lui
Ti face - aeco ce varul nu e în stare.

Pierisa foto - are

mar

V M.

Care alina
pnu

Pe degete răzlete-asa făcu
 Și aflai că-s numai rase & ce-i scris
 Deal cu chei, când drumu-l începui,
 136 Dar când văru ce fac, Virgil suise.

Purgatorul

Cart 10
58

13-18

bolborul

ca oare dreptei sale
I-a dat muncarii i fur, iar slava

O dulce fce! Dacand lumini tale
De incepe o noua cale; a tis
Cum cor aici se incepe aceasta ca

6. Iamă în capul scării de-unde vine
Lă muntale se împarte-a doua oară,
Pe care-uscând se vîdece o rîcine.
7. Si tot asa un brâu si-aci 'nemyoară
Intregul deal, ca 'n prima 'ncligatură,
Atat cã areu-i mult mai strîmt scoboră.
8. Nici umbre-aici nu vîri, nici o figură;
Păreții lui si golul drumu întreg
Asemeni sunt cu-a stăreii fată sură.
9. De-oie sta s'astept, popor ca să 'nteleg
Ce drum să iau, mă tem, Vîngul vorbit-a
Că prea tîrziu vom ști ce drum s'aleg!
10. Spre soare-apoi si-a întors nedumerita
Privire-afel cã oie-a făcut
Din dreapta paze iar stîngii-i dele-orbita.
11. "Lumina sfîntă 'n care-aleu neresut
Încep eu noul drum", a tis, "condii-ne
Cura cere drumul nou ce-am început.
12. Lumina dai, căldura dai, prea-bune,
Daci tu ne fu meru conducătorul,
Vîngul alt tîmbru de n'ai ce ți s'opune."
13. Pe-în spate noi facurăm pași cu torul
Cît loc aici de-o milă se socote,
În timp putru, c'asa ne-împune domul.
14. Si iată voci, dar ce popor le scoate
Nici nu vedeam, spre noi sburau aii,
Cherînd cu drag la cîna milei toate.
15. Cuvîntul spus de 'ntîia voce fu
Vîng n'au, si 'n sîr rostitele cuvinte

In capul scarii de-unde vine
Lă muntale se împarte-a doua oară,
Pe care-uscând se vîdece o rîcine.
Si tot asa un brâu si-aci 'nemyoară
Intregul deal, ca 'n prima 'ncligatură,
Atat cã areu-i mult mai strîmt scoboră.
Nici umbre-aici nu vîri, nici o figură;
Păreții lui si golul drumu întreg
Asemeni sunt cu-a stăreii fată sură.
De-oie sta s'astept, popor ca să 'nteleg
Ce drum să iau, mă tem, Vîngul vorbit-a
Că prea tîrziu vom ști ce drum s'aleg!
Spre soare-apoi si-a întors nedumerita
Privire-afel cã oie-a făcut
Din dreapta paze iar stîngii-i dele-orbita.
"Lumina sfîntă 'n care-aleu neresut
Încep eu noul drum", a tis, "condii-ne
Cura cere drumul nou ce-am început.
Lumina dai, căldura dai, prea-bune,
Daci tu ne fu meru conducătorul,
Vîngul alt tîmbru de n'ai ce ți s'opune."
Pe-în spate noi facurăm pași cu torul
Cît loc aici de-o milă se socote,
În timp putru, c'asa ne-împune domul.
Si iată voci, dar ce popor le scoate
Nici nu vedeam, spre noi sburau aii,
Cherînd cu drag la cîna milei toate.
Cuvîntul spus de 'ntîia voce fu
Vîng n'au, si 'n sîr rostitele cuvinte

o noua cale

Invidia, deci plămenele-acel bieu

Dar frânt vrea contrara voce-aci

Testare-o sa-l auzi ca sa-ti explic

Si vrei in fata-ti duhuri plangatoa

Au dat vederi-auri alunei sa sba

Coloase-avand de-a stancilor colo

- 31 Le-a spus din nou si'n dosu-ne tieci.
Nici n'a fost stins ecoul voci spinte
Cand alta n'urmas ei: Eu sunt Oreste,
Si ca si-acasa n'scor tieci nainte
- 34 O, Tat', am ris, ce glasuri sunt aceste?
Alina n'rebai, si al tielea glas, din spate,
Tubitpe-azel ce inimie sa este.
- 37 Virgil atunci: „Cornicea asta bate
A pismei vina, si-astfel de amor
Sunt plămenele acestui bieu purtate.
- 40 Contrara voce-o are frântul lor.
Si cred sa pâna ce-o s'ajungi la pail
Testare-o sa cunosti si-acest popor.
- 43 Li n'fapt cu ochi de-vide vine glasul
In fata-ne te duhuri vei vedea,
De-alungul stâncii toate-având popasul.”
- 46 Căscând cu mult mai mult privirea mea,
Văzui în fată-mi umbre cu mantile,
Coloase-având cum stâncea o avea.
- 49 Nu mult am mers apoi, si rugi unile
Plângeau: „Mario, cere pentru noi,
Voi spinti cu totu, o Petre, o Mihaile!”
- 52 Nu cred c'ar fi pe lume-aci dr' un soiu
De oameni azi cu fire-asa barbara,
Cari n'ar fi plâns de ce-am rărit apoi!
- 55 Când furăm deci aproape n'cât s'apara
Din schime dar co-amor lor li se deta,
Priu ochi durerea-mi isbueni amara.
- 58 Păreau ca poart' un goas surman în spate
Si unul pe-altul vorini își cătau
Si toti sedeau proptiti de-azel pârte.
- 61 Așa milogi azei ce pâne n'au
La framurii stând, cersindu-si ce sa mbuce

si după ce tieci

dar n'a fost stins

60

ca si pînă

si al tielea, urmas
colo n'rebai

bieu

dar frânt vrea contr
voce

de-afelului colo

Spica III

argedat acela
colo

lauri

Curul ca si la a neamului Curul puseu la coana se polizea
si nesup

Trusa spre din ca dublu sa nu-l sece

Virgil venia pe mal pe parte care
Da muntelui calca prapastie ocol
Si nici un fel de gard spre aceasta
Si n-ai alta parte aveau smectul stau

Se-apara artel

Unu' cel ca a a noata' armu

si epimedi au

64

Proptile do-olaltă cap în cap e' stau,
Ca mult mai mare mila să te-aplice,
Nu numai prin aur, dar prin vedere,
Căci tot aceea mila ca no-aduce.

67

Cum n-au de soare orbii-o mângâie,
Așa si-aceste umbre-aii de cer
N-au nici o parte n-orbii-le veghere.

70

Căci tras prin gene-aveau un fir de fier
Si-asa curte ca si-un soim la zale
Când nu-i supus la câte i se cer.

73

Parându-mi că-i împre-a trecu'n cale
Vădând pe-acestia far de-a fi vădit

76

Știu în deapans ce-am vrut să-i spun eu mult
Si fără ca s'astepie-a mea întrebare,
"Vorbeste" a ris, "dar scut si priciput."

79

Virgil mergea pe partea de pe care
La câte din nial în gol prea lesne poti,
Caci gardena' mpreget deloc el n'are,

82

Si n-ai alta parte-aveam pe-acei deoști
Le store așa prin trista curățura
Că în plâns aveau scaldată fată tot.

85

Si n-are spre ei: O gintă tu, sigura
Să veri lumina' prima, ad doreintu
Unicul vostru tel! Suprime-a voastra-ica mar' mare.

88

La mpreastie mila spunea constiintu
Din voi cât decurând, ca să vă căda
Curat curgând printruina raul mintie

91

La-mi spuneti voi, si dulce-mi dati dovadă
De amor, de-i v' un latu pe-aci, si bine
Si poate fi, cred eu, ca să ma vada."

94

"O, frate, un cetățean e fiecare
Cetăție cei din cer, ei vrei să spun:

Si-mi dăbă versu' atent liardul amu'le

Nalta co' orbi' barba ro' năvile

a cere

niere dăvare

căvare

deci plan pînă
tare-aleu!

de pînă în
si năvile

tare cu

- 97 Pribeag case - a trăit prin tări latine?
Potu' mai înainte de - mîde fui
Aşa - mi' parî c' aud rostind cuvinte,
De - aceea ca să văd spre el trecu'.
100 Văru' un duh părănd ca ra aminte
Si - arleapt' atent, de întrebî tu cum amine?
El sus lînea bărbia sa 'nainte.
103 Tu cel ce spre - a su' 'n mai bună lume,
Te - ucizi, am' tî, de este cel ce - ai răspuns,
Să faci să te rumore prin loc si nume!
106 Din liena fui, si năvile n'a stăpînit
Cu - acortia 'n năvile tîni spăl liălosia
Plăngându - i, lui spre - a nu se fi ascuns.
109 Nebună fui, deşi ma chemă sapia.
Mereu mai mare - aveam de răs străine
Decît de propriu - mi' bine bucuria.
112 Si ca să cîntă cuvîntul meu deplin,
De fui nebun', ascult' a mele spuse.
Mergeam în jos pe - al ailor mei din
115 Cînd oastea 'n cîmp pe lîngă Colle - o duse
Cetatea mea si minicî ei
Cu cerului ceru' ce tîrîsî vîrse.
118 Batute si puse pe - amara' fug' ai mei,
Cînd am vîrîut ce goana - i despreună,
Cîmplit n'am bucurat de - a lor cădere,
121 Trecînd privind spre cer strigai nebună
"De - acum ori este - ori nu - i un dăvare!"
Cum face mîerla 'n scurta vreme bună.
124 La fînea vîrîu mă 'mpăcai si eu
Cu cel de lîs, dar si prin pocănită
Cu tot n'ar fi scăvît amarul meu
127 De n'ar fi fost să - mi fie cu priu'tă
Prin Pîrgă - i Petru Pîptenaru', care

Mici ama
murele

si pas ca poti asa cum vrei
si ochii tai, si i para intorsi aflu

Tu cel ce-ai po: si intorcerea te-o apor
Dar eu acest ce tace si i cu mine.
Sunt viu, si deci de vrei, dupa puter
s.

sa-mi ceri

- 130 Tu mila sa-mi scuti din suferinta.
Dar cine-i fi tu cel ce-a noastra stare
Ne-o 'ntrebi, si poti si ochii-asa cum vrei
Si sufla cand vorbesti, pecum imi pare.²⁶⁶
- 133 Vor fi curuti aici si ochii mei
Dar numai timp putin, caici adunara
Putin venim de invidio priu ei.
- 136 Dar goara-mi e de carnea cea amara
De mai de jos, si n' inima sunt bine
De-acum ca sunt s'aruit de ai povara.⁶⁶
- 139 Dar cine te-a condus aici pe tine,
De vrei si intr'un intors? fu vorba lui.
Acest ce tace-aici si e cu mine.
- 142 Sunt viu; de-acum daca vrei sa pui
S' alerge jos mortalele-mi picioare
Si pentru tine, alere deh, sa-mi spui.⁶⁶
- 145 E mare semu de-a cerului favoare
Si-atat de nou s'auzi, ce ne vorbesti-
Ajuta-mi deci priu ruga la avere.
- 148 Si rogu-te pe tot ce tu iubesti,
De-o fi vroduta sa mai calti Toscana,
Dinarea mea 'ntre-ai mei sa mi-o 'ntrogesti.
- 151 Tu-i cauta 'ntre nebunii cei ce vana
Speranta 'n Telamon o vor plati
Cu mult mai mult decat rapand Diana,
- 154 Dar si mai rau de admirali va fi.

63

Dar cum la acan
dar aici po-tu

li o sper
si deci do-ori duze
patari

case

dorati

caland

14

"Al nostru deal ce omi mi-l ocoleste,
Cat timp e inca viu si ochii lui
Se 'nchid si deschid pecum voeste?⁶⁶

4 „Nu pot să știu, dar știu că singur nu-
 5 Vătiabă-l tu că stă mai lungă tino
 6 Si-l roagă dulce-asa ca să-l dispui!“
 7 Vorbeau, plecati spre-dalt, asa „ntro sine
 8 La dreapta doi, si-apoi plecata fată,
 9 O „ntreiera ca spre-a vorbi cu mine.
 10 Si-mi rise-mu duh: „Tu, suflato, co'n viață
 11 Si-acum fiind, în timp spre corin' beci,
 12 Mângăe-ne do nula si no'nvată:
 13 De unde vii si cine esti? No' pleci
 14 Să stăm de-atâta hor' co'ti se fecce
 15 Nixati ca si de-un fapt nepost în veci.“
 16 Tar eu: „Prin mijlocul Toscanei trecce
 17 Un rân, am ris, co'n Falteron răsarce
 18 Si curge-un curs de mile fecce-on' fecce.
 19 Din malul lui aduc a mea 'mbacare.
 20 Si-a spune cine-s eu ar fi 'ntădar
 21 Căci numele-mi nu mult răsunet are.“
 22 Răspunse-aceel ce-ntâm vorbi: „De-i clar
 23 Te pot cu mintea n vorba la pătunde
 24 De omo-ti ună vorb-ele-asador.“
 25 Tar lui al doilea: „Dar de ce ne-ascunde
 26 Să-i lica el acestui rân pe nume
 27 Cum faci spund vesti rebe deovarende?“
 28 Tar el răspunse-asa: „Nu știu asume,
 29 Dar bine ar fi să-l știu si dispănu
 30 Chiar numele alăzu vâi din lume,
 31 Căci din isovru-i (unde-i gros fâcut
 32 Alpestrub lant, din care-i rupt talorul,
 33 Trecut nu'n' multe locuri e 'ntrecut)
 34 Si până unde intr'a 'ntoarcce sporul
 35 Ce miorii corul e silit să-l sugă,
 36 Spre-a pune 'n rânuri ce-a căria li-e tozul,
 37 Virtutea ca pe-un sarpe-o pun pe fuga

în timpul
 lăsat
 lăsat

în marea

Academia

Academia

Academia

Academia

40

Urmasii ei toti, ori prin curenții rai,
Ori duri de-un rau noroiu care-i subjugă,
Făcând pe fiii acestei biețe rai
Ora de rele-apucături să prindă
La parca-i parte lince 'n rând cu-ai săi.

43

El prinde porci murdari, mai demni de ghindă
Decât de oricare-alt vâpș ce gâșu-i place,
Lungând, săracăcios dintr-aiu, colindă.

46

Mai jos găsește jarre far' de pare
Lari n-au putere-atât cât au venin,
Si-are, scârbit de ei, un nas le face.

49

Pecăt scoboră 'n jos și tot mai plin
Sporcatul raiu și vrednic de blesteme,
El vede jarrele cum lupi desin.

52

Trecând prin răpi afunde, duce o vreme
El de vulpi de-atâta fraudă pline
La nici de-un lat niciuna nu se ține.

55

Voiu spune tot, i'audă el, căci bine
Va prinde-acestui ră-și aminteară
Co-un duh adesea ori pune 'n mine.

58

Pe-ai lău nepot cum are să gonească
Vânând de-a lungul văii 'n porțiloare
Pe lupi, îl vâd

61

Si ca pe bei batrâni o să-i omoare,
Si vie vinde carnea lor, răpind
A multor victi, iar sie-a să omoare.

64

Din trustul codru plin de sânge ier
Si-l las' așa că nici în ani o mie
El n-o mai fi acel care fusese.

67

Decum, la vetei palei ce-o să fie,
Acel ce-ascultă nepe-a se 'ntristă
Din orice parte-acel amar să vie

70

Ao vâru pe-al doilea duh, ce stă
Si'ascultă-atent, cum trist sporea 'n mănure

acelui rai a-și ascunde

cum va goni

acel prinde pe

si o sporește dintr-aiu

si, cunoscându-l

el vedea

acel ce-a fost junc

73

Când privesc în el ce întâiul cuvânt.
Ce-mi spuse - un duh și - a cesticălt privesc
Mă am ară să stiu pe nume pe-astea două,
Și de-asta deci înmănt la-ave dat de stire.

76

Dei tot ael ce-ntâie vorbe, cu nouă
Cuvinte - a tis: Tu vrei acum să vrei
Să-ți fac ce tu nu vrei să ne faci nouă.

79

Dar n-ou fi scump, fiindcă Dumnezeu
Atata har în tine - a vrut să pună -
Să stii atunci că Gid del Duce - s eu.

82

Trăind fui ars de-o pigm'asa nebună
Încât m'ai fi putut lăid vedea
Vărsând pe-un om chiar numa în voe-bună.

85

Și - alare pae-aduu din holda mea.

88

De ce-aveți înima voi oamene oare
Spre-un bun ce-a fi împărtit nicidec nu vreo?
Dei ta e Rinier, odor și onoare
A casei Calboli, în care nu-
Ori mei un ius să aib' a lui valoare.

91

Mă i singur despoiat din neamul lui;
Cât e înse for și munti și Rîu și mare,
De-un bun util și dulce vieți-orienți,

94

Ci plus e locu într-o-afloz hotare
De sterpi cîlimi, ora ca prin cultură
Târzie - ar fi să-i smulgi orice necercare.

97

Ah, unde - s toți acei ce fain' avură:
Meyard, Caspigna, Lizio, Traversar
Vai voua Romanioli, ori corectura!

100

Când va în Bologna aere - un Fierar
Și - un alt de Torco, în Tacura oare?
Din troscoț arlari devenind stejar.

103

Să nu te mui ca bietu - ni suflet genue
Când quid de Prata - mi vine-aminte mie
Și Ugo d'Arzo, de pe-a noastră vreme

Și-acelora

torco în par al Torco, să se lăchene
De-acel torco din laș tuși stejar

Când și-aveți
D. do. alt fero

Din muii lui
devenit

106

Si Frederic Tignos cu - alui curcie
Si Traversaria si Anostagi, - ori ele
Familii - a caror casă li e pustie,

109

Femei si cavaleri, plăceri si - acele
Dulci fiji, de - amor si iubirile pline,
Pe unde-au amintit ori atât de role!

112

Cum nu pieri, Brechinore, căci din tine
Fugis ai tăi, să scape de dihonii,
Si mult popor cu ei! Dar face bine

115

Bagnacavall că - si isprăvi coconii,
Rău Costaciar că ne mai fac pomana
Asemeni conti, si si rău mai fac Conii!

118

Vor fi, când vor scăpa de - a lor satana,
Pagani buni, dar nu intrasa namna
Să ne aibă totu si - urme de prihană.

121

O, Ugolin de Fantoli, sigină
Stă faimo ta, căci nu mai poti avea
Armasi să facă, scăpătând, obscură.

124

Dar mergi, Toscare, căci mai bine - ar vrea
Să plâng decât să spun, așa de - amare
Dureri mi fac vorbind de tara mea."

127

Stiam că sunt a noastră ndepartare
Asti doi iubiti; dar căci steteau tăcând
Păreau să aveau încredere în cărare.

130

Când iarăși furăm singuri si mergând,
Pecum din noi nu trăsnim se scoboră
Cumplit veri, un glas spre noi tăcând:

133

"Dricine mă ntălmeste - acum în omoro!
Si - apoi perii precum se ndepartară
Si - un tunet scurs prin noi co - l impresară.

136

De - abia simtă că aerul s'arsară
Când iot' aët glas cu - atât de mare hui
Cum face - un tunet ce n' curând umecară:

139

"Aglaura, schimbata în stăncă, fui

142

Incat spre-o si mai stius do-al meu parulo
 In nu nainte - nu pas, ci - ados faceri.
 Când fu 'n tot locul pace ca nainte,
 „Acesta - asprul frân”, îmi rise el
 Co - ar si ră facă po - om o si cuninto.
 145 Va prinde însă nada 'ncât acol
 146 Durnam de veci vă frăpe 'n unghizao;
 Putin v'ajută deci si frân si - apel.
 148 Va 'chiama cerul cel ce vă 'ncunpoarō
 Si - arată - v' ale lui splendori eterne,
 Dar ochiul vostru tot spre lut seoboarā -
 151 De - aci va bate - acol ce - atot discorne.

15.

4.

7

10

13

16

Din faptul zilei până când se toacă
 De - al treilea ceas, cât este spatiul sperii
 Co - asemenea c'uu copil apurari joacă,
 Atot pareă că până 'ntal căderii
 Moment lui sol un spatiu i - a rămas.
 7 Mier - noapte aici, dincolo faptul serii.
 Tar raro - i mă boala dicet pe nas,
 Din căușăcă, urmându - ne - ocolirea,
 Aveam întors spre - apus al nostru pas,
 10 Când eu multu mai mult decât aisea
 Po - obraz lumina mult a nostru cîu,
 Si lăsat noi de - aci mi stăni uimirea.
 13 Din mîmle - amîndoua deci facu
 La stăruie peste ochi o apărare
 Si - acol priso de raze - l mai scărui.
 16 Precum din apă - ori din oglinda sare
 O rară ară 'n opusă dilotune
 Incat urcând acelaș unghiu îl are

un domn

E. mare

„Că mi e prieten - are de
„Si pare” - are de „apropie
focul ei”

poți tu să simți

De aceea
Si asa mi a dus
vedo - eu
Supreme -

19. Ca si cântand, ucrat egal la pune
De o parte si - alta piecher caratoare,
Precum si arto si - incercarea spune,
22. In tot asa - mi pariu că de o lucrare
Răspunși sunt loviti, si ochii mei
23. Grabiti fugisă - în lăptari ca de soare.
25. „Lucrarea asta, dulce tată, ce-i,
Că nă mi-i pot scuti de-a ei povară,
Si necece porcă - si misca focul ei?”
28. „De-nimere, el mi-a zis, să nu-ti mai pară
Că servii-angeliei tot te mai orbesc -
E sol trimis spre-a ne pofti pe seară.
30. Li'n seurtă vreme nu-ti va fi, gândesc,
Cumplit să-i veri, si-o dulce verschie,
31. Pecăt o poți simți tu'n mod fieresc.”
34. Apur apoi la vâsela solie,
35. Lu dulce glas ne-a zis: „le- aici intrând,
Mai lu scis ca altele - o să fie.”
37. Plecati de-acolo, noi pream pe când
Fecit milostivii” si „tresalte
Acel ce învinge” s'aurice cântând.
40. Si s'angur noi pe- urcusul seării nalte
Suiau, iar lu mers gândeam cum ar putea.
42. Să trag folos din vorba lui înalte.
43. Si n'otă spre el mi-am spus dorinta mea:
„Că a vrut acel din Prelator să zică
C'nu bun ce-a fi împărtit micicând nu vrea.”
46. Supremu-i vicin - l vedo - acum cât strica
De mult, a zis, să nu te miro- apoi
Că n'ustră vrând pedapria'n voi mai mică.
49. Fîndea tind dorintele din voi
Spre-un bun ce pade prin părăsi scădere,
De aceea pizma strînge - ai caynei foi.
52. Dar dar amorul vecinilor sfere

si n'aparechile
Te dăna po
69
In fata
fata deo

sunt - parca

si n'apare

si n'apare
si n'apare

V. M.

Cu vorba la ntr' un

Si: and de mult iubesc lor se intinde
 de: atat sporos si in
 sporos si in

Cinci P ca pe. alii 2,

Nu: pier aiepe rani decat dur

Spse clo vi-ar intoarece - al vestiu dor,
 Voi n'ati mai fi' nfricati de-acea durere.
 Pecat mai multi „al nostru” tie in cor,
 Peatat mai mult din bui posedo-oricare
 Si: au plus de caritate in claustrul lor.”
 „Tu simt, am tie, mai multa intunecare
 Decat de-az fi taent, si mintea mea
 Se abate-acum in dubiu mult mai mare:
 La faca mai bogati cum ar putea
 Se mai multi ins averea divinitata,
 Decat avand putini partasi la ea?”
 Dar el: „Funde mintea te-e nareptata
 Tot numai spre pamant, pe langa tine
 E neagra noapte in ziua luminata.
 Nesper de nalt si nestarutul Pine
 Spre-orice iubire - e gata sa scoboare
 Precum spre obiecte lucii raze vine.
 Si: atat el da cat afla in clo-ardoare,
 Usa c'apoi cat mila lor se intinde
 Pe: atat li-e in spor si vecinica valoare.
 Debi cereul lor pecat mai multi cuprindoe,
 Pe: atat iubesc mai mult, cu spor mai mare,
 Si: un dub diutaltul casta oglineti il prinde.
 Si in spusa mea de n'afli indostulare,
 Veni-va doarena la ca sa te-ajute
 Sa-ti stinga doleam si-acest un ^{doz} si-oricare.
 Dar veri numai sa vinteci cat mai into
 Cinci rani, ca si-alte dona, caei minam
 Acestea nu se nehid decat durute.”
 Cand vrei sa tie, ma sature tu, varui
 La intrare in alt cer, si-asa deodato,
 Atras cu ochii spre-alte parti, lacui.
 Aci mi par in viziune luminata

si ma desbini

Cum poate face
de-avutii in plus

Drept - puteri

spre un lucru
coster o

Dreptat apoi

oglinde

Cinci P ca pe
alii doi,
ca rani

55

58

61

64

67

70

73

76

79

82

85

Si o donna
neap
in plauz,

88

91

94

97

100

103

106

109

112

115

118

Că sunt răpit, și - apăsă fără de veste
 Un templu în care - i lumă adunată,
 Și în praguri - o femeie, - așa cum este
 O dulce mamă, ține: „fiul meu,
 De ce ne ai mai făcut acum și - acelu?
 Căci iată, tristi, și totă tău și cu
 Te-am cântat.” Și apoi vorbind atare
 Vederia mea peși fără să vrea.
 Dar alta - mi apară, părând că are
 Pe față plânsul care - l naste - ommu
 Durerea - în noi prind o insultă mare,
 „Do esti slăpân cetății - al cărei nume
 Stăruie în noi țărâșor atot de - aprins
 Și care - orice știință - a dus prin lume:
 Tu în bratele născuțu te co - au cuprins
 Pe fiica noastră, Pisistat, lo veste!”
 Mă blând și dulce și de milă învins
 Pare că răspundând așa - i vorbește:
 Te vrei să facem cui ne poartă via,
 Când cori să bat pe cel ce ne iubeste? “
 Văruie în furie - apoi popor cum cură
 Și - ucid cu pietre - în biet copil și cor
 Ucid - ucid în urlete de gură,
 Tar el căruț și prins de - al mortii ger
 Lăsa, ci în timp ce - l înghotau fiokii
 Avea deschisii ochi mereu spre cer,
 Și plin de milă
 Ruga nă - atăta casu a mortii sale
 Pe naltul Domu să - i ierte - ucigătorii.
 Când suflatu - mi i a întors la stări reale
 Cori sunt un adăvar nu numu în ea
 Văruie nu false - avutele - mi gorale;
 Și - atureci Virgil care - a putut vedea
 Că fac ca cel cui i silasă terrorea

Si o donna
neap
in plauz,

multum co

peasand cuprins
farea stant

parul propozitiei

minde

popor in lume apar -

Ruga - inghotau fiokii,

ca n au fost false a ei -

120

"Le ai, mi-a ris, de nu te poti tine?"

120

1. Aproape-o lege ti-ai urmat, suicea

72

tu ochi inchisi si umblare mpiedecata
 cum faci cand sonu-on vinul-ti para firea? "

123

123

4. De vrea s'asculte, am ris, o dulce tata

Vou spune tot ce-m mure-mi se ivi

126

Cot timp avui umblare-asa 'necurata."

126

7. Si-o sut, a ris, de marte do-ar labranu

Obrazul tau, nu poate sa-mi ramana

129

129

Arumii v'ny gand, oricat de mic ar fi,

10. Dar ce-ai vazut sunt pilde ce te mana

Sa lasi sa-ti intre 'n suflet stanta pare

132

A' carei ape-au vecinica fântana.

132

13. Nu 'ntreb ce ai, din cauza care face

Se 'ntrebe-un ochi a caruia vedere

135

E stinsa 'n cel ce far de suflet sae,

135

16. Ci-asa 'ntrebai spre-a-ti pare 'n talpi putare,

Ase 'mboldesti pe-un leuez indispus

S' uferie, cand revine, -a sa veghere."

138

138

17. Mergem prin faptul serii-acum in sus

Atenti privind pecat puteam patrunde

In contra tazelor tarziu do-apas;

141

141

22. Si iat' un fum tucet venia si 'n unde

Spre noi, asemenea noptii 'ntunecate

Si loc do-adapostul n'aveam nici unde,

144

No-a stius si varul si-orice fara curato.

16

Drăcescul hău si-o noapte văduvită,
 Pe-o bolta strimată, de oricare stele,
 Ci-atot mai mult de noi depărta
 N'au pus nicicând un val vederii mele

folia
 dintr-o pagina
 de orice

7.

La funul gros ce-aici ne - acoperea,
 Si nici asa de amar simtit de piele.
 El ochii mi-i răbdă deschisă să stea;
 Prudent deaceea credinciosul Duce

10

Mo' o stăru la el ca mâna să mi-o dea.
 Cum merge-mu orb, urmând pe cel ce-l duce
 Spre-a nu găsi și-a da de ceva "n drum
 Ce-i poate-ori răni ori moarte chiar aduce,

13

mergeam prin aerul și gozavul fun
 Atent la vorbe "truna repetate
 De-al meu poet "să nu te pierzi acum!"

16

Si poti sunau rugand îndurerate
 De pace toate, și de mila' bunul
 Al lumii Miel ce-spal' a ei păcate.

19

Tot Agnus Dei la nepea comunul
 20 Trosor, și aveau și un text și o melodie
 Asa ca pareă tot ar fi fost unul.

22

Si: am țis: "Maestre, spinte să fie
 Co. and "Dar el: "Avea e ce ție;
 Si hce mergând să spelo-a lor mânie."

25

"Dar cine tu, ce-al nostru fune despici
 Vorbind de noi asa c'ar fi să para
 Că împarti în zile timpul tău și-aici?"

28

Acste vorbe "n drum mi s'adherară.
 Si: alunei Virgil: "Nu sta tăcut și spune,
 Si: "ntreabă-l deci de e pe-aici vr'o scară."

31

Tot eu: "Tu cel ce scarto și o depune
 Spre-a merge alb la cel ce te-a lădit
 De-mi vei urma tu ai s'auzi minune."

34

"Uina-te-voiu peccat mi-e ngăduit;
 Si: "n fune de-avem o pîdeală vedem,
 În locul ei voiu pune-aur sporit."

37

"Merg sus" am țis "în scutec-nfăresu
 Pe care moartea mi-l disolv' odată,

ce funul mi-l

pe unde sui spre

lumea-mă și ai

Si: un pe- aici prin vâile durerii.

De Dumnezeu gratis- atâtea de mi- e dată

Încât voi să- i vâd eu curtea lui,

Po- o cald- acum de mult îndolănită:

N'ascunde cine- ai fost, și oșept sa- mi spui,

Și spune- mi de mine noi bine- amine,

Ca 'n vorba ta 'ncreșut, veghiat să viu."

46 Lombard eu fui și Marcu- i al meu nume,

Barbat expert, iubii acea valoare

Spre care- ar tînde- așa puțină lume.

49 Mergi bine 'n sus, de mergi spre înălțare."

Așa dîntău, și- apoi: „Cînd vei fi ras,

Să rugi, te rog, și pentru mine- adare."

52 „Mă laq pe legea mea, să fac co- ai spus,

Li- ntău", i- am zis, „să- mi curu nedumerire, Că tu

Că dacă n'o desleg, sunt om răpus.

55 Tu simpla ntău și mi- o spori tortura-

Din vorba- li ce- adăne mi asigură

De- un fapt co- mi spui și spus lui fi și- aicea.

58 E lumea n'adevăr pastie dără,

Detot, cum spui, de- orice virtute și- apune

Sub multa răutăți ei povară?

61 Dar rogu- te deci, cauza tu mi- o spune,

Și o vâd și eu, și altora și o spun,

Căci unu 'n noi, și- n cer alt ins o pune."

64 Adăne suspin, pe căre- amănîntu,

Bfăntă- l- a, el scoare- ntău, și: „Frate!

E vorba lumea, și din ea tu viu."

67 Voi vii vrei să fie cîntate

Dăcare caure 'n cer, prin cea parere

Ca toate- ar fi fatal prin el miscare.

70 De- ar fi așa, în voi libera vișe

Distru' ar fi; și n'ar fi just răsbun

De mi- e de cer
atâtea gratis

Și el...
- am...
- am...

Că tu

V. M.

V. Carica
Chelie

Distru' ar fi...
- am...
- am...

Eu voi, argum cu drag și bun și
-le vorbie puse, în minte - arde.

n'abale-al

72

82

85

88

91

91

94

97

100

102

Eu bun și adun plăceri, din rău durer.
Prin cer turem la fapte și se pun.
Nu sic: la toate. Dar lăsând și as spune,
Voi minte - aveți să știți ce-i rău și bun,
Și vrese - aveți, ce tridnie de răpune
Cu ceru 'n leplă: ntăriele ciocniri,
La 'nvinge tot, de-o duc și Todii bune.
Puteri prime și mai bune și firi
Cu drag supusi, ca minte 'n voi creiară
Și - arupă - cerul n'are 'ntăviri.
Deci dacă lumea do - astăzi devioră,
Și cauza 'n voi, e răul vostru tel;
Și vreau să-ți spun și cum s'argumenteză.
Eind, din mână cui cu drag de el
Se bucură înainte - a ce sa fie,
C'um prine, ce răde - ori plâinge 'n joc, la fel,
Prostut un suflet, el nimie nu stie
Decât ca 'mpins de - un Creator senin
El vrea cu drag ce-i face - o bucurie.
Dintâiu se simte - atras de - un bun putin;
Se 'nseala - 'n el, ci - aleargă și - l culce,
Când frin sau ghid nu - abal al sau înclin.
Aici, drept frin, nevoe - avem de - o lege,
Și - apoi, drept scut cetăți - adevărate,
Macar al unui turu, se cere - un rege.
Legi sunt, dar n'au de cine și urmate.
Al turmei cap e bun rumegător,
Ce-i drept, dar n'are unghii despicate.
Când vede lumea deci pe - al ei păstor
Hărâindu - se cu ce și ea se 'nfruptă,
Și place - așa și n'are de - alta dor.
Că lumea deci din rău mai rău se leplă,
Și caută căma rea, cum vor și tu

75

N'au spus

ce 'ntrada
cand
leam

am

ce - n'abale

cu ran

186

109

112

115

118

121

124

127

130

133

136

139

Unind secler brat totuși și spede

varauți și podul

Pe când nu intrase în castel

fi în eredit

Dar nu, c' a voastră pre-ar fi coruptă.
 Doi sori avut. a Roma când jăci
 Pământul bun, ca dușul drum să-l vada,
 Și al cerului și al lumii, dar acie
 Li receproce s'are stins. Unind o spadă
 Și o cără, fac, prii dușul împedecare,
 Fatal din răz în și mai rău să cada.
 Unite, leamă una do-alta n'are.
 De nu mă crezi ce spui, privește-mi spic:
 Cuvosti după samant orice răzare.
 În țara dintre Po și Adige, tie,
 Dăreai virtuti și sunt măcar la unu,
 Măinte - a 'ntre în gâlcereu Frederic;
 Acum fii sigur că nu-ș ei nebunii
 Să mea rusinea cea care se teme
 De-a sta 'n contact și de-a vorbi cu bunii!
 Dofano nouăi memi da vechia vreme
 Prii trei bătrani cui pare-le surghiu
 La prea-ntârzie domnu 'n cer să-i cheme.
 Conrad Balazzo și Gherard cel Bun
 Și Guido de Castell, cui pe frâncoste
 "Lombardul simplu" mult mai bine-i spun.
 Primind două puteri în ea, preste,
 Căci două ori în ea-ș amestecate
 Și si pe ea și sacu-și murdărește.
 "O Maree-al meu, ce bine spui tie, frate!
 Acum văd eu de ce-au înălăturat
 Pe dubul Levi - a 'ntre 'n ereditate.
 Dar ce Gherard ca pildă mi l-ai dat
 C'ar fi rămas din stinzi mai-nainte
 Pre-a fi dofan' acestui veac sticlat?
 "Oii tu mă nești, ori gânil tău mă mînto,
 Că parăuți prii și pe Gherard! Și-o spui

spede

?

Tar daco nu mă

Pe când nu intrase
și în castel

concordați

Birencă duc
Romă ori,judicii,
ce curs a
Cabin

artu

137
139

Si nu câl o mers pe apă m'arale

142

145

Continuă să li revor

Cum sparte

Si dea
munda nece

Pe veri se lu cum se voru m'are

In tu ce acelu munda

13

16

19

22

77

Tu cel vorbind toscanice cuvinte?
Deloc eu nu-i cunosc al nume-al lui.
I-as vrea poate-al Gaici, după fata -
Cel sfânt cu voi! De-aci-s'oprit să mă.
Veni alboul colo ce prin fum s'arată
Lucind; acela-i începutul de-aci,
Si par' a nu veni, se plece înă cală.
Se ntoarse-apoi, nerând a mai vorbi.

17.

Socote, cretine, ^{de} te-a prins pe golul
Din Alpi v'odată o negura prin care
De-alba țarcai ca prin pelecă sobolul,
Si apoi când d'ese si-munda nececare
Începe-a se răci, cum poate-abea
Patru de
Si-atunci vei fi cu închirioa la
Pe aproape-adus să veri si tu ca mine
Ast soare-aci pe-un timp, când se culea.
Si-asa deei potruindu-mi pași bine
Pe aia lui Virgil, iesi din nor afara
In tina moarta jos pe sub coline.
O, fantazie, care-ades separa
Pe om de lume neată el n'are stire
Chiar mi de tube n'jur de-ai fi n'fantara,
De n'ai din simțuri, de-unde-ai tu porne?
Te misca o lumina n'cer iscată
Prin sine-ori marea cui ne-o scurge n'fie?
Faptura ticăloasei co schimbata
Fu n'parerea ce simte-a li plăcere
Supremă n'cânt, înă apară deodată,
Tar munda mea atât de cu putere

Continuă al m
revoră li m
m'ar

Arabato

tu s'apără m
avca m'ar

apune

In tu ce acelu

In cant
drag

to graba n el
 Salea oricare-murmurul mlaştare-a case
 Si-asa murea n ferocia lui mandrie

Vai murea la, si murea la

si murea la
 si murea la
 si murea la

Si-a strins in sine inat Tadornicie
 Facu sa-i fie oricare sunt co-i case.
 Ferocia apoi in rastignut Rebel
 Descins ca vedenie n'a mea minte,
 Trufas in fata-i si murind astfel.
 Si morele-Abasver si sta nainte
 Si-estiza lui si justul Mardochi
 le ntegra fu si n fapte si n cuvinte.
 Tar cand si acest tablou mi se topi
 Prin sine si el, cum piere si o basica
 Din lipsa apei care-o face-a fi,
 In vis imi apara o juna flica
 Plangend amar si-asa tieand: Regina,
 De ce n manie-ai vrut a fi nimica?
 Tu te-ai ucis, sa scapi pe-a ta Lavina,
 Si m'ai pierdut; si-e eu care bocesc
 nu plange, mame', a lui, ci-o ta ruina!
 Poeme se rupe - un somn cand ne loveste
 Lumina noua nchisi ochi, si pan'a nu
 Muri de tot el rept se va ncoleste,
 Asa vedenie mea se rupe-acu,
 Cand fata mea de-o mult mai grea luevar
 Locat mi-e noua n us lovita-mi fu.
 Privi sa vad cum unde-as fi eu oare
 Ci-atunci un glas ce-a tis; pe-aici sa sup,
 Facu din mine-oricare-alt gand sa zboare,
 Ca n locul lor atata dor sa pua
 Sa vad pe cel ce-a tis, cum e si marea
 Tar care pana n'apla odihna nu e.
 Dar ca de soare, cand orbind vedea
 Lumina-i multa-l face inteneat
 Asa mi-a fost invins aici puterea.
 Aista-i sol divin si, nerugat,
 Ne-arata drumul mentelui spre bine

manuscris
 78
 Manuscris
 o robota
 la x fapte o
 fortu
 ca si
 V. Ch.
 mai
 3. fapte, pan'a
 murea
 apoi
 Manuscris
 acut
 cu
 murea
 noi
 odihna
 2

Si 'n propria sa lumina e' mbrăcat.

Cu noi el face ca si - nu om cu sine.

Deci ce-asteaptă rugă, văzându-te zorul,

Haină florere să negre-a jale bine.

Chemări sfinte - urmează picioarul,

Șuind cât timp, prea noaptea încă nu-i,

La ei până 'n țori ne-oprește-apoi zăvorul."

Așa vorbi, și pășii mei și-ai lui

Sprie - o scară întorsă tindeau la ea să vie,

Și 'ndată ce la prima treaptă fui

Simții mișcări de-auri cum îmi adie

Pe obraji un vânt, și "Pești" pritisle ele

"Pacifici", cari n'au o rea mânie."

Erau acum așa de sus aiele

Luciri ce sunt ai nopții năntas

Îneat albeau pe cer tulindemi stele.

O tu, putere - a mea, de ce mă lăși?

Ficeau în gând, simțind ca se topește

Mereu putere stabilor mei pari.

76 Erau și unde seara contenește

Urcasul ei, și - am stat înfipți părând

Orele năveii când la mal s'oprește.

79 Putem am stat atent aici, creștând

Pun noul cere și-aud vi'o nouitate

Mă întorseri spre țigul apoi țicând.

82 „Lă - mi spui, o dulce tată, ce păcate

În cercu - acesta - și spal' al sau popor?

De stău din vese, nu sta din cuvântale."

85 Iar el: „Iubirea binelui, ce lor

Fals tel le-a dat, o îndreapt aici; trandavă

Lopat' o bat din nou alina cu țor.

88 Ei - atent asculte gândul tău, și - aflu-va,

Spre - a ști mai bine, atâtea lămurire.

La rod frumos aduce-te-va labava.

Văncar'au bun, sau prea puțin, lădisea
 lue, cat' atunei cum nu vrea Creatorul.

119 De-onor si faima altul care suie,
 Deci cunda-l prinde si contrare-i place.
 121 Alt om ofensa-n suflet si o facie
 Hain atat, ca' orb spre ras bunare
 Si unicu' gaud bi e pe-altul sa-l rasue.
 124 Deest tristoru amor e cel pe care
 Il plang mai jos. Dar de-altu-acum sa-ti spun
 Ce bunu'n chip concept in ochi il are.

91 N'a fost fara de-ancor meicand lădise
 lum me-i, mi-a ris, lădisea creatoare;
 Dar el, cum stie, e prăbie sau din fire.
 94 Dar cel firer e'n veei far-de eroare;
 Preseste primul, sau tindiud răsine,
 Sau dănd nu plus ori minus de vigoare.
 97 Tot timp e'ntors spre bunurile prime
 Si-n cele secundare năstău sborul
 Nu poate naste-o rea plăcere'n mine.
 100 Dar când s'a'ntors spre răs, sau prea cu torul
 Se-aci tu poti pricepe ca iubirea
 E'n voi sāmănt'o tot ce se socoale
 Distule-ori fapt ce merit'orandisea.
 106 Dar pentru iubirea'n veei nu poate
 Să-si uite obiectul drag spre care cură,
 Scutito-a de-ura proprie'n lume toate.
 109 Si cum nu poti concepe-o creatura
 Nici rupta de'alci trim, nici stand de sine,
 Stăruie de el e orice'nclin spre ură.
 112 Deci răul vut, de'mpart, cum judee, bun
 E numai răul ce pe altu-l doare
 Si'n lăutul vortu'n triple chip el vine.
 115 Strivind pe-al sau vecin spre dăaz'onoare
 Un om, așa ca numai asta-l face
 Din slava lui pe-acela să-l doboare.
 118 Pe teme-alt om ca poate să-l desbrace
 Confuz concepe-oricine Primul bun, concepe-nu
 In care cat'odihna si-l doareste;
 120 Decitoti spre-a l dobândi siluta'pim.
 121 Deci spre-al vedea si-avea, de voi năboldeste
 Prea'neel al vortu-amor, după cainte
 Cu just amar, ast cere vă pedepseste.
 123 Mai este-un bun, ci nu-s în el priinte,
 Căci nu e bun temau, nici jencere

dar dăaz
 amor pro
 lădisea
 al dăaz

Nici săd și fruct a orice mântuire.
 Cei prea pîniti spre-acest fel de iubire
 De-asupra-ne 'n trei cercuri ai să-i veri- 81
 Cune este înse tripla-le 'mpărtire
 Nu-ți spune, ca uruți tu să cercetezi."

18

Oră-ncheiind apoi a se vorbire
 Profundul doctor mă privea mereu
 Atent în ochi de-arăt vi'o multămire.
 4 Dar, cune ardeau de-o nouă seclă, eu,
 Den' tîcînd din grain, ziceam în minte:
 "Prea mult să 'ntreb, îi cade poate greu."
 7 Ci 'ntelegînd veracele bîrînte
 Timida-nu vrese ce n'o dau pe fată
 Vorbind mi-a dat curaj să'nec cîvînte.
 10 "Lumea ta-nu revare 'atîto viață
 În minte 'ncât ea clar putu s'adune
 Le-al tau cîvînt explică și mă'nvîto.
 13 Te rog deci, dulce totă drag, și-nu spune
 De-acel amor ce zici că-i tîmclie
 Oricîror faptă, seclă, fie-ori bure."
 16 "Aprinde-a minții ageră făclie
 Si-crocea, zise, lîmpede-ti va fi,
 A orbilor cîni duși voese să fie.
 19 Creat fiind un suflet spre-a iubi,
 El tîrde spre-orice lucru care-i place
 Pe loc ce place-l mîsc'a făptui.
 22 Aluzorii voștru că din'ce-i verace
 Directa sa și-n voi are o'ncheagă
 Că sufletul dui ea obiect în faclă.
 25 Si dăea hilor spre ea, o prinde-ntr-oapă

ce
 ori seclă
 fie-on

Se mîscă

do-are o sa lo-ajute
Beatrix co apo

Ca viata ii plauza co priu. for

Inclina-i este- amor care, fireste,
Ce priu plăcere 'n voi din nou se lăgă.
28- Apoi cum focu 'n sus se nărueste,
Priu forma-i dată de- a cătă furtă
Unde 'n materia sa mai lung trageste,
31- Așa nu suflet priu intra 'n dorință.
Ce-i psihic act, și până nu posedă
Obiectul mut se stăte 'n neprimă.
34- De-acelea și- adevărul clar se vede
Ce-arens e el aellui ce po-oricare
Amor c'ar fi 'n de-zineri bun îl credo.
37- Deaceea poate, căci obiectu-i par
De-apusuruzi bun, dar nu-i tot chipul bun
Desi e buna ceara lui co. l are.
40- Lu-vântul tau și mintea mea mi-o spun
Cerat ce este- amorul și de unde,
Dacă mult mai mare dubiu 'n mine pun:
43- Căci dacă el de-afară 'n noi pătrunde
Și sufletul e numai rob dorinții,
De morpe stămb ori drept, el nu răspunde.
46- Iar el: „Cât pot sa vadă ochii minții
Ti-am spus; de-ajă Beatrixei talc-i care
Do-are-i apoi, ca-i chestie-a credinții.
49- Orice substantă o vei avea 'n vedere,
Distinctă de materie, dă-ă legată
De ea, contine-o proprie-a sa putere
52- Ce-i numai priu lucrări manifestată
Și n'o arat altce decât efectul
Precum că-i viu nu po-^{pute} vedea- arată.
55- Deaceea noi nu stin nici intelectul
56- Întărilor notinii de unde vine
Nici primele porunci ce-aduc afectul,
58- Căci sunt în voi ca zeful în albine
De-a face mare; deci întâiul drag

V. M. combura

82

Un suflet iubitor
a po-.

materie-i
Ca-i bucuria

a. al meu
mănu

pozițiune
a po- ca-i viu.

pozițiune

- Nu este 'n sine si el nici rau nici bun.
 61. Dumnezeu, spre-a fi din el si toate - nu chiaz,
 El 'n voi nascut 'a mintii sfatuire
 Ce strict pareste - al consimtiri prag.
 64. Deci-i isvorul de-unde ia porunce
 Ce-i merit si ce nu-i, precum alege
 Si 'nlatură o bună ori rea iubire.
 67. Iată până 'n fund puturi ase 'nteloge,
 Văru' aecast' a juri libertate
 Si tie' o făcuse astfel lege.
 70. Deci chiar licând că din necesitate
 Si ar naste - oricare - amor ce 'n voi rodește,
 Există 'n voi putinta de-a-l abate.
 73. Virtutea asta nobilă o numeste
 Beatrie - arbitriul liber, si-o să-ti spună
 De ea mai mult, si atunci iti aminteste!
 76. Tărie spre-al noptii miez, soarta luna,
 Asemeni e 'n ceamp de foc, aeru,
 Facând in juru-i stelele 'a puru
 79. Trecea 'mpotriva cerului pe-un drum
 Ce-l arde Feb când el din Roma pare
 C'apune 'ntre Iardiu si Cors; si cum
 82. Acea gentila umbra, pentru care
 Respect fiotelei Mantua cedeară,
 Si-a fost depus impura 'nsarcinare,
 85. De-aceea eu, ce la 'ntrebari si heara
 Si simpla deslegare - aeru aeru,
 Plam ca si - nu om ce plin de somn visara.
 88. Dar starea de-alipite ruptă - mi fu
 Deodată de-un popor care cu totul
 Venind din dorul nostru - mi apară.
 Precum spre-a cere Tebele - ajutorul
 Lui Dal, prin nopti vedea pe lămp' Arop

Si ceru o hăru

acela i cer

Casi un cer
măsurat, umbra de

4. 1858

plus de somn

cand te

C. amara din starea lui

Su dorul nostru - nemăsurat cora
 (nemăsurat dorul)

Ma preum vedeam, al lor galop
Pînă la uitarea acestor vici abătute
Si bucurare a lor -

dulce ci: Veni

Si - Ismen curgând cu vînt mult poporul,
Ara uitării pînă cere a lor galop
Precum vedeam, si - aceste vici abătute
De-o buna viore si de justul scop.

Curând au fost de-aspărâne, căci înto
Venio fugând ast stol si 'n clipa gata,
Si 'n fruntea doi plîngeau mai cu vîntute
"Pe munte-a mers cu grabă breacurată;

Cesar voind pleada r'o rupus
Lori 'n Mexici si 'n Spania - si dure-arnata.
Curând, curând, că timp de-a-l pierde nu e
Pînă dor rărit, stigau din umbră toată,

"La bunul zel în grătie să ne sue!"
"Oh, noam din care-o vie-apdoare scoate
Zăbava cea ce-n domul ce v'a tras
Ipse bine, a pus prea slaba răvnă, poate,

Acest ce-i viu (si nu 'nzelați va las)
Să ure-ar via, când soare-o să răsare,
Deci spunea pe unde-i pe-aproape-un pas.
Acesta vorbe lor li s' adresară.

Par unel din multime: "Vino în sus
Pe umbră-ne si-i da 'n curgînd de-o scară.
Atîta dor de-ă merge-n noi e pus
Că nu putem sta în loc. Să fim estate,

De-ti pare brese ce nouă ne-e impus.
La Pau - Ieno 'n Verona fui abate
Subt Barbarosa, bunu-imperator,
Din cauza cui si-acum Milanul pate.

Si-atare-i unu-n groapa e 'un picior,
Ce trist va fi de-aceasta mînașie
Si plînge-va 'n curînd că-i fu prior.
Că 'n locul unui demu de parolise

A pus pe fiul său cel rău născut

- 127 d. Diforme la timp și mai diform la țară.
Nu stiu de-a sper, mai multe-ori a făcut, 85
Atât era între noi de mult declinul,
li-acestea le-auzii și mi-au plăcut.
130 li-acel ce în orice-avear îmi fu spriznul: Tar cel
"Te întorec" a țis acum, și io amirile.
133 La doi co vin și lenii-î cânt amirul.
Shigan im umu a tot: "mai înainte
Do-o-î brece pînă Jordau mostenitorii,
Muri ierito din Egipt gînt"
136 li-umrând pe Aubis, a fi între rabadătorii
lei până la sfârșituri, căte nu voro
li-au dat ei singuri viață făr de gloriu."
139 Tar când de noi departe-atota fura
Că nici nu mai puteau a fi țările,
Nu gînd mi-a dat pînă cap și se nascu
142 Diutrușul multe-apoi si felurite,
li-atât diutrușul înaltul lui trimis,
Că ochii-mi s'au închis pe nesimțite
145 li-gîndul meu s'a prefăcut în vis.

Purgatoriumul

19-23

Si în soare cum mure
 Au frigul ce în frigul nopții a răpădă
 Si dreapta în stat și zvonul în vorbă
 Si apoi coloare care o vrea iubirea
 În rând răstăp pe obști și a rumenul

Pe timpul când căldura zilei n'are
 Putere - a domoli al lunei ger,
 De Terra n'are zori de Saturn avarie,
 Când cel mai mare sevan al lor pe cer
 Geomantii - l'vad, cu-al zilei fapt deodată,
 Pe un drum pe care - a' nopții umbre pier,
 Vărsui în vis o bălbăita fată
 Pe glesne strămbu, și de ochi sozie
 În ciute mâni și-o fată
 Priveam la ea. Si - un timp precum în vis,
 De - al nopții frig' interperit, în soare,
 Așa priveam - mi o faceu mlație
 Si dreapta în stat, cu limba vorbitoare,
 Si obrazii ei, pe care îi vrea iubirea
 În curta vreme - au căpatat coloare.
 Când liberă - și avu apoi vorbirea,
 Cântă, și-asa, că mi-ar fi fost cu greu
 S'abat așu atenția mea așea.
 „Sirena sunt, cântă, cea dulce cu
 Le în largul mării amăgesc pilotul
 Osa - de plin de viață glasul meu.
 Prin căut' am tras pe - Ulis s'abată notul
 Căciarii lui, și câți se prind cu mine,
 Rar pot pleca, așa-i vrăjesc cu totul.”
 Dar nu-si închise - al gurii cântec bine,
 Si o Doamna sfântă n'abor fără de veste
 Veni să facă p'asta de răsine.
 „Vigile, o tu Virgil, ca cine este?”
 Vorbi răstăp. Dar el venind, privea
 Măru în ochii - acele Doamne - oneste.

Si-a rupt livele, năvalind la ea,
 Din totă haina, și-arătatul viute
 M-a smuls din vis cu ce puteri scotea.
 Înțoarce ochii. Iar Virgil: „De-almintre,
 I-am țes, hai rus, și de trei ori, să vii,
 S'aflăm și poarta pe-nude avea să intre.”
 Atunci plecai. Și năses în zi deplină
 Scaldat era tulindeni spântul munte,
 Și n'apale-aveam pe drum noua lumină.
 Și urmându-i lui, țineam plecata frunte
 Cum cel silit de gânduri să și o plece
 Din sinuri face-un semicerc de puncte.
 Când vorbe-am auzit: „Te aici se trece;
 Veni!” Postito-aro de cald și blând
 Cum nu i-aude n' lumea asta rece.
 Cu întinse aripi, de lebada părând,
 Veni cel ce le-a spus, ca să ne năbie
 Să intrăm pe secul asprei stănei, și dând
 Din aripi lui, ne vânt făcea r'adio,
 De cei ce plâng că-i fericiți ne-a spus,
 Căci fu ai mângăierii au să fie.
 „Dar ce-ai că ochii tu n'pămănt i-ai pus
 Vorbi Virgil, când noi pe sol lăsându-l,
 Erăm pe-oceale scări puțin mai sus.
 Mi-e suflatul nedumerit, avându-l
 Virgil de-o noia vîntușe-a mea,
 Că nu mai pot să mut odată gîndul.
 Iar el: Văruși stîngărea veche-acea
 Din cauza cui mai sus ne arde focul?
 Văruși și cum te poți scăpa de ea?
 Destul, acum! Cu talpa bato locul,
 Și veri momeala sus, cum îi rotește
 Eternul rege n' mare, orbite focul.”
 Precum un soare la ghiare n' tîm priveste

De-acea vedenie
 prin
 vîntușe

Din cauza
 vechi-acea
 Mureș co-ii?

De-acea vedenie
 noia
 că nu ne pot să
 ne scap de
 dină
 când vrei

Se întoarce - apoi spre strigăt și se întinde
 Aprius de dorul prării ce-l moneste,
 Așa fui eu, și-asa pe cât se întinde
 Crăpatul stării am mers căsarea toată,
 Cât ureci pînă punctu intrării - acolo, tînde.
 Dar când am sub tolpă și cîncea roată,
 Văru o gloată care - amas plîngea
 Și în pulbere - avînd lăta întreaga gloată.
 Lipit - am de pămînt inima mea
 Așa oftam și - odată și gemeam suspinul
 Lă vorba noastră nici nu șăurea.
 "Voi, cui justitia și nădejdea cliinul
 Vi-l face, - aleri de cer, mai blînd să pară,
 Ce loc de - urez, ne dă pe - acolea cliinul?
 De n'ati venit spre - a țure - aici, și - o seară
 Cătați, pe unde mai cîștînd se iore,
 Va fie întruna bratul drept spre - afară."
 Așa întreba Virgil, și-asa-i spusese
 Mă duh ce stă puțin mai sus, iar eu
 Din grăm i - am curiosul și ce - ascunsese.
 Întoarce ochii deei spre Domnul meu;
 Și - mi dăde vesel voe - al meu Părinte
 Brui seuri la ce - i pareă din ochi că vreu.
 Când liber fui să fac ce - mi fu aminte,
 M'am dus spre - acel a cărui cuvîntase
 Făcî să - l recunosc mai înainte,
 "Tu cel ce'n plîns coci cele fărî de care
 Nu poți să te reîntorci la Tatăl sfînt,
 Să-ți curmî o clipă grija ta mai mare,
 Și spune - mi cine - ai fost? De ce vă rînt
 A' voastre spete'n sus, de - mi vei primosul
 Acolo de - unde vii în via vermint."
 De ce ne cere ceru - a întorcare dorul
 Spre el, vei ști. Dar aplea în tîia vară

cu plîns de o
Hateri pînă

de adînc

cu gura pulcrai mînc
no al brău

Putem din gura

să-ți stă și

ce ascuns

amint

de a tras spre el
atunci -

MS

Eu mînc - mi lipisem de pînă

Carole

Carole ce gea
mantaua
H. M.

cu sapă?

Scutur

Că fui lui letru - urmas, eu, păcătoșul.
 Trăgându-mă între Chiaveri scoboro
 Si letru - o gâră, iar familia mea
 Tri are tîlcul dup' acea apsoară.
 Creai si eu - curată cui o vrea -
 Ce gea - i mantaua, vreme cam de-o lună,
 Că-i fulg oricare - alt geu pe langă ea.
 Târziu vai pruișe mîntea cea mai bună,
 Lăci numai după ce pastor eu fui,
 Văzui ca viața întreagă - i o minciună!
 Văzui ca 'n viață altă culme nu-i,
 Că 'n ea micînd n'ai inim' odihnă,
 Si atunci cuprins de dor de-aceasta fui.
 Tot pînă atunci fui inimă 'mpelută,
 De cer departe și cîmplit de-avară,
 Si acum, tu vezi, ce amar mi-e chinul tă.
 Sgarcenia ce-i, o vezi aici tu clară
 Tu felu' n care corușă ne-a dispus,
 Si-ast mînto-o corușă n'are mai amără.
 Cum ochiul nostru n'a privit în sus,
 Ci tot în tărno spre lumesti destine
 Aci dreptatea 'n tărno nu l-a pus,
 Si cum sgarcenia sporește spre-orice bine
 Iubirea 'n noi, spre a nu fi lăsată,
 Aci Dreptatea 'ntinsă aici ne tine
 Legată și prinsă de mîni și de picioare,
 Si-atăta timp cît Domnul va dispune
 Noi strănuși vom sta 'n imobila prisoare.
 Erăm aici 'n gemenchi, voind a spune,
 De abia lăsa neapui și a observat
 Prin ce-aure, a mea veneratiune.
 "Ce cauza ai", mi-a zis, "de stai plecat?"
 "Iar eu, de-a voastră naltă demnitate
 Durere-mi sîntu sufletul curat."

Ce gea - i papala mantaua cui o vrea
 Fanta de vreau, creai si o luna
 Si - fulg-

Si dor sa am odo cas de aci n'expun.

„Ridic' ai tui genunchi! Te scotă, frate
 Si nu gresi! Căci sero ca tine sînt
 Si ca si tati, tineri neschimbat.
 Udat' al 'evangelii sunet sfant
 Cu neque nuberu' do tui 'ntr'at în minte,
 Tu stii de ce ti-am tis acest cuvânt.
 Dar nu mai sta, si dă-mu-ti fie-aminte,
 Căci stînd tu împiedeci plînsul meu prin care
 Spre culme duc ce-ai spus tu mai înainte.
 Nepută are si Alagio nume are,
 Cu fire buna, dar' al nostru neam
 N'o va stîna prin rena lui portare -
 Pe-aceasta 'n lume singur o mai am.“

20

- 1 Mai-buna vrese - a 'noiri pe cea saraa,
 Deci nesătul de ap' al meu bursete
 L' am scos, spre - a - i fi pe plac, fără să - mi placă.
 Si - asa plecai, si - alungul stîncei dete
 Virgil prin locul liber, prin strîntura,
 Cum merge pe - un zid, lipit de parapete,
 Căci neamul cui cu strop de strop îi cură
 Prin ochi un rău ce 'ntreaga lume - o 'mbată
 Sta 'n partea dreapt' aproape 'n surpătură.
- 10 Lupoarca veche, fire - ai blăstămată!
 Lăt toate alte bestii - ai prăsi mai bun,
 Căci foamea ta e 'n vece nesăturată!
 O, cer, do - acăru toți ne place - a spune
 Lă pot să schimb - orice - omenească stare,
 Cînd va veni si - acel ce - o va răpune?
 Mergeam acum cu parul rar si mare

Si n fata ne aieri -
Nu glasa, Mario

948

Tar cu atent numai la umbra-aceasta
Cum triste plang cu-adancă vacatare.
Si-ne glasa am auzit, ca 'n treacăt numa,
20 "Mario dulce" n fata-ne, si fiant
Ca 'n ceasul verterii cum plange numa.
Si-apoi: "Săraca! fost-ai pe pământ
Cum poti vedea din miserul ospiciu
In care ti-ai depus tu fructul sfânt."
Si-alt glasa apoi: "O vrednică Fabriciu
Mai bine-ai vrut să-ai între virtute
Decât având bogate-averi cu viciu."
Mi-au fost aceste-atâta de plăcute
Că tot treui, dorind stînt să-mi fie
30 Deel din gura cui păreau născute.
El mai cânta de larga dornicie
Ce-a fapt-o Nicolai cu trei fecioare,
Sare-onoare vrînd sa due a lor junie.
Tu, cel cu vorbe-atît de rălătore,
Ce om ai fost? De ce numai de tine
Sunt spuse-aceste demne-elogi, care?
N'o fi răspunsu-ti fără de nici un bine
De-o fi să-ntoră să-mi torc putimul tort
Al vieții cei ce zboară către o fine."
40 Voi spune, ai zis, dar nu pentru că port
Vr'm dor ca să m'ajuti, ci pentru-acele
Ce date-ti sînt mai înt-ă și tu mort.
Cu sînt sîmînt'acelei plante rele
Ce 'n umbră tîni creștine-asfale mbracă
Îneăt fruct bun azi rar culegi din ele.
Dar gaud, Duai si Lille si Brugia dacă
Ar fi n putea, s'ar, răsbumă nuprînd!
Si-l rog pe-Deel ce stie tot, s'o facă!
Ugo Capet fuc numa 'n lume-avînd;
50 Filipu-urmai si Ludovicu-mi fura

Cum plange n
ceasul

Fals

V. M.

Ce în Franca - regi acum, de al doilea rând. Co-1 reg, nr
 Fui fiu de măcelar. Când dispărura
 Toți vecii regi până la unul eu
 L-a fost mai drag să mbrace haină sură,
 Cu-a țării cărmă n mări eu mă vârm.
 Prin nouă cuceriri dănd spor averii
 Și plin de-amici, așa putere-avui
 Încât treceai și fratele puterii
 Lui fiu-meu, și martia regală,
 60 Si - acesta-i capul blestematei reșii.
 Cât timp bogata țestre provenială
 N'a știut durinea în neamul meu, putu
 Putine el, dar nu căru n'psală.
 Prin silă și minciună de-aci' reapi
 Să facă jaf: răpite drept amendă
 Pontie, Normania și Gasconia fu.
 Veni în Italia Carol și spre-amendă
 Jertfi pe Conradine; pe Toma n'pise
 În ceruri l-a respirat, tot drept amendă.
 70 Cu vâd, și nu-i departe, un timp ce vine,
 Când alt Carol din Franca se ridică,
 Spre-a fi și el și-ai lui stăut mai bine.
 Nu vsti având, ci lancea minime
 Ce-a Judei fu, și mpunge-astfel cu ea
 Încât Teoretiei bierla i-o despu
 Nu țări de-aci, ci-ocăria va avea
 Și criminal el, pe atata lui mai grave
 Pe cât lui toate un moft îi vor pare.
 Pe cel ce iere rob al propriei nare
 80 El vâd vânzându-i jafă, ca s'apure
 Pe diava bavi, ca hălu pe-alte slave.
 Igarenie tu, la ce mai poti seduce,
 Când neamul mi-lătras în latul tău
 Încat în țară el propria carup: o duce!
 Carol
 Astăzi, ca

Spre-a mai spăla ce-or face-or fac ei rău,
 Văd crinul în blagăa cum scoboară
 Pe Crist robindu-l în vicarul său.
 El văd bălăcorit a doua oară,
 Și ferece vad că-i dau, și-i dau otet
 90 Și-asa între vie tâlhari ei ni-l omorâ.
 Și văd pe-acest un nou Pilat, proclat,
 Cum nesătul cu-atât, în laconie
 Pătundu-n temple fără de decret.
 Când, Doamne-al meu, avea-voiu bucurie
 Să-ti vad și răbunarea ce'nvalită
 În taina ta îndulește-a ta mânie!
 Acum, ce-am spus de-unica logodită
 A spiritului sfânt și ce te punu
 Să-mi ceri spre-a-ti fi de mine lămurită,
 100 În orice rug'a noastră ni se impune,
 Cât timp e ti; și îndată ce'nopțeară,
 În locul ei, contrarii scris se pune.
 Pigmalion ne ține gura țeară
 Atunci, cum nesătul de-avere fură,
 Devine paricid și apoi trădărară,
 Și-avarul Mida'n trista încercătură,
 A cui nebună cerere'mboldeste
 Răsu pe om a hohoti din gură.
 De-acum nebunul-oricare și amintește
 110 Cum el fură din spoli, încât mânia
 Lui Iosua și-aici parcă-l lovește.
 Păcăm cu pe lafora pe-Anania;
 Plăviri ce moarte-avă Eliodor
 Și întregele munte-l umple infamie
 Acelui ce-a scris pe solidor.
 Și-apoi: al aurului gust cum pare,
 Să spui, tu Crass, că este cunoscător.

de-așfel se vede
cineu nimeni
atras

Apoi cântăm înec și-apoi mai tare
Prezum ne îndeamnă așteptul o vorbi,
120 Cu por mai mic, și iar cu pas mai mare.
Deci bucle se-l spunem peste și
Nu singur îl cântăm; dar deasfădăto de asfădăto
Cântând pe-aproape-alt uns nu s'auri.
Cram acum plecat cu beurul Tată,
Iorind, pecăt aveam puteri din fere,
Să facem spor cărării, când deodată
Simtu ne tremur, ca de-o prăburiso,
Trecând prin deal, și-atunci m'a prins la fel
Nu ger cum simte dursul la perire.

130 Nu cred că a fost mai sâdănit nici Del
Măinte - a ce latona curbă a-si pune
Spre a năste-oicărului doi ochi în el;
Și-atare chină tutinde - a prins să sumo
Încat m'a știut Virgil, lipit să-i stau, adus
Cât timp eu te condus sunt toate bune. Li-o țiu Căstă
Mărise iuliu cei de rus, cântau, to dus.
Cu loti, cum aurii du locu n'case
Putui s'aud de-aproape ce strigau. spus
Nerăguși noi stădănu, și n' nemiscare,

140 Cu si-ascultând pastore-aceleas cânt,
Par a'nețat și tremur și cântare.
Apoi urmasam drumul nostru sfânt,
Prevină la cei ce'ntrasi ca si nainte
La plâns, făceau cu fețele n'pământ.
De nu mă'nșeal' adușenle-aminto,
Cu dorul meu de-a sti vro nestăntă
Niciând n'a dus o luptă mai fobinte,
Decal acum, gândind, și a mea dorință
Nici nu'ndrășnea n'rebări, de al cău țor,
150 Si nici prin mine-a sti n'avui putință

21

- 1 Dar retea naturala 'n noi, acela
 Ce nu li-o curmi decit cu apa cald
 La put' ceru - o lui Hristos femeia,
 M'ardea, facand pe-asa de ghea carare
 Trudita dupa dorul sa - mi para duca,
 Si mil' aveam de justa rasbunare.
 Si - atunci, pecum de Crist ne scie lina,
 Cum el de-abia ce din mormant iese,
 La doi pe cale - si arata naluca,
 In urma noastra un suflet se ivi
 Privind la vapoata care stiusa face,
 Si - abia - l varturam numai cand rosti,
 Zicand: O frate si aveti din ceruri pace.
 Gabbiti noi ne-au intors, si - un renum Virgiliei
 Facu pecum asa se cade - a - l face.
 Si - a lui apoi: Fetele conciliu
 Te-aduce 'n pace - alot-judecatorul
 Ce-oranda - mi dele 'n vecinicul exiliu!
 Cum? Tise el (iar noi mergeam cu zorul)
 20 Voi umbre de sunete de cer raspunse,
 Alot de sus voi cum facurati sborul?
 Iar doctorul: De. observi ce semne stiusa,
 De - un anget scuse, poarta fruntea lui,
 Tu veri de-o si 'ste neamul care 'nvinsu.
 Nu-i toase inra acca ce - a toase nu-i
 Trudita 'n veei intreaga cantitate
 Ce-o 'nfasa Cloto si-o urseste-oncui
 Deci sufletu-i, si - al tau si - al meu un frate

- Nu poate singur sti ce drum s' apuce,
 30 Neavând vederi cum nouă ne sînt date,
 Din Tad din larga gur' a lui, ca duce
 Fui scos acestui vii, si a noastră scoala
 Tot poate si de-acum il va conduce.
 Dar, dacă sti, de ce pări 'n răscoală
 Tot dealul, decurând, si-mi chie întins
 De ce-au scos totu din culme până 'n poală?
 Aşa întrebând, în tîntă mi-a atins
 Dorinţa mea, si-asa sperând, mi toată
 Dar mare parte-a şetei melp-a stins.
 40 Răspunse el: „Nimic nu-î ce se poată
 Divina coastă 'n tînduiala ei
 S'o tulbure si nici din uf s'o scoată.
 Nu ştie-ăst loc schimbarea vremii ce-î.
 Cînd cerul vrea po-ai săi în cer să-î vadă,
 Pe întîmpl' atunei, dar nu dînt' alt temei.
 De aceea ploii si tonă si zăpadă,
 Mai sus de-urcîzul cu trei scări, nici brume,
 Nici grindină, nu pot nici cînd se cadă,
 Nici nori nu es, ori negri - ori numai spume,
 50 Nici fulger, nici alui Taumax fixă
 Ca care - si schimb' adese locu 'n lume.
 Nici abur sec mai sus nu se ridică
 Decît acele scări ce-am spus, pe care
 Vicarul lui San-Piotru rade-adică.
 El tremură mai jos, puțin ori tare
 Dar vîntul cel ce 'n scorburi s'ar ascunde,
 Ştie si eu cum, mai sus putere n'are.
 Se şbate-ăst deal, cînd simte-se ore-unde
 Curat vr' un duh să zboare 'n sus spre sferă,
 60 Sau tînde-a vrea, iar chiotu-î răspunde.
 Dovada că-î curat e simpla-i vrea

Pe vîntul meu ce 'n pămînt s'arise
 În vîntul meu nu poate-avea atîta
 Dar poate-alunei

Su lărg
 pur o lărg
 deci, sa-ia

Se şbate

pe deal

dece

de şbate

deci

dnum

64

Cantecul lui Ieremias

stărilor în lume

si rana ca

Pierdere scurta

84

94

le liber' ablonit să măcar' aiea
 Luptându-mă dubi și i da spre-a vrea plăcer.
 Dintarile el vrea, dar nu-i da pâr dorirea
 Pe care lăsată contra-punct : o punse
 Spre-a vrea dureri cum vîr păcătuiră.
 Dar eu ce-aveu cărnirii-o mîră supune
 Cinci sute și mai mult de ani, fii vrînd
 La iubire 'n pacea unei stări mai bune.
 70 De aceea fii cîntăreș și cîntănd
 Pe înșelul deal măruri' acelor cete
 La cel etern spre-a le sui 'n curînd.
 A lui, și cum, pierat mai mult ti-e sete
 Pe-atît iti place și mai mult a' bea
 Nu pot să spun destulul sat ce-mi dote.
 "Aveam vîd mîreaza ce va prinde 'n ea"
 "Vorbi Nigil", și cum scăpat, vîd bine,
 Si al vîrului chie și trîmbarul ce vrea;
 Dar fă-ne acum să stîm și despre tine,
 80 Ce om ai fost și pentru ce-ai făcut
 Aici cîmă sute de ani aci 'n suspine?
 "Lînd bunul Titus, cu ajutorul vîr
 De cer, a răsbunat acele răni din care
 9' a scurs prin Iuda sîngule vîndut,
 Cu-acl un nume ce si-o voru-l are
 Si hainul cel mai lung, a prins să spună
 Traie, fărîmă, dar nu 'n creștină stare.
 Fu dulce-atît a leci mele stîmă
 Că din Tolusa 'n Roma fui adus,
 90 Si vîrului-mă fu pe merit dat cîmă.
 Am nume statie la cei vîr de sus,
 Tebani cîntăi și am prins de-abil a scrie,
 Ci 'n drum povor a doua m'a răpus.
 Al flăcării divine foc și mie
 Sămîntă-mi fure ardorii ce-arătam,

100

romani

locu
V. Man.

De aici sunteți
cîntăreș

Ca și-altora de-apoi mai multe de-o mie.
 De aievea vorbesc, căci mam' o am
 În versul meu, și doică totodată
 Și fără ea n'ar trage mei un dram.
 De-ar fi putut băi și eu de-odată
 Cu acest Virgil, eu drag ar cămărea
 Și-mi ar mai mult în carina ce-mi fu dată.
 Prii, la vorba asta, în fata mea
 Virgil tăcând, și taci tăcea în privire;
 Nu poate înșă vrese tot ce vrea,
 Căci plâns și răs urmează a lor pornire
 Așa de mult că mai puțin el tăce
 Sub vrese în cei cu cea mai bună fire.
 Limbii ca unel ce cu ochiul face;
 Iar dubul a tăcut privind la mine
 Și'n ochi, că în ei nu e gâdul mai verace.
 Să-ti duci pe culme luda ta cu bine,
 Îmi iese el, dar spune-mi ce fusese
 Ast fulger de suris pe obraze la tine?
 Fui stăns acum din două părți; spusese
 Virgil să tac, iar Statie mă conjură
 Să spun, și-atunci oftai și mă întolăse
 Virgil și-a țes: Nu sta'n înșurcătura
 Să... spun, ci spune-i tot, să-i fie în stare
 Ce-te cere vrând cu-asa de mare-aură.
 Tu poate, - am țes, te miri de-a mea limbire,
 Aievea dăb, și cânti cânta ei,
 Dar și mai mult voese să-mi te mie:
 El, col' ce'n sus conduce ochii mei,
 Și chiar acel Virgil ce'n tine puse
 Puterea de-a cânta viteji și țes.
 De ciori că alt motiv la răs m'aduse
 Să-l lasi ca fals, și-atribue-l, cum fu,
 Acelor despre el de tine spuse.

Iar dubul a în ochi

130 S' a și plecat să mbrătișeze - acii
 gemerelii lui Virgil. Dar el: „Nu, frate!
 Căci umbră sunt și eu și umbră tu!”
 Sculându-se de jos: „Ce cantitate
 De-afect îți poart, o veri acum tu bine,
 Că eu uitând a noastră golătate
 Nu poart c'nu mort ca și cu trăguri pline.”

22

7 Lă acum în urmă - ne rămăs
 Și solul ce ne-a dus pe-a sasea scară,
 Acel ce de pe frunte - alt P mi-a ras.
 Și Beoti el pe cei ce cântară
 Dreptatea i-a năruit; iar dînsii lui
 Au știut, dar fără altce, strigară.
 Dar cu urcând uragan, nu greu cum fui
 Fuli alte guri, pe-a mei în umblat into
 Și nici o tîndă nu simțam ca sui.
 10 Și atunci Virgil: „Aprinsă de virtute
 Drise nebune - apărute pe-alta 'n cale
 De îndată ce ea plăcări da, varute.
 Așa, din clipa ce înăa noastră vale
 Sosit - a Juvenal care - mi spunea
 Ce drag obiect îți sînt iubiri tale,
 S' a înos spre tine - atât de mult a mea
 Tu om necunoscut mai drag să-ți fie,
 Și scut acum și-ast drum îmi va pare.
 Dar spune-mi tu (și-mi iarta 'n prietinie
 20 De las cu fraul piea nescut de-a dreptul,
 Și ca și-amie vorbește - nu și tu mie
 Prin tu; prin multa răcoare a ta înțeleptul

Acum de pe
 tot alt, reu

Acum de pe
 tot alt, reu

Acum de pe
 tot alt, reu

Acum de pe
 tot alt, reu

Cel plin de simt, pierdut - ai bună fire
 La lăsi sgarcerie - atât să-ti ardă pieptul.?"
 Micar' aceste vorbe la iubire
 Pe statii stăine, și deto - apoi răspuns:
 Drece - mi vorbești mi - e drag semn de iubire.
 E drept c' apoi veri lucruri ce - i de - apun
 Să fie - un fals obiect de dubitare,
 30 Temeul lor real fiind ascuns.
 Tu crezi, cum dovedește - a ta întrebare,
 Din cauze poate - a stăruie - oare,
 Că 'n viață 'as fi hrănit porcin avarie,
 40 Ci - acestui vicu eu stăine îi fui
 Osa de mult, că multă desmăsură
 Cu mie de luni de carne - o
 Și dacă n'ar fi fost să - l am în ură,
 Decând stini cum tu stigas, odată
 Ca și 'ndârjit pe - unu - ne natura:
 40 La ce ne 'mpingi tu soare blăstănată
 De - argint, în saureu poftele perfide,
 Urland împinge - ar și - ar poara dată.
 43 Atunci simți ca prea se pot deschide
 A mele mâni, și seama eu mi - am tras
 Cum poate - ast rău ca și - altele uide.
 O, câtă vor învia cu capul ras,
 Din uestiență ce le - opri și 'n viață
 Cainta lor, și și 'n extremul pas!
 Să știu ca orice rău ce este - o fată
 50 Direct opusă altui rău, fac cor
 51 Aluic' aci mprenu' a lor verdeată.
 Și dac' am fost aci ntr' ael popor
 Ce - și plânge vicul avaritiei sale,
 Eu fui pentru ael opus cu - al lor.
 55 Se cand înra cântai tu dupele jale

Le-avea tocarile n' luptele haino
 Vorbi poetul doinei pastorale,
 Din câte Clio ne-a cântat prin tine
 Nu pari credinții - a-și fi primit tu harul
 Ce, far' de ea, turberă - oncare bine.
 De cîto-are, al cui fu felinarul,
 Le soare-avuse, lumina ca sa-ti dea
 Să-ntinzi ventrele spre-a urma pescarul?
 Din pesteri pe sarvas n'ai dus a bea
 Tu-ntâie de toți, si-are mi-ai fost deci mîp
 Tu, dupa Dumnezeu, lumina mea.
 Ai fost ca'n noapte - un om co-avînd făclie
 În dorul său, lui nu-i e de folos,
 Li-arată calea celor co-au să vie.
 Cînd "timpul se prefăc" stigare-ai scos
 Dreptatea si-aureul veac revine
 Si-ine proaspăt neam din cer neboară jos
 Poet prin tine fui, crestin prin tine.
 Dar clar spre-a face ce-am schitat putine,
 Cu mîna-ntind să dau colorii depline.
 Era do-aceu întreg pămîntul plin
 De-acei cuvînt ce'n lume sîmînaundu-l
 L'au dus trimisii - acelei regn divin
 Si-are de mult iti concorda si gîndul
 De care-am spus, cu apostolii cei noi,
 Că drag îmi fu să-și tot aud spunându-l.
 Si-atît de spînti mi se păru apoi,
 Încat goniti de Domitian cînd fura
 Me fără plîns vedeam a' lor nevoi.
 Cît timp fui viu, ei si-ajutor avu
 Din partea mea, si-alor curate-opinii
 Faceau să am orice-altă sectă'n via,
 Seră, chiar pîn'a mi-mi fi dus elini,
 În vers, la Teba'n cîmp, m'am boterat

Păcat de deale arate se deschide
Ce al mușelor e curb -

98 70 De frică 'nș' am ocolit creștinii
Si tot păgân mult timp m'am drătat,
Si 'n răp' a patra pentru - a mea
Lu patre veacuri si mai mult am stat.
Si acum, tu cel ce - mi rupseri vâul care
Mi - ascunse bunul ce l - am spus, tu bunu,
Fîndc' avem destul timp de urcare,
De stu, de vechiu - ne Terentiu - m' spune
In ce loc e? Si Varo, Plaut, Cecil,
Sunt dișu condamnați, si 'n ce gemine?
100 100 Si, Persiu si eu, a Tir Virgil
Si multe, rîntem cu grecul ce fusese
Al mușei noastre cel mai drag copil,
In primul cerc al Iadului, si - adese
De munte - acolo vorbă se deschide,

100 100 Si - Anacreon cu noi, si - Euripide
Si multe din grecii - acăror frunte - au
Curmuri de mirt, si - Agat si Simonido;
Sunt si de - acei pe cari ii cânti si tu
Antigona, Deifila si - Argia
Si - Imene, tristă tot așa cum fu,
Si cea ce - odat' a arătat Langia,
Si frica lui Tiresias si Tete
Si 'n rând cu - a ei sorori Deidamia.
Tăcut acum si unul si - altul stete,
Din nou atenți ce loc au sub picioare,
Scăpați de - urcus si liberi de părete.
Crau rămase patru servitoare
De - a Lilei, jos, si - a cinșii sta la car
100 20 In sus întindu - si oștea 'n dogoare,
Lăud rîșe el: „Sprie gol' ne cată iar
Se întorcem umărul cel drept, si steiul
Si - aici sa - l ocolim ca 'ntralt hotar.”

34
 De-i 'ndreptar ne-a fost deei obiceul
 Si- având si- acesu- acolei umbre sfinte
 Lătrăne dinu mergand cu tot temerul;
 Cu singur, îndărat, ei mai nainte,
 Si multe- asa din ce vorbeau mergand
 Din arta noastră, au prins învățăminte.

35
 Dar dulcea vorbă le-o curmă cîștînd
 Nu pot ce- aflarău drept în cărarea
 Cu bun mires si năndre mere- având.

36
 Din ram în ram cum bradul se gurgue
 Spre vîrf, acerta 'n jos se 'ntrămură,
 Ca nimem, cred, în el să nu să sue.

37
 Pe partea 'n care dinu nchis e
 Cădea din deal zăvoiu de apă clară
 Co numai sus prin foi se desfiră.

38
 De pom poartă 'niet si apropiară.

39
 Dar iat 'un glas strigat - a dintre foi:

Din pomu - adesto nu ghistati!" si iara:

Sta 'n gînd mai mult Mariei" zise- apoi

Să iasă nerta 'n rînd si 'n toate buni,

Mu gura ei, ce- ori plînge pentru voi.

40
 Dar ap' a bea Romanilor străbune

De- auzu le- a fost; mîncările 'n amar

Le- abu Darul si- a strîns întelepciune.

Fu primul veac ca aurul 'el rar,

Si ghinda 'n foame- i dulce- i fu si o gust

41
 Si- orice părău în sete- i, fu nectar.

42
 Avu pre mîndă mîere si lacuste

Din cari trăi 'n pustiu Ton odată,

De- aceea 'n veci el glorie- o să cîste

43
 Si- i mare- atît cum căștile - l arată."

Ion I. I. I.

mușe

11

spune a doua

ph

1. Când priveam așa în frunzișul verde
 Cu ochi lăsați, așa cum stă și cântă
 Și așel ce după pașii venie și pierde
 Îmi ține cel mai mult decât mi tăie
 Să vi, o fată mea, c'aveam altcine
 "Mai bine - a face un de veniea dată"
 Întoarcei fata și ai mei pași așu
 Găbite după înțeleptii ce pe cale
 Vorbeau așa c'adrag făcui ast drum.
2. Când iată c'auru plângând prin vale
 Labia mea, dulce - o melodie,
 La și plăse - așu de el și jale.
 "Ce aud eu, dulce tată, ce să fie?"
 Au tis, iar el: "hînt spinte, gîndere
 Căci merg umplînd a vinei datoriel.
 Flăcări îngîndirate când întălnesc
 În drum persoane lor recunoscute
 Să întorc a le privi, dar nu s'opresc:
 Așa, întorcîndu-se spre noi tîrziu
 Și adînc s'mente duhur' într'un stol,
 În trecut ne priveau, mergînd mai înto.
 Cu ochii așu sub nequel rotogol,
 Și neptă - ale lor jale - așa de trase
 Că pielea se înfrîna pe osul gol.
 Căci nimeni nu cred că se uscase
 Așa pînă în vîntarea secei piei,
 Lînd numai ea pe oare - mai ramasă.
 Lăcane, gîndind în mine: Tat' acci
 Ce au dat Ierusalim în vremea cîmpite
 Lînd pure diuiti Moria în fiul ei.

Ora c'auru
 drag de el

ce

elo

V. Mar

pele

te. lipen

168 f.
Inele far de-opel par în orbite,
Si câti au de-omo'n fata de-om credinta,
Puteau pe M se-l vada'n linie albite
Oh, cine-ar crede, neavând stiinta,
Ca poate-mi mâr si-o apa sa-i aduca
Asa ntru hal, hrânindu-le dorinta!
Steteam mirat ce soame-aci: usnea,
Si nu vedeam nici course manifeste
Absentei piei si fetei de năluca.
Dar iat' un dub, din fundul negrei teste
Tintindu-si ochii fix privi la mine
Si tare-apoi: ce gratii-mi sunt aeste?
N'as fi putut sa-l recunosc, veri-bine,
Nici când din chip, ci-n vocea sa auzi
Ce fata sa diforma ascunse'n zine,
Si întreaga cunostinta fetii lui
Schimbarea asta întreaga nu o apinse.
Si chipul lui totesc-l cunoscut.
Ah, nu putei ce se ota năia privi,
Asa plângea, si mei sbârçita mela,
Si nu-mi privi nici lipsa carni stinse,
Ci spune-mi drept de lina si de ele,
Ce dureri sunt cari drumul ti-l arata?
Să nu închizi gura ta rugăni mela!
Ah, fata ta ce-o plânsei moart' odata,
Stărneste'n mine tot asa durere
Si: acum, c'o vād atât de diformată!
Dar ce, pe cer, v'aduce-asa'n scădere?
Nu-mi cere să-ti vorbesc, când itau mirat,
Căci rău vorbesc cei plini de-o altă vire.
Dar el: si apoi, printu'mi vecinie sfat,
S'a dat puterea care-astfel mă svântă,
Si pomului ce'n usmă l-ati lasat.
Dar gloata întreagă ce cu bocet cântă

V. 21
Cunoscere delata

Si gura ta
închide rugăni

P. 2. a. 1. 1.
poit.Nu auzur mi
ocoleP. 2. a. 1. 1.
stingă odine

1. 1.

Fiindcă guri poa- i uria^o orbeste,
Se face- aici prin poartă și se te sfântă.
Dorinta de- a mănca și- a bea ne- o crește
Mironul seis din pom să se ridice
Și- ael păsău de- sur, ce- l răcoareste.

70 Dar nu odala ocolul pe cornice
Ne dă aceluși chin o mprosătare,
Zic chin și- ar trebui plăcere- a- l tice,
Că mpirii sântem spre pom de dorul care
La stingă Crist voios "Eli"- l faciu,
Pecând murea spre- a da răscumpărare.
Tar eu: Focul, de când schimbaseri tu
Pe- o lume bună lumea cea sărăcă,
Cinei am nău nu trecuă par aiu,
Putinta de- a gresi lopita dăcă
80 Și- a fost mai înainte de- aceea bună
Dăcere ce cu cerul sfânt ne mpacea:
Tu cum rosiși pe- ora de sus curmă?
Gedeam la cer de jos a te vedea
Cari vremea lor prin vreme și- o răsbună?
Tar el: M'aduse- așa curând a bea
Peliulul dulce- al carnei dăviesare
Prin plânsul ei cel dăruie Nolla mea.
Cu mari suspine și cu rugă pioare
90 M'a muls din răpă urdu- astepi, adică,
Și libești de- alte răpi aici mă scoare.
Pe- atâtea mai scumpă e și mai amică
Lubila- ni rădămură Nolla 'n raiu
Pecăt și 'n fapte bune- i mai unică.
Căci tu, Barbăgia din Lardina, ai
Femei și tu la suflet mai curate,
Decât Barbăgia 'n care mi- o lăsar.
Dar ce mai vrei să zic, o dulce frate?

P. 2. a. 1. 1.

A. Lumea cea pe- o lume și dăcă

Se- lă fu de- a gresi lopita

Ce murea cu cerul o răscumpărare

Ce vad un lup, la co-ti-am spus dovada,
 Si-acele-tile nu sunt departate,
 Cănd de pe-amvon opri-voli sa se vadă
 Impudicile doamne florentine
 Umblând cu simul desvalit pe strada.
 Spre-a se mbrăca onest, co-lasacine,
 Co-barbare-astep-tara nă-tătura
 Bineni sau alte discipline?
 De-ar iti acelo-obrărnice măsura
 Ce-dori în cer de-acum li se gătește
 Si-ar pune de pe-acum pe ulei gura!
 Prevățul ins' aici de n'amagește,
 Boci-se-vor mainte-a da mistala
 Pe-obrazii cui cu nani azi s'ogoste.
 Ah, frate-acum n'ascunde, ci ne'nvata:
 Nu singur eu, cum vezi, ci întreaga giute,
 Privim cum faci luminii umbra n'fata.
 Si-am tis asa: „Dacă-ti aduci aminte
 Ce-am fost cu tine eu, cu mine tu,
 Amar ne-o fi a ne-aminti n'prezinte.
 Din viat'atcea, ast ce-i Duce-acu
 Al meu, n'a seos de-alaltăieri pe mump,
 Cănd zora astuia rotundă fu
 (Spre soare-am aratat) n'a dus cu sine
 În căinea vie-a mea case-l umeară.
 Prin trista noapte-a mortu' far' de fine,
 De-aci-mi tinnu în sus puterea trează
 Sa ure si s'ocolesc pe dealu-a cel
 Ce tot ce n'voi e stămb acu' năreptcoză.
 Mă va'noli, mi-a tis, până la tel
 Deolo unde fi-va Bealnea
 De-aci-apoi voi merge far' de el.
 Virgil e cel ce-acetee mi-le-tice

Ce-i tota goba
 in cer-tura.

astu' leu

De-aci-mi a seos
 în cer-tura
 în cer-tura

Tar altu - i umbra pentru care toate
Căsemur mai nainte - de în cornice
Se întregul murele ce diuînse - l scoate.

111

din anul 1

Purgatorul

Caet 12
113

24-28

24.

mai lin nu se facea nici vorba pasul
nici pasul vorba, ci vorbeau

1. Nici pasul vorba si nici vorba pasul
Nu ni-l slăbea, vorbind mergeam grăbiți
Așa că n'apins de vânturi bune vasul.
Dar mortii n'au, din nou pășind mureți,
Văzându-mă, că-s vine trăgeau mirare
De mine-acum prin ochii lor scobiti.
Dar eu urmând porrita creștărie:
Din cauza celuilalt e mersul lui
Mai lin decum i-ar fi de altfel, îmi pare.
10 Dar unde-o fi Picarda? Iți să-mi zăpui?
Si n'câtă gloată n'purure i'adună
V'nu vedhie de vânt nici unul nu-i?
"O, sora mea, fumează ea și burea,
Nu știu ce-a fost mai mult, se veselește
15 În nalt Olimp purtând a ei cunună."
Așa dădău, si-apoi: "Nu ni s'oprește
Pe-oicine să-l numim, căci diformat
Prin foame chepu-atât ni se poceste.
Deci de aici (si-un dub mi-a arătat)
20 I Bonagium din Luca; mai năinle
Putu, si-acl din toti cel mai uscat,
Disceii întregi i-a fost tărie.
Din Tours a fost, si'n post o să-si desgroape
Tipari de Bolena n'os ferbiute.
25 Si pe-aliu multe ni-i arăta do-aproape;
Si-a fi numiti plăcere le era,
Căci toti părau ca Zimbet sub ploape.
Vănu pe della Gilla cum ura
Degeaba dădău; Bonifaciu, care

vorbe, nici ele
ci vorbeau
pasul

de al dăla rind
Prin popile din ochi
trăgeau

ce pururea-nu

O, ea n'au pururea
decat burea, sau poa
le năinle, și tu cap

Lo se făcând undă
sclăd

a fost vânt

vânt

30. Primi pe-asa de multă cu stola sa.

Po și Marchez, ce nu cu sete mare,
A stat la Forli tot de cepe pline
Si 'n veci n'a fost satul, e' a fost atare.

Apoi cum pretuete si-alegi tu fine

35. Așa făcui și eu cu cel din Iuca,
Părând de altfel că-l și curioz mai bine.

Vorbea 'n murmur, și nu stie ce gestuca

Sintie pe unde-i dă algi sentimentă

Amorul chie co-i mistura năluca.

40. Tu cel ce-mi pari așa de cu voință

Pă-mi spu' ceva, fă voia ta niplinită

Si-astompăra și-a mea și-a ta dorință.

45. "Născut o Doamnă e, dar nevălită,

De-al cărei drag iubită va să-ti fie

45. Cetatea mea, oricât e de hulită.

Tu ai să mergi cu această prorocie.

Si-al meu murmur de-ti fu spio vro eroare

Decare-i faptă certă naturie.

50. Dar spune-mi drept, esti tu acela care

Le rime nouă-a scris co-asa vestia:

«O voi fence de-amor cunoșcătoare?»

Tar eu: „sunt unul, care când mă inspiră

Amorul, îmi notez, și n'împoa lui,

Le-mi cântă el cu cânt apoi pe lădă.”

55. „Acum văd, frate, ce departe ești

Si Iacob și Ghiton, ca mine

De noul stil frumos de care-mi spu'.

Iu văd cum para voastra stăru se tine

Pe urma celui ce dicta ră n'voi,

60. Cum para voastră n'a făcut, veri-bine!

Si 'n stil nu pot vedea un son și alt son,

Lăți vrând să placă toate le-afectare.”

caci el pare mai -

sintie pe unde-i dă algi sentimentă
Amorul chie co-i mistura năluca.

proze
cum faci doi rând

cum stai se vede și-a
locul

scutit
în locul unde-a sa

Oruflot co par

cu-al unu val, ce
făcui-oa placu

pe-acela-l
vad cu o
ce n'avea nimeni-a
leor

n'avea
le-mi cântă
când se cu
depară

De departe ești
Si Iacob și Ghiton

cu, si

Al, frate mi-tie el acum văd nodul
Le-apri pe Iacob
Le-apri pe Ghiton
Ducerea de noul stil, cui țese inodul!

Precum cocorii ce la Nil erueară
 65 Si' acum' aori în stol și - apoi în sborul
 găbit al lor în sir se îndepărteară,
 Așa fiece și-aici întreg poporul.
 Intorsi spre dreapta i-am văzut cum pasă,
 Făcându-i iute și joamea lor și dorul.
 70 Si' cum un om lăudat de-alerg' își lasă
 Pe soti să meargă, până ce-și pșăie curmă,
 Pășind încet, înecul ce-l apăsă,
 Așa lăsând în treacă sfânta turnă
 Flores, venia cu mine n rându marea.
 Când am se te revăd, îmi rise n umă.
 "Ce zile - am de trăit", am rise, "știi eu?"
 Dar n-o să întorc cu atât de iute vântule,
 Spre-a nu fi întâin la mal cu dorul meu.
 Căci locul cel urât vîrtii mele
 Se pare-urât spre-o jalnică ruină
 Din zi în zi mersu cărând în rele!"
 "Dei mergi!" a rise, "Te cel mai plin de vină
 De coada unei beție - l vād eu tras
 Spre valea n veci lipsită de lumină;
 Sporește - al beției mers din pas în pas
 Gescând mersu, până - i stîrveste toate
 Si - l vād un trup diform pe câmp trănăs.
 N'au mult a se învârti necste roate"
 Si' n sus privi spre cer, și fi-ti - va clar
 Le vorba mea să-ti spu - acelu nu poată.
 Te las, acum, căci nouă înt'art hota,
 Mi-e timpul scump, așa de scump tot ștopul,
 Si - l pierd prea mult, pe-un pas cu tine rar."
 Cum prinde - un ius din stol ades galopul,
 Eșind din vasul trap de călăras,
 Al' primei lupte - onor fiindu-i scopul,

Dei cum

116

pe un

mes

ce-lu te-on

reveler

- vorbi, stie

neare - au noștr

Vi. P. vād de

2

ti-știi

P. un timp

reveler

Le acelu

spune i vorb

acelu

iau sborul

cu mult m

Ca nlori, nauri cum si

habiti si priv

Pru

Pru lung ners

Der nu mai vau nterce - ala' de nle
 Cu ngero stau

La mal

Spre valea nuda - der niovare

Ca ce bato oncare vna

am 20

Si astfel cu celui - l' urmasului potenta
Urmasii mei inco - sperando - i' curiozitate

Asa potu si el cu grabnici pasi,
Tar cu ramareii cu - acci doi cu minte
Ce - au fost ai lumii - atat de mari furtazi.
Cand fu in adane intrat acii 'nainta,
Ca ochii mei il urmasseau, precum
Cu mintea - i' urmasseau alai curiozitate,
Varu alt pom, si nu departe, in drum
Cu ramuri verzi, frumoase si neascate
Spore case ne storceau chiar acume.
Varu popor cu minile 'noiltate
Strigand ne - s - ce spore furtul neapune;
Cum pruncul dormie si flaind se bate,
Tar cel rugat nu - i da mei nu raspuns
Si si mai mult dorinta spore - o i - o incinge
Aidic obiectul vut, nu - l tine - ascuns.
Si ca inelati, pleau far - a - l atinge.
Tar noi sosiram si la pomu - acel
Ce - atatea rugi si - atate plaus respinge.
Pe - alt mal urmato, si va fenti de el;
De ~~luc~~ multul pom acesta nu - e,
Ci e mai sus, si - acesta - i e surcel.
Din crengi nu - i cine - asa neap sa spue.
Precum deci, pozie dragi si eu,
Pe - alt mal, lipiti de partea care me.
Licea din pom: „Ominite - aveti mesen
Pe cei in nori nascuti, cum beti, misen
Cu duplu piept, s'ostia cu Tesen,
Si band cum s'aratare slabi Iudei
Si nu - i viu gedon tovariasi cand
Venia din culmi sa intimpine Mardai.
Lipiti de - acel parete - acum mergand,
Pacate ce - au intrat prin gur, urmate
De - azo de - amar castig, noi arculand.

deci
si fu di o
chii

Com
no ne urmas

arando

Curia band

Si culpe a

Si - apoi, în largul căii descurcate,
 Privind far' a vorbi vîo vorba frântă,
 Făcuserăm pasi vîo mic, când deodată:
 Ce - umblati voi trei si singuri, far' de tîntă?
 Ne zise - un glas, si - au tresărit acii
 Cum sare - un cal fricos când se 'nspăimîntă.
 Năltăi deei capul ca să văd ce fu;
 Si 'n veei cuplorul roșu - așa nu face
 Metalo - ori sticlă, si nici lucii nu,
 Ca unul ce ne zise: „De vă place
 S' urcati în sus, cotite acum spre mine,
 Pe aici se due deei ce merg spre pace!”
 Orbit de - aspectul lui m'am dat în fire
 În dosu - acelor mari învătători,
 Ca unul ce - ascultând din spate - li vine.
 Si cum eroldul umedelor țori,
 O boare 'n Maie, adie - aducătoare
 De - un plin mînos de ierburi si de floare,
 Așa simții pe fruntea mea o boare,
 Simțiam si - a perelor bataie lină
 Cu mult mînos de - ambrosie - adietoare.
 Tar el zicea: „Ferice, cui lumina
 Due gratis - i veni, sa n'aiba pieptul
 Orbit de potta gurii - opuzire plină,
 Li - o foame - atîtă călă e cu dreptul.”

25.

Era pe - un timp când drumul mi ne dă
 Răgar, căci soarele 'n Vitel lăsat - a
 Al țilei mari, si - 'n scorpio - al nopții sta,

Cum nu stă omul deei, când vîndurata
 Nevoe-l mîna grabă 'n mers să pue
 Si-orice ar pîti, de toate este gata,
 Aşa intrînd si noi pe cărările
 Mergem în sir, urcînd acea stîncioasă
 Le 'n lung înisă ori pe cîti o rue.
 Si cum întînde-aripi, dorînd să zboare,
 Vîl bersei pîie, ci nendăsmînd să bată
 Din ele-apoi, le lasă să-i scoboare;
 Cu vîre-aprîns'ase, si-ase necată,
 Pă'ntreb fui eu, pînă la gestul cum
 Il face-acel deei să 'nceap' odată.
 Cu toată grabă noastră po-acel diam
 Virgil mi-a les: „Al vorbeii are, pe care
 L-ai tîns pînă la fier, desfă-l acum!”
 Deschisei gura deei cu neredîtare
 Si-am les: „Cum pot aici slăbi, fărînto,
 Cînd n'au nîci o nevoe de mîneare?”
 De Meleagru do-ți aduci amînto,
 Cîtu 'n timp ce-ordea un lemn, ardea si el.
 Le-avui li-e 'n dos, atunci li-ar fi mînto.
 Si-apoi gîndînd că 'n ori si care fîll
 Te misti, a to imagine 'n oglindă,
 Tu p'ai întînde are spre-atîr tel.
 Dar veau ca dorul tău sfîrșit să prînda:
 I Statue- aici, si-l chîem si-l rog aici
 Pe rana-ti plastru-alinător să 'ntînda.”
 Dar Statue-atunci: „De 'ncore unde esti tu,
 Aterne lucruri să-i explic, dreptă scîrto
 Să-mi fie deei, că nu pot 'tice nu.”
 Si-asa 'nceput a: „Mîntea ta i' avî
 Alent ce spui, si celor întrebato
 Avea-vei spre-adevăr o călăuză.

perso n bulean
 cum d mltu

membru de om

Ori carui membru unu, la fel

Si col ce la da hrana ^{cu ase} in nersi pui
nu se

Un sange-ales, ce virele nsetate
Nu-l beau micand, si deci prisos devine
La dup' un prinos si restul de bucate,
40 La inima puteri ca' gemine
Spre-a naste-umane membre, cum e' corp
Alcarga, spre-a nutri pe-aceastea, in vine.
Din nou digest scoboara in locul case
Mai buna e sa nu mai fie spies
45 Si va fi fiere pe-alt sange-apoi el corp.
Si unul pe-altu-se patrunde, dispus
Sa rabda unul si-altul sa luereze,
Pun locul cel perfect de-unde-i adus.
Si-unut cu-acela nepe s'opereze;
50 Incheaga intaim si'n suveru intanta
Materia lui o face sa viere.
Activa parte, vitala devenita,
La in plante e, cu diferenta starii
La in plante e pe drum si'n om sortita.
55 Luereaz' apoi atat, ca fungul marii,
Miscandu-se simtind, si-organizeaza
Puteri caror samanta li e luereaz'.
Se intinde-acum virtutea, se intramcare
Deo ce dusa' alt tatei sange vine
60 Prin care firesc membre le formeaza.
Dar cum din animal copil devine,
Tu nu vei uca, iar aici preseste
Si-un mult mai intelept om decit tine,
Laci primul intelept il crebeste
65 De viata noasti a lui invatatura,
Funde' organ varat el nu-i gaseste.
Tu prinde-nu adosaral clas duu gusa
De-acum, si afla ca intrun fat de ndata
Ce-au creeri deplin a lor structura

li e puzmura

manulata

lui

faptul

Ter alto - oncar puter namu

- Voios de-atata art² a firu, cată
Motorul prin spre el si intrusul pune
Duh nou plin de putere, care intrată
Atrage² n ea ce-aci gasi² n actiune
Si- un singur suflet fac ase, si- atare
Trasce, simte si de-al său dispune.
Si ca sa n' ai de câte-ti spui mirare,
Versi caldul soare cum devine vin,
Unit cu meul care vita-l are.
Tar când fac-hesis nu mai are in
El las² a cârmii haină si n' virtute
Si- unu-l ia cu el si ce-i divin.
Puterile din simturi stau ca multe;
Memoria, mintea, vrese i-au rămas
Si n' actul lor cu mult sunt mai acute.
De vive-si cade-atunei, far de popas,
Pe-un mal din două, dar nici el nu ste,
Si-aci-si cunoaste² utăin al sortii pas.
Si ndat² apoi co-un loc il circumscrip
Puterea vie n juru-i radiara
Asa si-atat ca n' trup în lumea vie,
Si-asa cum, plin de ploi, când reflectară
Vărsoluh² n el pe fel ce străluceste,
In multe fete-orat se coloreaza,
Vecumul aer tot asa privesc
Si- aici o formă, cum i-o face² n stare
Pun mes² duhul care n el s'opreste.
Si- apoi asemenea unei placări care
Unicaro pe-al său fac oricum se mule,
Asa pe-un spirit noua sa intrupare.
De-aci el prinde viata cea pălă
Cui umbra-i zici; si- apoi, de-acelea vese
Oricare sunt, chiar vâs, i se mp'umula

Macar
locul lor

Căci

De aici avem și lacrimi și suspine
 De aici avem curiozitate și umbri,
 Pe cum pe munte - aici vădit - a lui
 Și - apoi după dorințe - ori înbolduri
 De altfel, în umbră vară se figurează
 Și aceasta - i cauza mare - tale - "mimii."
 Eram acum la ultima "ntorsură"
 10 Și întors la dreapta, când iarăși îndreptat
 Din coastă - aici ies flacări aruncate,
 Comuțecă în "adver" - nu vânt din ea
 Le "n" sur le "mpinge" și din ea le - abate.
 15 Prin stăntul loc ferit de "trebura"
 Și mergem rînd pe rînd; eu, plus de frică,
 De foc aici, și - aici de - a nu căde,
 Pe căde - acum, așa "ncepu" să "liea",
 Privirilor în "frun" să le "tuzocul",
 20 Căci le "ne" cari "pînă" o "găselă" mică.
 Summae clementiae Deus, din focul
 Deal cumpănit cu auriană cîntînd,
 Încît rîlit mă "ntoarce" să vadă locul.
 Și duhuri au vădit prin foc umbilînd,
 25 De acela parie lor și - ai mei și iară
 Pe - ai lor să - i vadă eu mă "ntorceam" pe rînd.
 Iar cînd sfîrșira iurul lor "șigera":
 Bărbat eu nu cunosc, cu glăsul plin,
 Și "neet" apoi cu totu - l repetarea.
 30 Sfîrșindu - l, au "șigat" din nou: "a stat
 Diana în crîng gonind - o pe Helio,
 Cînd stăpîni de - otravă a Venerii - a gustat!"
 Și iar cîntărea iurul lor ferice
 Slăvindu bărbat, fene "făr" de prihană,
 35 Presum și taina și virtutea "ieș"
 Cît timp își ard cu foc avuta rana

Specula grije a noastre gînduri fură

Care le "ne" pot să cari "pînă" o
mică

Ast mod, cred eu, do-ajuns e pentru cle:
lu-atase carne si cu-atase hrana
si cea din urma culpa sa si-o spele.

123

26

1 Pecand toti lui in sus mergeau astfel
Pe mal, maestre-ni tot spunea acare:
„Aseulta-mi spaliu, sa te-ajuti cu el.”
Pe obrarul drept erau lovit de soare
Le jos spre-apus tot cerul inundandu-l
Schimbare in alb albastra lui coloare.
Tar rosul foc cu umbra mea facandu-l
Sa para si mai ros, pe multe varuri
C'aveau, mergand, numai spre-aceasta gandul.

10 Priu seurm-acesta drept motiv le fui
De vorba, deci, si asa si cuvanta:

11 „Nu pare-a fi inalta trupul lui.”

Pecat puteau, apoi, inaintara

Spre-a sti intradus, dar grije-avand tot insul

12 De-a nu iesi de unde n'ar fi in para.

Tu cel ce mi de leves, ci intradusul

Merqi cel din urma, ca mai mic fiind,

Te rog, de foc si rete eu aprinsul:

De-altau raspuns mi-e singur eu dormind,

13 Ci toti acestia sunt mai mare rete

Ca de-apo' ree un Etiop ori Ind,

Sa-mi spui cum faci cu trupul tau parete

Luminii-asa ca parca inea lui

Aripe sa zboare-al mortie sol me-i dote.

14 Ora-mi vorbi me dub, si-am vrut sa-i spun,

Si-as fi si spus, de n'ar fi fost deodata

Alas spre-alt lucru nou fare felicitari.

Ca numai spre-ast'aveau in

intepune

pecat natu-

din focul sau de-arnu-

Tu cel din urma, nu cu dinadusul
Spre-a fi leves, dar cel mai mic fiind
Te rog eu, cel de foc si rete aprinsul,
Si nu-e eu singur care-alept dormind
Ci toti aveti de-a sti mai mare rete

deci,

apropiata

arnu-

cu cel de foc

al mortu-

Sătul și cere-acelea să v'adune
 Le-i cel mai larg și cel mai plin de-amor,
 Să-mi spuneți voi, spre-a ști și eu ce spune,
 60 Le stol sunteți, și voi și patimazul
 Popor ce-areu în dosul vostru-apune? "
 Nu stă năme altmintei ciobănașul
 Din munti, privind în munta sa mirare
 Când, proit și pădureț, el vede-orășul,
 70 Cum sta nbe umbre-acealea fiecare.
 Dar când s'a alinat în ei umitul,
 Le'n sârg s'alina'n orice suflet mare
 Ora început-a ntau spre noi venitul.
 Fenece tu, ca diu't'a noastră ocina
 80 Stăntă neare, spre-a-ti fi mai bun sfârșitul.
 Deci ce neolo merg au marea vină
 Pe care-ai săi lăi Cesar triumfând
 În no fată i-o nputau strigând: regină!
 De-aceia se despart totom strigând,
 90 Precum ai si'ntales din aurile,
 Amurii lor ruxine-adaogând.
 A noastre vicii-au fost ermafrodite.
 Ununa lege-acestia n'o nrmare
 Ci pofta si-o nplineau ca niste vite.
 100 Deci, când ne despartim, spre-a noastră oară
 Strigăm de pofta lacomei fenei
 Le fiară deveni'n cioplita fiară.
 Acum ne ști și veri și cauza ce-i.
 Pe nume poate-ai vrea să ști și cine?
 110 Dar n'au nici timp, nici nu știu cine-s ei.
 Dar vreau să-ti stămpăr dozul diu spre mine:
 Sunt Guido Guinicell și-aci'n spălare
 Funderă ne am căit spre-a vîeti fine."
 120 Cum veseli fii-au fost, în jalea mare
 Co-ave liurg, când mama fu aflată

8. - unușor mai poftă ca și înainte

116 Si un duh mi-a arătat în fata lor
 În graie modernă cu multă mă biruise.
 În proză de roman și în vers de amor
 Și-a scris pe tot, și las pe proști să împartă
 117 Verdict că ar fi genul superior.
 Nu în fond văd ei, ci în forma cordonată
 Talent, și astfel închid păreră co-aviză
 Mainile-a co-ascultă de minte-oră artă
 Așa și lui Ghiton din gură în gură
 118 Mulți vechi i-au dat întâiul rang și onorul,
 Și mulți apoi prin artă-l întrecușă.

adesea co - nu fus pe el

fond

126 Așa fui eu, dar neg pe-asa de tare, un
 Lăud înșuri se numi el, și - al meu lăd
 Și - al altora mai bunî cari au cântat
 Cări rime dulci de-amor au scris vrodată
 127 Și multă vreme-am mers și ngândurat
 Și ca și surd, privindu-l cu durer
 Dar pentru foc eu tot departe-am stat
 Lăud fui apoi satul de-a lui vedere,
 Cu acel cuvânt co-orice'ndobeli iti ia.
 128 Și-am spus că-i fac eu drag orice mi-ar cere.
 Dar el: "Nu căte-aud, tu n'minteai mea
 Otoro-o clava usua lasi, că Lete
 Și o întinere-oră și o stingă n'o putea;
 Dar dacă-i drept ce mi-ai jurat, poete,
 Motiv iubirii, co do mine-o ai
 Și n'loate mi-o arăti, ce fapt îi dele?
 A tale versuri dulci, îi replicai
 Co-or face scump condacul ce te scrie
 Cât timp va dăinui modernul grain.
 129 O foate-acest co ti-l arăt, imi țise
 Și-acum, atât de larg de-ti-e favorul,
 Încât tu poti și n'clavistru-a te sui
 În care-i Crist mai mare-a tot soborul,
 Nu total nostru pentru mine-i și
 C'atâta ne-ajunge n' lumina asta n'care
 Ni-e stus orice putintă de-a gresi.
 Și pre-a face loc și altui duh, imi pare,
 Co-aproape sta, perităm foc deodată
 Lumă piere-afund și-nu peste n'apo mare.
 Dar eu mergând spre umbra aratăta
 Te-am spus că ar vrea și lui a mea dorintă
 Pă... facă loc și-onorarea meritată.

126

de cum sunt eu
 V. M.

cu suflet mare

Se tot învârtă
 departe-am stat
 mare

apare o face
 altădată

dispare

141 Nu vreau să ascund și nici nu-mi e n putinta
 142 Eu sunt Arnold ce plâng și mare cântând.
 Dar sper, vârand trecute mea prostie
 Voios de-o zi ferice de-oarecând.
 145 Si-acum te rog, pe-acea valoare vie,
 Te până în culme fi-ti-va îndrumator,
 La timp, aminte-amareul meu să-ti fie -
 146 A tis, perind în foc curatilor.

Am căutat
 să-mi scriu
 cântecul

Am căutat
 să-mi scriu
 cântecul

27

1 Cum stă când prime-î foc vebrează în locul
 Săopit cu sânge duri gl sân Pământ;
 Si stă pe țero cumpara si în locul
 De-amare în fange apa e fierbinte,
 Asta stă soarele, că în seară de
 Când sfântul auger ne iese nainte.
 Pe mal, dincoș de flacări stând, cântă:
 Beati mundo corde, lise glasul
 Mai viu decât cel viu din noi era.
 Si-apoi: De-acei în sus ieșit vi e pasul
 Cât timp n'ati ars în foc! Intrati, si-în cânt
 Din foc venind vă va conduce pasul.
 Osa ne-a tis deaproape solul sfânt,
 De-aceea fui, la cele ce ne spuse,
 Ca omul dus de via a n'tra în momânt.
 Frângându-ni mânilo spre cer adese
 Priveam în foc, imaginându-ni foarte
 Dăruite trupuri de-om de foc distruse.
 Intori spre mine usitii să mă poarte

Când din foc
 si-în drept pe

Stă soarele de-în
 caie se-mie
 de foc, si
 stând-

La deal

venind!

Deceat cel viu din noi în via

De crezi ca poate-am gaurit

Prezum deschide ochii cand aude
Mormoni, facand de Tisbe,

Alina dinu de el ma -

Prezau, si - apoi Virgil : „O fatel meu
Dici pot fi cormori, dar nu si moarte.
Si - adu-ti aminte, adu-ti, ca daca eu
Te-am scos intreg cand tu pluteai pe flacara,
Ce pot aici, vecin cu Dumnezeu ?
Si sigur cred ca intr-aceasta para
A focului chiar mi de am de - i sta
Nici fir de par din crestet no sa-ti piara.
De crezi ca poate vreau a te usala,
Tu mergi la foc si la temerii credintii
Cu poala hainei tu cu mana ta.
Si las', o las' oricea frie a mintii!
Hai la - te nea, veghiat venind cu mine.
Dar cu tot feru si n contra constiintii.
Varand ca stau tot feru si nchis in mine,
Atata mi - a ris putina: cu vorbe crude
E. Tod de - aci ntre Dicu - ai ta si tine!
Prezum, merind, de Tisbe cand aude
Piram deschide ochii si o priveste
Cand dudu nepe rozu - a naste dudu,
Artel, simtind ca ghiata - mi se topeste
Trivu spre el, cand nimele - l rosti
Ce mintea mea deapuran mi - o nealbeste.
Si - atenei mi - o ier, si fruntea si - o nasproi:
Sa stam acum diuica? si - apoi surise
Cum faci c' un prun, cand poama - l birui.
Si n foc intra naintea mea si - i iere
Sa - mi vize n urma sar, lui Statu care
Un drum atat de lung ne despartise.
Cand fui in flacari, as fi fost in stare
Sa sar spre - a - mi da racoare n fier topit,
Atat era vapoia lor de mare.
Spre - a ma ntaru deci total meu iub
Cu parca - vad si ochii, a pruis sa spus,

ICADOLLA
MSSE
ROMANIA

Si tot numai de Duce mi-a vorbit.
 Cântând ne conducea pe-o cărare
 În glas din foc, iar noi spre el tîrîm,
 Lăcrăm iar la malul casei sue.
 Voi cei aleși de Tatăl meu, veniți,
 Suna mi'mi din cor-ataxi lucruri serine
 Că înlocuie în lăcrim ochii - mi' biniți.
 Sta scoroale în apas și amurgul meu,
 Habitu v' a mai tis, nu umblati agale
 Că timp apăsul mi' sub umbre pline.
 Duce prin stănce drept a noastră cale
 Spre - mi punct asa că rupt de mine fese
 În lăta - mi scoroale de adănc din vale,
 Putine trepte - acel ureș ne duse
 Când si stău, din umbra - mi co s'a stău,
 Si eu si ea, că n spate - acum ne-apuse.
 Si pînă a prinde în tot al ei cuprins
 Acestei lăta a lărie
 Si a si si - al nopții pâl egal întins,
 Toti trei făcăm pâl vi o heapt' a scării
 Lăci lăcră - aici a muritelui natura
 Putința în noi, nu farvecul uscării
 Cum fac când stau și ummegă din gata
 Si caprele se uită
 Umblau pe culme, cât timp flămânde fură,
 Si - al lor cioban, cât timp tăcut stău
 În mut umbris pe-aprinsul mureș de vară
 Proptiti stă în bătă si de pară - l au
 Iau cum păstorul care doarme - afara
 Peșce noaptea întins pe lăngă vite,
 Tărînd să nu le mprăstie vi o fiară
 Toti trei asa în lărgii acum clipite,
 Cu ca si - o capră, că păstoru ei
 Scutiti în rocul stăneș - acci scobite.

că rupt mi fală - mi fură
 Al 28.00.00.00 - acum adănc mi
 A scara n mi -

Putu puteam sa vad pe-afara ce-i,
 Dar si prin strimtul lor varu't. am stelo,
 Mai lămpesi si mai mari ca de-obiceiu.
 Gândind asa, si-asa privind la ele,
 Mă prăse. un sonu; un sonu de-acel ce are
 Viru'm de stări cari. n-au să te însele.
 În ceasul cred când prima-i scăpădare
 Pe munte n-est frumoasa Citerce
 Ca n-est de-aure aprinsă n-veci ne pare,
 Păru frumoasă o tânăra femeie
 C-o vad în vis, cum cântă n-mers si-aduna
 Pe-o lăuca flori, cumuna ca să le-ncheie:
 „Să stie-oricine. ar vrea n-să spuna
 Că Lia-mi sânt, si-acesta-i placul meu
 Să-larg să-mi fac cu mândre mări cumuna.
 Să-mi plac gătit asa n-oglină vreu;
 Dar sora-mea Rabero n-si mai lasă
 Oglină. ei si zăde-asa mereu.
 Să si vadă mândri ochi, do-atât îi pare,
 Ca mie-o mă găti cu mână mea;
 Spre vară el ea, iar eu spre iapto-atrasă.”
 Acele albore co'n lon sa vad do-abea,
 Pei-atât mai dragi căror se întorc în țară
 Pecăt ei mări tot mai vecini cu ea,
 Joneau lutindem noaptea cea fugara
 Si sonul meu cu ea. Deci mi-am sculat
 Lăci si. ai mei mări macini se sculară.
 „Acel fruct dulce-asa de mult cătat
 Pe-atâtea crenși, do-și zice mortale,
 Ari loamei tale n-pace-ti va fi dat.”
 Virgil, întors spre mine, aceto-a sale
 Cuvinte-a sis, si n-lume doru'mi n-s
 Le-ar fi n-plăcere-acestora egale.
 Si-atâtea dor pe-avutul dor mi-a par,

nu pot ?

cand schiant
apoi

?

Caci ea iare
mare iapto-?

La poezia

Versi roasele ce 'n fata ta străluce
 Versi iarba 'n câmp și flori și arbori
 Ce-acest pământ de sineși le produce.
 Și mandri ochi vorosi par o so vie,
 Acei ce 'n plaur cereau scăparea ta,
 Tu poti sedea
 Nici glas mei reu nu-mi mai aștepta
 E liber, drept și tare - al tău arbitriu
 Și-ar fi presal a nești-l asculta:
 Deci domn pe tine te neștii și 'nmitru.

flori în câmp
 și arbori

Încot mîntiam cu orice pas că sborul
 Și crește - avîntul său spre culme 'n sus.
 Și când pe-al seari văsof am pus picioare
 Pe cea din urmă treaptă a ei, în fine,
 Privind la mînt - a lui conducătorul:
 Și - eternul joc și-al vremii mai puțin
 Văruța - l-ai, și-ajuns-ai, hîl meu,
 De-unde nimic eu mai vad prin mine.
 Prin mînt și-arte - aici te-adusei eu;
 De-acum placerea ta și-ai ca ducă,
 Ești seos din orice drum și stînt și preu.

cîntec nr. 131
 131

de unde eu
 stînt - nu pot să
 vad

28

Dorind să văd și 'n jur cum e și 'n sim
 Divinul codru des și viu, și care
 De zile ce venia colorii mai live,
 Plecînd din margine, țara de-avîntare,
 Treceam cu pas încet alina câmpie
 Ce plin tot locul de mișcare - l-are.
 Și - dulce - aură care 'n veei nu stie
 Schimbare 'n curs, imi fluturî pe frunte
 Nu mult mai mult ca boarea care-adie,
 Facînd ca frunzele 'n mișcări mărunte
 În dulce tremur se plecau spre-o parte,
 Spre care - umbrește stam divinul mînt.
 Dar nu eriau din drit așo departe
 Ca 'n vîrful lor mărunta păsărie
 Să nu-se deprindă a lor ori câte arte,
 Ci verole de-acole ceasuri prime
 Cîntau saltînd prin frunza care 'n jocul
 Acelui bori acord le da la rime.

locu m

țară? de
 ca n

Locul în care din mai e plin tot
Pe malul Chiasei prin bratețul lui.

Prezumtue creangă 'n creangă plu e locul
Padurilor de Brad pe malul Chiasei,
Lăudă tot lăse 'n voia sa sirocul.
Cu parii 'nceți în inimă rămasă
Păduri antice - atâtea drumuri făcu,
Că nu puteam să văd pe unde 'ntrease.
Si încă de un păru oprit cu fui
Ce 'n stănga 'nceț cu stăbele lui unde
Plecă soptind ierburul coastei lui.
Ducăte - și limperi ape 'n lume - oriunde,
Ti ar fi părut că au ceva negoase
În rând cu acesta ce nimic n'ascunde,
Dese rupt umbr' apururi stătătoare
El curge - nimeni cald pe ascunsu-i plau
Nici când atins de lună și de soare.
Cu parii - am stat, dar ochii - mi' amneau
Să văd pe opusul mal al apei sfinte
Verdeata mult a multui fel de Mălin,
Si atunci văzui, cum vezi ceva născut
De odal' ase, că plu de - nimie stând.
Ducăte - alt gând în lunea din mîle,
O doamnă 'n mal, ce singura, cîntănd
Merga, și flori cari mîndre mîmpureara
Tot dăruia ei, la culogea trecînd.
O, Doamnă tu, ce în 'a iubiri rare
Te reabși, cum cred, de-i drept că sîntămintul
Din inimă prin ochi ni se tradează,
Te rog să bîne - vezi, mi-a fost cuvîntul,
La via spre mal ala
Atîta 'ncât să-ți pot prîcepe cîntul.
Tu - mi' amintesti și cum si unde fui
Proserpina, când mama - sa 'ntrebată
Pe ea, iar ea furia și o pierdu.
Prezumtue rotund în dans se 'ntrease - o fată

Prezumtue
plu
132

facu
canta cald

Si oprit de
nu p. to
vale
salo.

apoc. ifr.

marile

Tot locul
acolo
adina

edale

Cu tălpi lipite de pământ și unite,
 Încât e'ar face pași de-abia s'arată,
 Ora pe pașii galbeni înfloriți
 Și roșu, ca și a stors și n'ajeli n'care
 Trecătoare - și pleacă genule meste.
 Și astfel veni, mplinind a mea rugare,
 Aproape ncât cântare - asei ferice
 Să pot să prind și ce n'alea, ea are,
 Când fu și unde - i lasă eibii spre
 De stropi al apei cur, spre ochii mei
 Ca bucurie și ochii să-i ridice.
 N'avea străfulgerase n'ochii ei
 Mei Venus, cred, când fu străpunsă de ea
 De al ei copil mai mult ca de-obicei.
 Pe malul drept ridica acum fetea,
 Rupând cu mâna florii ce crește de sine
 Și fără sad pe nalta culme - aceea.
 Trei pași sta răul între ea și mine,
 Dar contul ce lui Xerxe - o probă - i dăde
 Ca n'friu orice - omerești trufie el tino,
 În ura lui Leandru - atât nu stăte,
 Că-i stă între el și pest, cât într'a mea
 Ast riu acum, ca sta între noi parete.
 „Suteți aici străini”, îmi zise ea,
 „Și n'locu - acest ales de odăpostire
 Unanei firi, că răd, vi s'ar pare
 De recreat și poate - o să vă mire?
 Dar psalmul 'Delectasti clar vă n'vata
 Și poate - al mintii nor să vi-l răspire.
 Iar tu, ce n'ai rugat v' - mi stai de față
 Să-mi spui ce vrei să știu, căci gata sunt
 Să-ti dau, cât pot, la tot ce n'trebi po vată.”
 „Și apa”, zisei, „și al pădurii cânt
 Combat în mine noua mea credință

și n'avea străfulgerase n'ochii ei

dau gura fetei
 Să prind din
 ce n'alea pusa
 în cântare

pe-ai dăte
 pe-ai dăte
 N'avea, cred ea

fu dăte
 la ea

fu

acum

Ca-n mînta-n loc de nor să ai stîntă

Ca de-orice tulburări pe-om să l scape

De-un lucru co-auris de-acest loc sfînt.
So-ti spun, mi-a ies, do unde ia fîntă
Din rîsul cee ce mirare-ti face,
Că-n mînta-n loc de nor să ai stîntă.
Supremul Bun, cui făr de sot ũ place,
Făcî pe-om bun, si-ast loc i-l dăte 'n lume
Ca drept zalog de nesfîrșită pace.
Dar n'a stat mult, prin vina proprie, -auris;
Prin vîna să schimbăte a 'n plau si 'nyrie
Si-onestul răs si vasele glume.
Deci cîte-s tulburări de-ale naturii
Mai jos, prin aburi din pămînt si ape
Ce-nmeară pe cît pot, în sus, căldurii,
Mai sus de poartă astui deal nu 'neape;
Căci el se nalt' atît de sus spre-ai
Spre-a face pe-om să l scape.
Deci dac' ale vîntului rolin
Oriundo-nmeară roata bolii prus,
Cît timp nu-i ruptă roata mîinii,
Atinge-un vînt si-această înaltimă
Ce 'n aer viu se nalt' atît desprinsă,
Si-i dă pădurii glas, căci ea-i desmîie.
O plînt' apoi de-acest curent atinsă
L-l umple de virtutea sa, iar el
O 'mprastie 'n jur, de-a sa miscare 'mpinsă.
Dar alt pămînt, procat e apt prin el
Si-clima lui, concepe si pucede
Virtuti diverse 'n pomii de-orice fel.
Acstea de le-ati sti voi nati mai crede
Minune-acolo 'n lume, cînd răsare
Un o plant' a cui sîmîntă nu se vede.
Si-apoi sa sti ca sfîntul cîmp pe care
Stai tu, e plin de orice ce răsad
Si fructe 'n el, cum n'aveți voi, el are

Vin spina a

134

telubale
n plau
prin mînta
la te furi

ca pot de mî

car acel
curent
luc

cand vine
pom ca
sare

Virtute-alară având pe

135
Nu-i apa asta din vapon ce cad
Schimbăți în ploae spie. a hrăni vîo vîno,
Ca pe-alte râuri ce sporesc și scad,
Ci e diuită o egală în veei fântîno,
Și atît prin vîreoa celui sfînt ea prînde
Decît deschisă în două lăture mîno.
Cu-asa virtute ea pe-ne sece descînde
Că stînge în om memoria faptei rele,
Și-a faptei bune-acesta i-o aprinde.
E lele-aceasta, una din vîlele,
Lume-i alta, dar efecte n'au
Decît gustînd și-aci și-aci din ele.
Ca gust orice-ape sub aceasta stau.
Și chiar avînd în seala potolita,
Așa ca lămuriri să ne-ti mai dau,
Mai fie-ti una totuș daruită.
Mai far' de pret ne cîed că va să-ti pară
Desi-le voue spînu-o neîgăduita.
Anticii-acei co'n vernul lor cîntară
Alu veac de aur ce fîrice-a stat
Ast loc de-aci în larnas poate-l visară.
Aici fu primul om nevinovat
Eternul Maie aici, și orice rodire,
Și aici neetarul cel de tot cîntat.
Întors acum cu întreaga mea privire
Pre-ai mei poezi, vedeam cum amîndoi
Limbeau de-aceasta ultim' a ei stîie-
Pre dulcea doamno m'au întors apoi.

Caet

Purgatorul

Cart 13
139

29-33.

Cântând ca și do-avea capulă fob

Așa, năpădă rădăci

nu
Din spre Dăi m'a năpădă
cotitura

si ca spre oț năpădă
lorie, o

si o săl a năpădă cu a năpădă

si a năpădă cu a năpădă

nu năpădă năpădă
alura

Ci. qearto dărmănd sporeu năpădă

Darce. aș pulea năpădă

asa ca i năpădă năpădă
Mă năpădă năpădă năpădă

Caci unde năpădă si lă năpădă năpădă

si năpădă năpădă năpădă năpădă

si năpădă năpădă năpădă

4

7

Cântând așa cum cântă mamorato
Adăore-aceste vorbe năpădăre
Peati quorum tecto sunt peccata.

Si-asa cum nimfo trece năpădăre
Sihashe năpădă codrilor, fugând

De soare-o seama, si-attele vrând soare,

Așa trece pe rău în sus, mergând
De malul lui, iar parii-nu se formau

Mai năpădă spre-a fi cu parii-năpădă în rănd,

10 Dar parii, vro zută,

Land năpădăre-asa cotit, egal marea,

Si-asa spre năpădăre năpădă năpădăre iaxo.

Nu mult am mers așa, si, ea si eu,

Land ea cu totu' năpădăre cătă năpădă,

11 Priveste-a țis si-ascultă, frate-al meu."

Si-atunci năpădăre că de tutindeni vine

Priv codru năpădăre năpădăre-se o lăcoare,

Încot c'ar fulgeră, gândeam în mine.

Dar fulgerul cum vine-asa si moare,

12 Ci-această dărmă năpădăre năpădăre năpădăre

Si-asa țis atunci în gâd: Dar ce-o fi oare?

Si-adăne unple o dulce melodie

Lăcoarea țării; si cu ravnă amară

Mustrai atunci a lăcoare năpădăre.

13 Caci unde cer si-uscături ascultară,

Fericea năpădăre, si de-abia țidită,

Nu vro să rabde năpădăre un val povară,

Subt care de-ar fi stat si ea năpădăre,

As fi quistat năpădăre de dulce stare,

14 De-aci, si-aceu si-apoi ca năpădăre năpădăre.

Peând treceam printre așea stări primare

Si domnie se-o plăcuse și în mare

Pare tot locul ca și în loc apine.

Si în jur mlaștii pârâului și în

ore foame de-aun tat

Si muni apăsuri

cu... chiar gânduri

In vîrste frumoase gale - a li vîrste

De-așchia și la varșă lucări egale
cu... al lumii

Deci Doamna rar

Șpe-acele vie lumini în ochii duci

Pare verduș
ca și în loc apine
si în jur mlaștii pârâului și în

43

A' veciniei plăceri, de-nimică ~~aprius~~ aprius, 141

Si dor' avînd de-alt fărîce mult mai mare,

Sub vertii arbori ca și-n loc aprius

Pare și în jur vîrdușul și vîrste,

Si-nu dulce cînt din sunet și-a desprins.

Ori reghe-oni joame-oni ger, feciore și fînt,

Dar au răbdat cu pentru voi vîrdată,

Si lit acum vă fac o rugămintă:

Si-mi verse apa Helicon bogată

Si-apute-mi al throniei cor și pui

Si vers ce greu și în gînd chiar mi s'arată.

Si sapte pome de aur cu creșter

La vîd, pînăti ora prin lunga țară

Se stă în țară noi și ceea ce vîrste;

Cînd fui aproape în atît de țară

La lumii cel ce vîrste vîrste și fînt

Me pierde-al rău nimie prin departare,

Puterea care mintă-i dai vorbire

Făcî și vîd că-a lămpi pînăti-ac

Opaci, și voci cîntau întru mîrșire.

De-așchia lumina cu clar tenue

Trușorul vas ca luna n-lăsi revine

La mîrșul nopții și mîrșul vîrste ei.

Mă înțoarce cu priviri de-nimică pline

Șpe-al meu poet, ci-al rău răspuns fereșe

La stă privind, și el vîrste ca mine,

Si iar privi spre-acele-odoare-alese

Se-ara de-ncet veniau, că mai în țor

Sunt paze necti ai tîrșei mîrșese.

Si-mi ție Doamna: Poca te vîrste cu dor

Avînd de-acele lămpi și al vîrșe

Si-nu pînăti și ce în vîrșe lor.

Si, ca și-nimică și duci lor, popoare

Vîrșe venind, și albe-aveau vîrșe

Cum nu s'pe lumii - albastru ce ar fi în lume.

Lume nu-i pe lumii n'vcei astfel de-albore.
Lucea la stanga - mi' lueul apoi spint
Redându-mi coasta stângă neăt părăsăm
La si n'oglină ce mi-ar sta înainte.

2 Dar caud p'o mal atare loc avdăm

1 Aveam distanță singur tîrnelul
M'oprii sa vād mai bine, si vārui
Dārui hărăd aeele lămpi, sîmlelul
Orela dănd în urma - lo - o coloare

27 Lume este o linie trasă cu pencilul,
Așa că, n'r, distinct' a lor lăcoare
De septe dungi, în fetole ce dau
Lui Toebus are si lumii n'cîngătoare.
Mai lungi decăt vederea mea erau

28 Aceste lungi, iar cele din afară
Lume rece p'ari, cred eu, se n'ndepărtau.
Sub cer ara frumet cum spusei dără,
Bătrâni, de doua ori doisprezece, - având
Lumini de crin, tot doi cu doi intrară

29 Si toti "Binevorbită fi," cîntănd
"Intră femei si buicucăntate
A tale frumet, terne stănd

In fata mea si flori impurpurate
Si ierbi, pe-alt mal, cu toatele mpreună

30 De-aeele giute alee - au fost scapate,
Precum pe cer o stea la stea s'adună
Ara venia n'urme patin fiare
Si toate-aveau de frumet verzi curună.
Cu rare-auri ornata fiecare,

31 La pene numai ochi, cum, de-ar fi viu,
Gandesc că Argus i-ar avea atare.

Dar mine nu mai pierd să le descriu
Crestine - al meu, căci do-altolo mi-e mie,
Zăcat aici îmi cat'avar să fii.

alboșii
142

hărcam
}

Co. nu s'la n'plac
Si. am stat să vad
albul n'eam

ca s'linii
brăne

)} Tăbăc - m'as

florile o labe
Ter caud

In cred

Si. a lăsa m'cal
nu ar oia

Dar veri în crechil, sunu le descriu,
 Venind din Nord din friguroasa parte
 Cu plozi și foz și multă vijelie,
 Și ara erau sunu le descriu 'n carte
 La el, ci pentru pene e cu mine
 Ioan ce - aici de acelu se desparte.
 Tar spatul dintre-acestea patin - l' tine
 Pe dola roșie - nu car ce pontifica
 Și tras de gâtul unui vultur vine.
 Acesta 'n sus aripile - și ridică
 Într-o mersul steag și lei și trei
 Dar nu le-atinge 'n țara ce-o despică,
 Mergeau cu mult mai sus ca ochii mei.
 Cât e vultur e de aur sfânta țară
 Dar alb bălând în roșu - restul ei.
 Pe Scipio s'apă - August 'nu l' bucurară
 România cu mândru car; și puse
 Alături, ar putea sărac să - ti para
 Chiar si - al lui sol, acelu ce s'abătuse
 Și - a ars prin ruga - hăstei Terra, când
 În taina Jupiter dreptate - aduse.
 Trei doamne 'n dreapta lui veneau jucând
 În cere; o doamnă roșie - ara făcând
 Ca n' ai cunoaste - în flăcări de - ar fi stând.
 Tar cecalaltă 'n trupul întreg păru
 Smarald din care întreg si-l - ar avea -
 A treia ca de nea de - acelu căzu
 Condura Roșia de - albă - întâi părea,
 De roșie - apoi, și iuti sau alinate
 Poteau precum cântă din gură ea.
 La stânga patin 'n purpură îmbracată
 Jucan, și 'n chipul unuia ce este
 În frunte cu lei ochi, erau purtate.
 Și 'n urma grupei ce - au desens cu - aceste,

ACADEMIA
 MSS
 ROMÂNĂ

acelu ce are - fur
 Când Tristia Terra se plasea mare
 Și a țării țări - totu

Veniau lui D. și drept lui, focul
 Cu înflăcărare stăru, mai și mare
 Cău focul

în căut
 care, de la

în lăc
 pământ

la fel unso'n

144
Văru'i doi mozi, într'alt port ficeare
Si - asemenea în mișcări si dulci si - oneste
Părea unul scolar acelu' mare
Hipocrite ce - a fost creat de Fire
Celor mai dragi pături pe cari le are.
Al doile - avea contrarie - o pornire,
"Incât si peste vale goar' avui
De - acute - i spada plină de lucire,
Unili parând, pe patru - apoi vâru'i,
Si - un mieșor mos sfârșea această grupă,
Dormea, ci - avea inspirată fata lui.
"Si - acestea sapte - aveau ca prima trupă
Vestmântul lor, ci drept învingătoare
A frontii camp nu crinii la lăstura
Ci trandafiri si - altfel de rozii - o floare;
Un ochiu mai dedeparte - ar fi jurat
"Că totu' ar fi din ochi în sur valtoare.
Lând care - ajunsese în dreptul unde - au stat fus
Tuna în vârdul, si - acelei gloate demne
Părie că semu de - oprire i s'a dat,
"Căci stele - în loc cu primele ei semne.

30

Cu bun sfârșit corabii

4. Când Unsa deei din cea dîntăie lumină
(Ce n'avea de - apus si nici de țori nu stie,
Nici de - alt vruu nor, decât de itaia via,
Si care face - atent spre datorie
Pe - oricare - aici, precum al nostru face
Corabia în port cu bun sfârșit să vie)
7 A stat pe loc, multime cee vorace
Vepită într-o vultur si - al ei popor.

Coler vâru ppe Doană, în Ion

Văru o d. cu mătrea înmăso
De albul măt, de verde și mătla

10. Si a ntors spre car ca si spre a ducei paap.
Si ca si - un sol din cer, un dub de - al lor,
"Miceaso din Liban" cântând de - odată
13. "Săiga" - ntreit, si totu strigau "n cor.
Precum cei drepti la marea judecată
Grăbiti iesind din goapă - i piecine
Cântând din gură cu voce rembrăentă,
16. Așa deasupra ăstora toți divine
Teris' o aută ad vocem tanti senis,
Si: soli se servi ai victie făr' de fine.
19. Si toți strigau Benedicite qui venis,
Grăbind pe mândrul car si - n juru - i flori
Manibus o date lilia plenis.
22. Văru adese în fapt de si spre Ion
Intregul cer ce fata mprumpută
Dar restul n dulcele - i de - arer coloni,
25. Si fata soarelui născând umbrită,
Așa că potolind o ceata rarea
De ochi putea ndelung fi sufertă;
28. Așa ntru nor de flori, co - l ridicarea
Divine mâni si n ploae - apoi prelinsa
Cădea ndăvrat si n car si n jur pe - afara,
31. Pe vâlu - i alb cu foi de - oliv încinsa
Văru o Doamnă, verde - având manta
Si - a ei blăniță ca de foc aprinsa.
34. Si iată, duhul meu ce feru eia
De - atâtea timp, spre - a nu simți scădere
Si - a sta sbătut, în fata - i căid va stă,
37. Cumplit a resimțit, nu più vedea,
Ci più puteri venind din ea po - ascuns,
Lubrica veche "n toat" a ei putere.
40. Dar când virtutea, cea ce n o străpuns
Pecard lui înă ntra prunicii stare,
În ochii mei vizibil a apurs

(atolund)
telegr.

Stomacul mprumput
si a puru

apre Doană

U. M.

asta

scădere

de odată

43

Privi la stânga, cu respectul care

El are pământul ce la mamă vine

Când oși măhrise - oși teacă dârmul are,

46

Spre-a tece lui Virgil: „Nu este în mine

Nici strop de sânge - acum notulburat,

Și-al vechii plăcări semu îl văd cu bine!”

49

Dar vai, Virgil, de el n'a și lasat

Orfan, Virgil preadulcele meu tată

Virgil cui mă nese lui spre-a fi salvat!

52

Tot ce-a pierdut antica mamă odoro

Nu-mi fu tăgar să-mi adune iar

Nou plânsul fata cea de plâns scapată!

55

Că-i dus Virgil, nu plânge-ai mizer, dar,

Nu plânge încă, Dante! Indura-vei,

Spre-a plânge tu, cu mult mai mare-amar!”

58

Cum trece un admiral la papal navei,

La por' apoi, să vad' osternii lui

De pe-alte năvi, îndemni dând ispravei:

61

La car, în partea stângă, așa văzu

(Intors spre ea, când numele mi-l spus,

Pe care-aici silit de stări îl spui)

64

Pe deacea Doamnă cea ce-mi apăsese

Sub noru - ael de floi, cum peste val

Fixată pe mine - adămei ochi si-i puse.

67

Și astfel, doli sub vălul fetii sale

Ce'nclis cu-ale chinorvei foi cădea,

Cu ne puteam să vad, ea cu regale

70

Mișcări în gest și mânărea ea,

Vorbi, precum și - un om ce multe lico

Pastorala n'uzua vorba cea mai grea:

73

„Sunt eu! Privește-aici, sunt eu, Beatrice,

Cum te'nșorisi să urci tu sfânta scară,

Ori nu stiai că n'hai devii ferice!”

76 Plecai, la vsta, ochii n apa clară,
 Li n ea când mă văzui, pe câmp privi,
 De-apa rusine-obrazii-mi se născură.
 79 Lume aspră pare-o mamă pentru fii,
 Așa și mic ea, ei n asprutură
 Simțiam balsamul nobilei mâni.
 82 Apoi tăie. Dar îngerii neapură
 În te speravi Domine, dar ei
 Mai sus de pedes mei mi trecură.
 85 Precum îmi mi brădet pe muntii-acei
 Ce fac Italiei dor, s'adună troaie
 Și năghiată neaua n vântul diaspore Schei
 88 Și apoi năghiată începe n ea să ploae,
 Când suflă țara unde umbra piere,
 Părând ca-și ceară ce la soare se moaie,
 91 Așa fui far de plâns și de dureri
 La cântul lor ce-l cânt' aici semine
 Și n veci de-acord cu vecinicele sfere.
 94 Dar când simții că mila n cânt de mine
 Mai multă pui, decât de-ar fi vorbit:
 "De ce-i smulgi, Doamne, așa de lungi suspine?"
 97 Tu vânt și apă geul-întrorvit
 În peptul meu, și cu dureri mare
 Prin ochi și gură întrep mi-a năvălit.
 100 Li n ear, la disapta, tot în nemiscare
 Văzui ca stă și-aceste vorbe-i curg
 Spre-acei eterni ce plânger a mea stare:
 103 "Da, voi veghiate în luna far de-amurg,
 Încât nici somn nici noapte nu vă flăcă
 Vi un pas măcar din timp ce se scurge,
 106 Dar vorbele ce-am spus alt tel avură,
 Spre-o stă acest măhnut, că o dureri
 Se cade-a fi cu viaa pe-o măsură.

Nu singur prin efectul-acestor sfere
 Ce due pe-orice nascut spre-ammie fine
 Precum combina 'n zodie-a lor putere,

112

Si si prin mila patier devine
 Ce diuti asa de nalt un nor ne ploua
 Ca 'n averu noi vedem de-a-i si vecine,

115

Viruti avu acesta 'n viata noua
 Alari, ca de-orice fapte mari dibace,
 Minuni de probe ni ar se dat el noua;

118

Pe-atat ura mai rau si sters se face
 Prea rea samant' un loc necultivat
 Pecat mai multa vlagă 'ntârsul tace!

121

A mea privire un timp l-a răsimat,
 Si tineru mei ochi i-au fost toiașul
 Ce-l duse drept pe-un drum adobărat

124

Si notata ce-ni schimbai, sorind pe pragul
 Clăti-a doua, viata mea, 'ncepu
 Sa-mi-i mai plac si de-altale-a priu dragul.

127

Când eu m'urcai din carne 'n dub si fui
 Sporita si 'n frumuseți ca si 'n virtute
 Si tot mai făr de piet si rea-i parii

130

Si parii-atunci i-a 'ntors pe căi pierdute
 Urmand imagine false catu' un tel
 Ce minte 'n vici promisiile făcute.

133

Minie nu fu, ca 'n visuri ori altfel
 Cersuta de sus inspiratiuni prin corp
 Rătăcu să-l chem; minie n'a priu de el.

136

Căru 'ntatât, ca făr de vîndecare
 Găsimd orice mijloc cu el, probai
 Sb-l fac sa vad'a răilor pierzare.

139

Deci înamii eu pe-a mortii poartă 'ntrai
 Si mi-au trimis si ruga si suspinul
 Spre-acel ce-l seare pân aici în rau

duti in vor

lu

Canta 244
i-are da

once păgădueli făcute

142. S'ar rupe pentru el atunei divinul
Decret, do-ar bea din Lete-ori praurul gata
De-aici gustă-l-ar făr' a-i da tainul
145. Caintei lui co'n lacrimi face plato.

31

- "Tu cel ce-astepti a trece râul sacru"
Si-a'tors spre mine-al vorbeii vârf suptise
Ce s'atînd... asa-mi părî de acu;
4. Si făr' a mă cută, urma'n vorbire:
"E drept? Să-mi spui, e drept? Sunt mare acuro
Si-i just s'ascult si-a-la mărturisire."
7. Puterile-mi erau înso confuze
Ara că vocea-mi se misca spre gaur
Ci'n drumul ei s'a stîns pînă la burse.
10. Putine stătu, si-apoi: De ce mai stai?
Raspunde-acum, caci Lete încă'n tine
N'a sters urtele-aurintiri ce ai?
13. Dar goara mea n' amestecă cu murine
Atare-mu, da"mi-au scos cu voce stîmă
C'a fost nevoe de-ochi spre-a-l prînde bure.
16. Precum când se destîndă-o prea întinsă
Balistă, rupe coarda si-arc, si-atare
De fier e lîntă mult mai slab atînsă,
19. Ara m'a frînt povara mea cea mare
Si ara de plu de plaur si optatun fui
Lă gura închise voci-orice cărare.
22. Si iară ea: "Dorintelor ce-auri,
Si cari" faceau să cati suprimul Bine,
24. Mai sus de care-alt bur mei umul mi-i

Pier mult, si coră si-ascu

Si amare tui m'e la ce sarquri
De...
24

Tar ca negand, sau si lucand, se fur
gerala tar. Alt jude-aveu

25 Ce gropi garit-ai tu impede camute,
Sau ce catuse - ardele ca trebuie
Sa pierzi speranta mergeri înainte?

in lo-ai gasit
150

28 Po-a altor frunte - asa ti s'arata
C' ai fost zidit sa cati o le avea?
31 Tar-tie si dup' o lung' optare- amara
Tu spre avu si glas so de-ajuns
Ce abia cu truda burele-l formata.

34 Plangand "de-a lumii bunuri", au raspuns
Atas eu fui spre-o falsa bucurie
De'ndat' atunci cand tu mi te-ai ascuns.
37 De-ai fi negat tacand ce-mi spui tu mie,
Mai vestita tot ti avea sa poata
Se-ti fie culpa ta, alt jude-o stie!

40 Trindea ius' acura culpa toata
Chear gura ta, in sfantul nostru stat
Se'ntoarea spre-ascutis dusmana noata.

43 Dar de-alte dati spre-a fi tu mai barbat,
Sune cand auzi, si si mai multa
Rusine spre-a simti de-al tau pacat,

46 Desecare al plaurului torosiu si-asculta
Si-auri cum trebuie pe-operulea drum
Sa-mi fi urmat cand fui din lume multa.

49 Natura si-arta farisee pan' acum
Nu-ti dele-asa ca'n mandrul timp ce-mi fure
Prisoare-atunci si'n taro-i astazi, seruu.

52 Supremu-ti farisee obci de dat pterduse
Pui noarea mea, ce bun lumese fu'n stare
S'abata'n loturi minile-ti seduse?

55 Dator ai fost la prima saietare
D'falselor placuri sa uci in pripa
Pe urma mea ce-mi mai fui atare
58 Ce aveai sa lasi in jos a ta aripa

- 61 Mici doi ori trei un pui în le socoale,
li lat a întinde poreri bătrâne
Si a trage 'n ea săgeată degeaba - s' toate."
- 64 Ora cum stă și ochii 'n jos și țânș
Si asculta mult un prime recunoscând
Gherala sa și potănt rămane
- 67 Ora stau eu, și iar lui ține: "Când
Te doare-asa c' auzi, ridică barba
Ca și mai mare-aior să ai vărând!"
- 70 Po. un vechi stegar, cum smulge o mână ierba,
L'ar smulge mai usor un vânt adus
Din Alpi sau vânt din țara lui Harba
- 73 Deceam năltai cu barba, când mi-a spus,
Dar când prin barbă fata mi-o întelase
Văru' ce-oltravă 'n vorbe ea mi-a pus!
- 76 Când fata mea năltot apoi fusese,
Văru' pe-acei ce-s prima creatură
La jocului de flori sfârșit pusese
- 79 Si-a mea vedea, miu de tot răgăș,
S'a năstă epie Doamna ce primind stetea
Spre cel cu două fii într-o faptură,
- 82 Sub valul ei, și peste rân, pare
Că 'ntrece-atât finta ei antea
Pecat, trăind, pe toate le întrece;
- 85 M'au ars cântele cu-a lor urflea
Incănt simțiam suprema ur' aei
Pe ce și a smuls mai mult de-a mea amica
- 88 Dar inima-mi atări mersuri aui
Că 'ntre corin, și co-a mai fost de mine
O stie-aceea care cauza-mi fii.
- 91 Si 'n fire-apoi când mi-au venit în fine,
Frumosare ce-o 'ntălmii venind agale

Cântec - aduceți mian din cu al
lor

Sub valul ei

Si atunci mian
indignati

Si atunci
astu stau

stăte
monet?
151

a mîndola
lui

para sa rîga

17. 11.

noile on la

- 94 De-arupră-ni sta, și: Gîndu-m' acum bine
 Licăud, mă mpune pînă 'n găt în vale,
 Și, has prin cău de ea, ușor plute
 Ca și-o suneică pe-apă ca pe-o cale.
97. Și-atot de dulce-m cîntec rîuri
 Spălămă-voiu, cînd lîngă mal ea stete
 Ca nu s-a-l scriu, dar mi-l pot nici gîndi,
 Și capu 'n bratele frumoarei fete
- 100 Avandă-mi-l cuprins aici, mă puse, -
 Scufundă cu el întreg, sa bea din loto. -
 103 M'a scos apoi scaldat și apoi mă duse
 La tele palme tîrse 'n hora lor,
 Și-mu brat pe mine fixare-și puse. -
 106 Noi stele 'n cer și nimfe-aici în cor
 Beatricei tale serve-i am fost date
 Cînd nici n'a fost descins la cei ce mor.
- 109 Te-om duce 'n ochii ei; dar spre-a strabate
 Lumina lor, vor aperi pe-a ta
 Acele trei, căci vād mai luminate."
- 112 Și-apoi mă duse corul ce cîntă
 La pieptul fiarei unde 'ntoar' aicea,
 Ci-acum privind spre noi, Beatrice sta.
- 115 Și-ai sis; Acum tu mi cruta privirea
 Ca 'n fata ai smaraldele din care
 Lăgele cîndva-ți trimise 'n piept Tubirea."
- 118 Și doruri, mi si toabă-o 'mplăcare
 Lăgia ochii mei de-ai ei ce tîntă
 Ca fix steteau asupra sfintei fiare
- 121 Și 'n ei se reflectă acvila sfantă
 Ca soarele 'n oglinzi, acum divi
 Acum unu pîrînd că se investmîntă!
- 124 De-am fost mîrot, so coat' orice crestin,
 Vărtînd că 'n el imobil lăsat lăse
 Și numai chipu-l schimb' are deplin!

Beatrice
acum

Beatrice

Beatrice

Te ochi spinti "asa cantau" se li-
 8

- 127 Si 'n timpul ce 'n vinuse-asa si 'n pace
 Justam acum din alimentul sfânt
 Ce dându-ti sat mereu flămând te face,
 130 Prui ochul lor ce le arată că sînt
 Din mult mai nalt un trib, acea triadă
 Veni dansând pe-angeliul ei cînt;
 133 "Eă ochi spinti, Beatrice, - o fă-i să cada
 Asa cîntau, spre cel cui drag tu-i esti
 Si alata drum veni ca să te vada;
 136 Din gratie - o fă-ne dar să desvalesti
 Si gura ta, să te vada vorbitoare
 Si a doua-a ta frumete ce-o'nvălești!"
 139 A vecinicei lumini, o tu splendore!
 Din căti, Pernase, ngalbinere sub tine
 Lo umbra ta si te beau de prin inoare,
 142 Ah cine n'ar fi tulburat ca mine
 De ar vrea si arate cum mi te-ai ixit
 Cînd te umbrita de armonie divine
 145 Aci 'n deschis vîrduh te-ai desvălit!

arati

frumuseți

9

32

Pe cand amu p-asa alent
 "ntuis-
 stius-

- Atat de-alent si fix preceam acu
 S' adăp a mea cea de-un deceniu sete,
 Incât oreare-alt sînt ca mort tîni fu,
 4 Părînd că am si aici si aici pîrele
 Spre-a nu vedea, asa de mult m'aduse
 In vechiul lat, surăsul sfintei fete,
 7 Cînd fata mea cu sila m'loarsă fure

Pe cand pînă lăsa

Frământul lui, și n'indie într-o pădure
Putea stărui cu nălbu-i varf miare.
43 Fenece tu că ciocul tau, vulture,
N'a răpt din pomul cel plăcut la gust
44 Li-amar făcând stomacul - apoi să îndure!
46 Osa pelâng' ael copac robust
Strigău ei tot, iar fiară cea îmbinată:
Osa păstori sămănt' a tot ce-i just.
49 Si întors spre osia cea de el purtată
Văzu la pomul văduvit c'o duce
Lăsând pe cea din pom la pom legată.
52 Cum plantele la noi, când Feb aduce
Pe-a sa n' amestec cu acea lumină
Ce n' urma Mnenelor din cer străluc,
55 De sue umplute primenase mai plină
Coloare- atunci când mai spre multe stelo
Nu' necepe sol cu roșii lui să vină,
58 Coloare- așa, mai mult de viorele
Decât de roze, - a prius și planta sfântă
Ce brate- avuse- atât de golăzele.
61 Cu nici n' are înțeleș, nici nu se cântă
La noi un imn ce ei aciu l' rostise,
Nici nu putui să-l rabd până la țintă.
64 La pot s' arăt cum ochii adormise
Lând crucilor le-a' ntors bringu telul
Si scump nepara scută și o plătită,
67 Cum face- un pictor urmărind modelul
Cu v' as pictă n' ce fel de somn intrai -
Dar că vreau, ușor pictă-ș' - vor telul.
70 Deci trec la clipa când mă desleptai
Si spunu că- mi rupse somnul o lăcoare
Si- un glas strigând: Ridică-te, ce stai!
73 Precum, conșus, să vadă mărul n' floare,

el lucel

Co. avu

telul

88. Nu-i veri în jur compania ce-o mersu^{ta}

Legat aici de acea formă

Vai fi și el un col.

la co-a rând
1901

- Al coru^{si} fruct și în ōgeru^{si} naste dor
și face în cer eternă răbatoare
- 76 Ioan și Petru s'au lăsat de dor
Din somn, și Taceo, la un glas co-odată
A rupt și un somn mai greu decât al lor,
- 79 Și ceata-le o varșă mputinată
Cu Moise și Ilie-alunei, și avea
Hlăruida să pe el însuși schimbato,
- 82 Ora lăsat, vâru^{si} de-așupra mea
P. Doamna care-a bine-vut să vină
Să m'întâmpine - a mea cale la vâlece,
- 85 Bătrâne unde-i? Cu cu mintea plină
De spaimă am fîs. „Sub noua plantă stăută
N'o veri serand pe-a dăruie cădărenă?”
- ← Dar alu^{si} au mers după vulturi în sus,
și un mîu mai nalt cu nult mo^{si} dulce - l cîntă^{si} pe vulturi ce
dure
- 91 Cu mîi stiu dacă ea mai multe - a spus
Căci cu privirea fixat spre-aceea care
Păreli oricărui altui sunt mi-a pus.
- 94 Pe gol pămînt ea singură în veghiare
Sedea ca drept străjer acelu^{si} plaustru
Legat aici de mîna dupei fîrle.
- 97 Și papte nimfe în jur făcîndu-i claustru
În mîni cu acele lămpi cari ard în mîni
și sigure de orice - Aquilon și Austru.
- 100 Pîtiu vei sta în padure, aici, și, scos,
În veci tu celătean vei fi cu mine
În Roma în care e Romanu^{si} Hristos.
- 103 Dar rîu- condurei lumii spre-a-i face-un bine,
Spre car privește-acumu și veri, iar cînd
Vei fi iar sus, să aeri ce veri cîo vine.
- 106 Ora vorbi. Și la picioare-i stînd
Devot poruncii să m'împălinească ce-mi spune
Aveam unde-a cerul și ochi și gînd

Marșul lor blănuș

si

Tor ceata în sus de
cîntă^{si} pe vulturi ce
dure

pe privirea spre Doamna
care, care

Ca stă pro-odo
vâsă pămînt,
stăpîna,
Ca simplă,

la car

109 N'a cură năicând cu-atâta repeziune
110 Un foc din norii dori ce vară ploii
111 Din cea mai nalt' a cerului regim,
112 Precum vârtui cō vulturul lui foi
Cărie pe pom, rupându-i scoarța ntr-oagă
113 Nummai flori și proaspetole-i foi;
114 Apoi din răspuțeri își n' teleaga,
115 Facând să joace-asa cum în jurta
Atu vas când vântul furia și o deslegă.
116 Vârtui apoi venind culeș, să-ni pună
117 În fundu-aceel, cor dinu o vulpe
Păsând lipsită de-orice hrana bună.
118 Muștrându-i înură tristele ei culpe,
119 Pe-atâta fugă Ioana mi-o poru
Cât pot să n'vada vase fără de pulpe.
120 Și tot pe unde stău venise-aceel
121 Vultur, vârtui ca iar scobora n'arcă
122 Și-atunci da diuți un pipt ce-ofteară pară
123 Cui din cor un glas și-acestea țese:
O' dulce nava mea ce răsă te'ncercă!
124 Și'ntr-o arabe roți pâră ca se deschise
125 Pământu-apoi, și pe-un dracu vârtui
Cine codă n'zîs priu car el și-o infise.
126 Și-apoi cum retrage-une verpe acul lui,
127 Ara trăgându-și codă blăstămată
O smuls din fund și nerățul s'a dus.
128 Iar ce-a rămas, ca pînă n'ro bogată
129 Cîmpie-astfel de-a penelor smellura
130 Desi n'interie bună și curată
131 Și-oeste și roți, în timp mînșier de ce-
132 În stare-un vârtui se sboare diuți o gură

Opuse totu na mea pe so fup astfel

Si tot pe unde vene, acel
Vultur vârtui ca s
Lasand in urma peno de pel el

si un drac esuind in us
Vârtui pînă cor cum codă el și o

cu un mlt și o bogate
Cămpie pînă, tot ocel mînșiere unghit de
acest mlt

Desi cu gaset și buu și drept lăsată,

Iar un dracu
ce s'ur/te
vârtui cum
codă n'car-
pus

fulgor

- 142 Dar sfânta casă n' noul chip al ei
 În multe locuri toate - a scos afară,
 Un cap din orice colț, din orice trei.
- 145 Cornușe trei ca boii s'aratară,
 Tar patru - aveau un singur corn în frunte
 Cum n'a mai fost pe lume - asemenea fiară.
- 148 Și sigură, ca și - un castel pe munte
 Obrașnea pe monștrii - o curvă stând
 Plimba mpregur lasciv - ochiri mărunți.
- 151 Și - alături lângă ea, stoape pârând
 Se mișcă fute, - o nănilă n' picioare,
 Și - așa ei se pupau din când în când.
- 154 Dar când spre mine întoarse doritoare
 Și vagi priviri, aol feroc mie
 Din cap o biciu pănă n' picioare.
- 157 De furie - orbit și plin de bănuire,
 Desprins monștrii - apoi și n' crâng cu el
 Se duse - adânc, și - aceasta - nu fu scutire
- 160 De noul monștru și de curs' artfel. ✕

alături ei stădea

și - așa ei se

ferocale ei

vârșii

atâtea
ca e duse

33

cantau ori 3 ori pe la pralmodie
 Ca dulce - aelea Doamnei - acelu plângu
 Tar Doamna la apență n' cucerire
 Și - o flacăra ei,

4.

Deus, venerunt gentes, alternând
 Omi trei ori patiu dulce - o pralmodie
 Cântar' aelea Doamnei - acelu plângând
 Și - le - ascultă și - o fla n' cucerire

po-arele sfute

"Putin de-acum"

Voi nu mă veți vedea" raspuns le dă
 În fat' apăsă apoi pe-acelea fete
 Fără mișcare i amăru, prin semne mișcătoare,
 Cu Doamna și utoleptul care stă

- 7 Stăpâna mea, și-asa schimbata cum
 Nu mult mai mult sub cruce-ai fost, Maria.
 Dar când feciorele-i făcuseră drum
 Și ei ce să vorbească, cu în picioare
 Stând dreptă în sus, răspuns-a lor acum,
 10 Și-n fat' avea a focului coloare.
 "Putin și nu mă veți vedea, vorbi
 Și iar mă veți vedea, dragi soricioare."
 13 Pe toate septe în fată-i le puse,
 Și-n umă-ai, prin semne nu mai, m'aduse,
 Pe Doamna și pe statii ce s'opri.
 16 Și-a mers așa și nu cred că făcuse
 Mei rece par de-ai ei pe-acei pământ
 Când ochii dulci în ochii mei și-i puse.
 19 "Să vii" a zis cu liniștită cuvânt,
 Aproape-asa, că de-asa vorbi cu tine,
 Să poți să auzi de-aproape-al meu cuvânt.
 Când fui, cum trebuia, mai lângă sine
 De ce, nu-ai zis, n'ai, poate tu, nădăruială
 Să întrebi acum când mergi așa cu mine?
 25 Precum acei ce foarte-având sfială
 De-ai lor mări-mari, de inimă scăzută
 Nu pot da vocea întreagă la iveală
 Așa fui eu, și-asa cu gura mută
 De-albă ngânai: "Madona, ce-mi lipsește
 30 Tu bine știi, și știi și ce-mi ajută."
 "Sfială tă sau teama ce te-orbeste
 De-acum cu vreau privirea să-ți destăpă-
 Spre-a nu mai fi ca cel ce buighește.
 Să știi de car, că monstrul dăcă-l rupe,
 35 A fost și nu-i. Dar culpa să nu creadă
 Ca Domnul n'cer răsbuna după rupe!
 Mi-n vezi far de crede-o să ne readă

Pier mui o
Si oprit in drum de nici o nu-i

dar vorba mi pota obicea ca deanda
si finta te e, si nu ti albeste in gati

cu lina in lumina

cu crengi acumi de al doilea rând

Ocel ce n car lasat o Julgie lui
Făcându-l montru ntâin si apoi o pradă.
Lăci sigur, deaceia ti o si spui,
Oproape o todie ce n curând umeară,
După do-ocei tagor in
Când un cinci sute deo cinci ceteoră,
Trimis de cer, pe curs a o uide
Si si pe-ocel cu care-adultescară.
Dar vorba mea ti e poate, ca Tenuide
Si spui, obscură
Lăci ca si ele-a mintii tale-o nchide.
Dar faptele naiade-or fi n-curând,
Făind enigma cea obscură foarte,
Nici holde n câmp, nici turme dăunând.
Deci scrie-ti tot, si mintea ta sa poarte
Ce-ti spui, să duci cu tine celor vi
Dă viciu cei ce-o goara e spre moarte.
Si aminte-ti fie-laturci când o să scrii,
De planta lu sărati cum fu, si franta
Lu crengi lasate n dolea dati pustii.
Oricine-lupe crengi si o dă vestmintă,
Prin fapt de hula nura Primul Bine,
Co numai spre-al sat ur o feceră sfântă.
Pentru mureșarea n ea dori n suspine
Si chin cinci mii de ani intaiul tota
Pe-ocel ce culpa-i o spăsi prin sine.
Si ti doarnu mintea, daed nu ti arată,
Că planta e durtă, anuntă temei
Inalt atât si n vârf asa de lată.
De nu ti-ar sta desartele-ti idei
Ca apa Elsa n jurul mintii tale,
Si un biet Pirahu la dud plăcerea ei,
Dui multe-aceste mpregurări fatale

Cum vorbeai că poartă-i moralizante
Dărit de cer, conform dreptății sale.

70 Dar dacă-ți e năpăstuită biata minte
Și neagra 'ncât mi-i clar pe ea nimic,
C'atât te-orbi cu-ți spusei mai înainte,
Vreau, cel puțin, de n-o veri ce ție,
20 Umbrite să le duci cu scopu 'n care
S'aduc stălpări înscise cu finic.
Dar eu: „Cum coara, fară de schimbare
Păstrea să intrase semnul co-l primește
Nici e n-ocor semnul pus de voi atare!
15 Li-al tău dorit cuvânt de ce ținteste,
Shai rus de mintea mea, atât de sus,
Lă-l pierde-atât pe cât îl înmărește 26
„Ca să curioși și tu cum te-a condus,
Răspunse ea, „să veri a la doctrină
Cum poate-urma curiozelor co-am spus;
70 C'e voastră cale stă de cea divină
Departe-atâta pe cât stă pământul
De cea mai întă-a sferelor lumina.
„Eu nu-mi aduc aminte“ mi fu cuvântul
Că n'as fi mers mereu pe-al vostru drum,
45 Și clar îmi spune-ese și simțământul. 66
„De nu-ți poți aminti tu nici dăcum 66
Răspunse ea zimbud, aminte-ți adă
Cum te beai din lele chiar acum.
Dar cum dă furcul pentru foc dovadă,
100 Utarea la-î a vieii mărturie
Din suflatu-ți ce 'ntărlătește-ai nădă.
Dar gol de-acum cuvântu-mi o să-ți fie,
Atât pe cât socot că ai mijlocul

26
„Și tot ca și
clar nimic,

sigelul

ce scolară

De nota

Se veri ca și
do rezo
Departe-o vâltă
atât, cât stă

De clar
de acum
cuvântu

104. Să-l vad' a ta firească miopie:
 105. Cu pas mai lin și aprins acum cu focul
 106. Sta roarele într-o mietu-țelă cruce
 107. Le-si schimbă punctu-aro cum schimbă și locul,
 108. Cănd Dăminele (cum cel care conduce
 109. O ceată, stă și-oprește și pe-ai săi,
 110. "Cănd dă de-un lucru nou pe undă-i ducă)
 111. S'opriă 'n poala unei umbre lăi
 112. Precum sub brări cu crengu' întinse
 113. Dau Alpii-adese 'n umedele văi.
 114. Păru că 'n fată-nu' vad' po' înfrate
 115. Si Tigru-aici, din'...
 116. Si-ncet plecând ca fratele de frate.
 117. "O glorie-a gîtu' umane, o tu Stăpană!
 118. Ce ape-acetlea sînt și ce-i cîi ele
 119. Tronul lor în două părți și 'l Mîna? 266
 120. Spre-a stice sînt răspunse muzii mele,
 121. "La-țoagă pe Matilda." Si-a răspuns
 122. Cum face-acel ce-o culpă vrea să-si spele
 123. Fumura Doamă: "Eu i-am spus de-ajuns
 124. Si-acasta si-altele. Tar lăte, bîndu-l,
 125. Cu bîne stîu că nu-le-ascuns."
 126. Beabrice-alunei: "Mai mare poate-avîndul,
 127. Alt dor, ce-ades memoria ne-o învîlăste,
 128. I-a-pus pe minte-nu' sîl, întinsecându-l.
 129. Ci-iat' lănoș, ce de-aici po-meste:
 130. Să-l duci la el și-asa cum ești dedată
 131. Virtutea lui cea vestită o'ntărește.
 132. Rău s'arise-nu' om' gentil micănd nu cată,
 133. Ci-si face-o vree-a so din vreea cui
 134. Prin seuri vîrșut dorința și-o arată,
 135. Ora peloc ce lînga dîura fîu,
 136. Pleacă-fumura fată, iar lui Stătin

Cum e
 Prin
 scriere / V. C.
 Intinse

Cu bîne stîu

expunere

cum pînă

o apunere

in tacito lor

Dăru ca vad' po' T.
 Cum ele-șic, vorind duale o parlat

Cum val-i-a intinsecat in minte gîndul
 intinsecat

109

116

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

124

130

136

104

107

110

114

119

Pg. Sfior i-a tis : „să vi pe urma lui!”
 Să am creștine - aș vrea mai larg un spațiu
 De sen, eu ti - as cânta mândr în parte
 De dulce apă 'n veci fără de salin,
 Dar plu' având alune întredoa' căto
 Urzita pentru - acut al doilea cant,
 Măoprieste arta a merge mai departe.
 Mă 'ntoarcei deci dola pârâul sfânt
 Ca nou, asemenea plantei tinerele
 Când nouă crește 'n noul sau vâlmânt,
 Cusut și gata să mă urc la stele.

acela

april 1911
dear

V. C.

